

HOÀNG HÔN AN BÌNH

Chương 1

Cầm tập tài liệu trên tay, Mộng Cầm bực dọc, cô vừa đi vừa lầm bầm những "gã đầu hói, bụng bự", vừa nện mạnh gót giày sắt xuống nền gạch bông bóng loáng. "Cốp cốp":

những tiếng "cốp cốp" khô khan, đến đỉnh tai nhức óc, và mặc mọi người đang quay nhìn cô.

– Ái.

Mộng Cầm kêu lên, cô vừa đâm sầm vào một người trước mắt mình, loạng choạng suýt ngã, may là được ôm lại giữ thăng bằng, nhưng lại nằm gọn trong vòng tay một gã đàn ông.

Trụ người lại, bao nhiêu tức giận dồn nén bây giờ được dịp, Mộng Cầm trút ngay cơn giận.

Bốp!

Một cái tát tai vào mặt gã đang ôm cô, cái tát nhá lửa. Gã buông nhanh Mộng Cầm ra kêu lên:

– Ô hay! Là cô tông vào tôi, nếu tôi không ôm cô lại, cô đã ngã. Người đâu dữ đến quá vậy!

Mộng Cầm hằm hằm, cô không thanh minh hành động đánh người của mình và việc đâm sầm vào nhau là lỗi của cô hay của gã mà nanh nọc:

– Tôi nói cho anh biết, tôi chưa từng biết sợ ai cả. Tôi đánh anh đó.

Gã tức mình giờ tay toan đánh lại, song lại lắc đầu:

– Tôi không đánh đàn bà. Xem như tôi thua sự hung dữ của cô, chứ không phải tôi là người có lỗi đâu nhé.

Xong, gã lại thật đường hoàng, cúi nhặt xấp tài liệu rơi xuống đất đưa cho Mộng Cầm:

– Cầm lấy đi!

Gã bỏ đi. Một hành động ... trên cả hành động lỗ mãng của Mộng Cầm.

Bây giờ người bị "quê xệ" là Mộng Cầm chứ không phải cái gã bị tát tai, mà lúc nãy nhân dịp ôm cô bàn tay gã đã chạm vào ngực cô.

Mộng Cầm lại không chịu thua, cô quát to lên:

– Như vậy rồi bỏ đi hả?

Gã đứng lại, đưa tay xoa má:

– Cô muốn tôi cảm ơn cô hay tát tai cô lại đây?

– Anh dám?

Mộng Cầm bĩu môi, gã cười như trêu chọc:

– Không phải tôi không dám, nhưng người ta thường nói không nên đánh phụ nữ, dù là đánh bằng cành hoa.

– Đồ lý sự!

Gã nhìn xấp tài liệu của Mộng Cầm rồi nhìn cô:

– Cô là phóng viên báo chí à?

– Sao? Muốn biết tôi là ai để đi rêu rao tôi đã tát tai anh chắc?

– Chuyện nhỏ! Tôi đâu có bà Tám như thế. Cô muốn gây sự thì đi chỗ khác mà gây, tôi không phải đối tượng cho cò trút giận đâu.

Gã phóng đi nhanh như sóc, như sợ nếu còn đứng lại sẽ ăn cái tát tai thứ hai.

Mộng Cầm đứng nhìn theo. Gã là cái khí gió gì mà lại biết là cô đang giận dữ.

Đồ khí gió!

Sao nhạt mà không nhạt hết giùm người ta vậy. Tôi mà kiểm tra ra, mất một trang, gặp anh ở đâu, tôi sẽ ... bầm ở đó.

Minh Hằng đi tới cúi nhặt giùm Mộng Cầm một tờ tài liệu đưa cho Mộng Cầm. Cô nhìn mặt bạn hỏi:

– Vừa xảy ra chuyện gì phải không?

Được hỏi như có người chia sẻ, giọng Mộng Cầm như muốn khóc:

– Tao đang tức điên cả người đây nè, tại sao họ lại đối xử với tao như vậy?

– Bình tĩnh lại nào, mày kể cho tao nghe xem!

Lần này thì Mộng Cầm khóc thật, những giọt nước mắt tủi thân lẫn tức giận trào ra trên đôi gò má mịn màng. Những giọt nước mắt ít nhiều cho Mộng Cầm giải tỏa tâm trạng bị ức chế của mình, cô đưa tay gạt nhanh nước mắt khi thấy có nhiều người hướng mắt về mình. Tại sao cô phải khóc vì bọn người đó?

Mộng Cầm nghiến răng tức giận:

– Nhất định tao không để cho họ yên, tao sẽ không lùi bước trước áp lực nào, tao sẽ lôi bọn người xấu ấy ra trước ánh sáng pháp luật.

Minh Hằng lo ngại:

– Mày đang nói ai vậy?

– Là những tên đầu hói bụng bự, chuyên môn giả danh nhân nghĩa để lừa bịp người khác. Tao sẽ vạch trần âm mưu của họ, chứng tỏ với tổng biên tập là tao đúng. Là phóng viên phải trung thực, ngay thẳng.

– Nhưng mà này! Tổng biên tập và giám đốc không đứng về phía mày đâu. Đó là sự sống cò của tờ báo, mày hiểu không? Còn mày cô thân cô thế, thì làm gì được, sẽ giống như châu châu mà đi đá xe vậy.

Mộng Cầm khó chịu:

– Mày biết tính tao mà, nói là làm, tao nhất định tìm ra chứng cứ phi pháp của họ.

– Để xem ...

Biết tính Mộng Cầm ương ngạnh bướng bỉnh, là một phóng viên mới ra nghề chưa đụng chạm nhiều, sẽ vô cùng háo thắng, một cái háo thắng chỉ có hại cho bản thân.

Minh Hằng thở dài:

– Thì tao khuyên mày thôi, đó là vì tao là bạn mày. Cũng nên nhớ nếu như giám đốc không hài lòng mày, ông ta có thể tìm ra lý do nào đó đuổi việc mày mà không cần có một khoản bồi thường lao động nào. Hãy nên sống thực tế một chút. Có những sự thật mà mày phải hiểu rằng:

"sự thật mịch lòng".

Mộng Cẩm cắn nhẹ môi, cô hiểu lời khuyên của Minh Hằng không phải không có lý, nhưng lẽ nào để cho bọn người xấu tác oai tác quái như một bọn cường hào ác bá sao? Đây không phải là tính cách của Mộng Cẩm.

Một ngày làm việc nặng nề khó chịu và cũng trôi qua với Minh Hằng. Cả ngày nay tâm trạng của cô cứ bất ổn lo âu. Vào nghề trước Mộng Cẩm một năm, nên cô hiểu những điều nghiệt ngã cho một phóng viên săn tin, mang được tin quan trọng sót dẻo cho báo, nhưng cũng đôi khi đó là mầm mống tai họa, có khi nguy hiểm đến sinh mạng. Cô thấy lo cho Mộng Cẩm.

– Nghĩ gì mà thờ người ra vậy?

Khác với ngày hôm qua nổi giận bưng bưng, bữa nay Mộng Cẩm tươi cười rạng rỡ như hoa hướng dương buổi sáng. Bất giác Minh Hằng thả nhẹ nhõm nên cười theo:

– Nghĩ gì dâu. Về chưa?

– Về nè! Bộ đang nghĩ đến chàng bạch mã hoàng tử nào hả, xem chiều nay nên mặc áo gì để đi với chàng hả?

– Khỉ! Tao đang lo cho mày thì có.

Mặt Mộng Cẩm vênh lên tự phụ:

– Không có gì phải lo cho tao cả. Để mày xem, kỳ này tao cho Cơ sở Y được Dân tộc "đi" nè, xem lão giám đốc có còn nguy biệch cho hành động phi đạo đức mà cứ giả nhân giả nghĩa cứu nhân độ thế nữa không.

Như thú vị, Mộng Cẩm cười lớn. Minh Hằng cau mày:

– Bộ mày mới phát hiện được gì à?

– Phải! Mày còn nhớ bài phóng sự mới đăng mấy bữa trước trên báo không?

Nói về hoạt động mờ ám của cơ sở này, không ngờ lại được nhiều người

quan tâm và ủng hộ. Tao đã phát hiện ra cơ sở bào chế thuốc này mang tên lương y Bằng đều dối trá, họ mua thuốc lậu không rõ nguồn gốc từ Trung Quốc về pha với chất gây nghiện con bệnh uống vào lâu ngày thành nghiện, chẳng những không khỏi bệnh mà còn nguy hiểm hơn.

– Mày đã tìm ra bằng có?

Mộng Cẩm đưa điện thoại cầm tay ra.

– Ủ! Nó nằm hết trong này nè. Ta giả dạng nhân viên trà trộn vào chụp khá nhiều ảnh bằng cái điện thoại đáng yêu này. Đi ăn mừng với tao đi, lát nữa tao sẽ đi cho in ra ảnh. Tuyệt diệu!

Mộng Cẩm có vẻ thích thú trước thành quả của mình, trong lúc Minh Hằng lại thấy lo cho bạn hơn là vui mừng. Cô miễn cưỡng đứng lên đi với Mộng Cẩm.

Hai người chọn một quán ăn gần sông, gió chiều nhẹ nhàng giúp cả hai một cảm giác dễ chịu.

Mộng Cẩm gọi thức ăn xong, bung ly nước lên uống, cô vui vẻ:

– Mày sẽ thích chỗ này, khung cảnh yên tĩnh, món ăn ngon và giá cả phải chăng.

Minh Hằng bật cười:

– Ngoài nghề phóng viên, mày định làm cả quảng cáo hay sao hả?

Mộng Cẩm ranh mãnh:

– Sao không? Đa nghề thì không sợ đói, giúp ích chồng con sau này.

Minh Hằng trêu:

– Chưa có mảnh tình vắt vai mà lo dữ vậy?

– Thì phải tính chuyện tương lai chứ. Ai rồi cũng phải có một mái ấm và một bờ vai vững chãi cho mình nương tựa vào.

Người phục vụ mang khay thức ăn bốc khói đến bàn cả hai, và không hẹn mà bốn mắt cùng gặp nhau. Mộng Cẩm nhận ra cái gã đã đâm sầm vào cô ngày hôm qua và bị ăn tát tai, còn gã cứ tỉnh như không, từ bên kia bàn gấp thức ăn bỏ vào miệng ăn, như một người sành ăn đang thưởng thức món ăn ngon. Mộng Cẩm quay đi để khỏi phải bực mình. Biết có gã đáng chết đó,

cô đã kéo Minh Hằng đi, bây giờ thì lỡ rồi, gọi thức ăn xong, chẳng lẽ lại hỏ, đồng tiền đâu phải dễ kiếm.

Món thứ hai được mang ra, người phục vụ vừa định mang đến bàn Mộng Cẩm, gã đã ngăn người phục vụ:

– Tôi gọi trước kia mà.

Người phục vụ đành mang lại bàn cho khách.

Mộng Cẩm hừ khê:

– Người đâu đáng ghét, nhìn mặt là món ăn có ngon đến đâu cũng thành dở, nếu chưa gọi thức ăn, mình đi quán khác.

Minh Hằng mỉm cười:

– Thôi đi, mày đừng khó chịu. Cứ ăn đi hơi nào đi tức người dung không biết.

– Ủ phải! Người dung, hơi nào mà tức.

Mộng Cẩm gấp nhiều thức ăn vào chén, cô ăn lia lịa như người tham ăn.

Minh Hằng phì cười:

– Từ từ thôi, mắc nghẹn bây giờ.

Bên bàn bên kia, Thanh Bình cũng phải cười, cười đến ... phun thức ăn xuống bàn. Một cảm giác thật thú vị trong anh. Cô gái kia ngồ ngồ và cũng thật đáng yêu, môi trề trề như mời gọi nụ hôn.

"Em là một ngôi sao mới băng Xuống đây đi với anh đêm trăng Hai con mắt dễ thương và dễ ... ghét" Vừa bước vào tòa soạn báo, Mộng Cẩm, có cảm giác như có điều khác lạ, bao ánh mắt như đang đổ dồn vào cô, những cái nhìn bí ẩn. Như rạng rỡ thán phục và cũng có cái nhìn ái ngại, ghen tỵ

Mộng Cẩm không hiểu có đúng không, hay là tại linh cảm của cô như thế. Cô bước lại gần chị trưởng phòng, đùa:

– Chị! Bộ bữa nay mặt em dính gì hay sao mà mọi người nhìn em dữ vậy?

– Đâu có, mọi người đang thán phục em đó chứ.

– Thán phục?

Mộng Cẩm thực sự ngỡ ngàng hỏi lại. Phương mỉm cười:

– Em không tin sao? Mọi người ngưỡng mộ em là tay săn tin số một, những bài báo của em đã gây tiếng vang, báo tăng số phát hành, điện thoại liên tục gọi đến đòi gặp em, bảo ủng hộ em. Thích chưa.

Chuyện này thì Mộng Cầm có nghe đến. Dư luận và cả chính phủ đang đặc biệt quan tâm đến viên phóng sự điều tra của cô, tuy nhiên có vẫn khiêm nhường:

- Em chỉ phản ánh đúng sự thật, công lý và sự thật phải được tôn trọng.
- Lúc này ông Tổng mới hỏi em ...
- Lát nữa, em sẽ lên phòng gặp sếp.

Mộng Cầm vẫy tay chào mọi người:

- Chào buổi sáng!

Minh Hằng từ ngoài đi vào, cô lôi Mộng Cầm theo mình. Mộng Cầm nhăn nhó:

- Gì mà mày lôi tao đi như cuốn gió vậy?

Lôi Mộng Cầm ra ngoài hàng ba, Minh Hằng nghênh mặt:

- Mày đừng có tự kiêu. Tao mà không lôi mày đi, ở đó lại lăm lờ với mấy cái mỏ vịt cạp cạp đó.

- Cô Mộng Cầm, tôi muốn gặp cô!

Vị chủ nhiệm đi tới cắt ngang câu chuyện của cả hai. Xong, ông ta quay đi.

Mộng Cầm nhìn Minh Hằng rồi bước đi.

Triệu Thiên đi chậm lại:

- Chúng ta lên phòng nói chuyện một chút nhé!

Bỗng dưng Mộng Cầm thấy hồi hộp. Chuyện gì đây? Nhưng trái với vẻ căng thẳng của Mộng Cầm, ông Triệu Thiên lại đẩy một hộp quà ra trước mặt cô:

- Quà thưởng cho cô đã giúp báo có số phát hành lên năm trăm tờ một ngày.

Mộng Cầm ngẩn ngơ, không ngờ chỉ như thế cô trở nên lúng túng:

- Cảm ơn.
- Nhưng cũng nên nhẹ tay một chút, cô Mộng Cầm nhé, đừng quá

thẳng tay.

Bỗngưng Mộng Cầm không muốn nhận quà nữa, cô để lại bàn:

– Có lẽ tôi không nên nhận quà thưởng, tôi không hiểu ý "nhè nhẹ tay" của ông.

Mộng Cầm bỏ đi ra ngoài, ông ta đang khen hay chê cô đây? Bước ra ngoài, Mộng Cầm chợt nhớ đến thiệp mời của "Hội quán trẻ", sáng nay có cuộc họp nhiều do danh nhân trẻ ở đó. Mộng Cầm vội vào phòng, lấy túi xách cùng máy ảnh tác nghiệp đi.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Mộng Cầm là trên bàn chủ tọa, "hắn" đang ngồi ghế chủ tọa đàm, giọng ấm và lưu loát, khác hẳn cái ác cảm Mộng Cầm từng nuôi trong lòng. Cô tìm ghế ngồi, lặng lẽ lắng nghe. Dường như Thanh Bình cũng nhận ra kẻ ghét mình, anh mỉm cười và trở lưu loát hơn. Cuối cuộc họp có một cuộc giải trí đua thuyền, Thái Tuấn quay sang rủ Mộng Cầm.

– Đi chơi nghe Cầm! Đua thuyền cũng thú vị lắm, về nhà làm gì.

Lưỡng lự một chút, Mộng Cầm gật đầu bước theo Thái Tuấn. Không ngờ Thái Tuấn lại dắt cô lại chỗ của cừu nhân.

– Ông Bình! Tôi đăng ký đi thuyền của ông.

Thanh Bình vui vẻ:

– Thế còn gì bằng. Chúng ta ra sông xuống thuyền đi.

Mọi người tập hợp ở điểm xuất phát, không khí sôi động rộn rịp. Tất cả cùng xuống thuyền, trên mỗi chiếc thuyền đua là năm nam và năm nữ.

Hoét ... Tiếng còi xuất phát báo hiệu cuộc đua. Mười chiếc thuyền cùng ra sức vượt sông. Trên bờ, tiếng cổ vũ ồn ào vang dội cùng tiếng người dẫn chương trình thao thao khiến cuộc đua càng trở nên hào hứng.

Cuối cùng còn hai chiếc thuyền của Thanh Bình và chiếc thuyền cô Mộng Cầm, Thái Tuấn là đang tranh nhau về đích. Thanh Bình đứng bên này chiếc thuyền cố chèo nhanh hơn, hát khúc ca dzó ta rầm rang.

Trời đang nắng bỗng vùn vùn mưa trút nước như thác đổ, những tiếng hò hét dzô ta càng cố gào to hơn như muốn thắng thiên nhiên. Một ánh sáng xanh

và tia chớp sáng lóa vùng trời, tiếp theo là ... ầm ... ầm ... Những ngọn sóng của con sông bây giờ to hơn, như ào ạt giận dữ, con sóng hung hãn như muốn nhấn chìm những chiếc thuyền đua bé nhỏ.

Tiếng người dẫn chương trình vẫn vang to:

– Và bây giờ các bạn đã thấy con thuyền mang số 39 đang dẫn đầu cuộc đua, họ đáng khâm phục. Các bạn, chúng ta hãy cổ vũ cho họ. Nào, cổ lên ...

Một đoàn thuyền đánh cá xuất hiện, con sông chao động dữ dội hơn giữa tiếng la ó của mọi người ...

Rầm ... Chiếc thuyền đua 39 đâm mũi vào chiếc thuyền đánh cá. Một sự cố bất ngờ, không ai nghĩ sẽ xảy ra. Chiếc thuyền đua bé nhỏ xà quay xà quay rồi lật nhào, hất những người ngồi trên tàu xuống nước.

Mộng Cẩm cũng không ngoại lệ. Cô chới với cổ ngoi lên và chụp đại vào người bên mình giữ chặt cứng, chính vòng ôm chặt cứng này gây khó khăn cho Thanh Bình, anh đang cố giúp cô bơi vào bờ.

Nước sông tràn vào miệng Mộng Cẩm, cô càng kinh hoàng hơn vùng vẫy hoảng loạn rồi ngất đi.

Mang được Mộng Cẩm vào bờ, Thanh Bình đuối sức, anh buông cô ra ngã soài trên cỏ và lúc này mới chợt nhận ra kẻ đeo anh cứng ngắc chính là cô gái đã tát tai anh. Một quả Thanh Bình nằm sải tay,.. Câu chuyện đắm thuyền đua của Mộng Cẩm ngày hôm sau mọi người trong tòa soạn báo đều biết, nhưng cũng là dịp để mọi người trêu chọc:

– Mộng Cẩm! Có một vị bạch mã hoàng tử xuất hiện giữa muôn trùng sóng vỗ, vị hoàng tử không cứu ai mà chỉ cứu Mộng Cẩm, vào đến bờ mới chịu ngất xỉu bên người đẹp.

Một người khác chen vào:

– "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ".

– Mộng Cẩm! Anh chàng ấy mà thù Mộng Cẩm, ngày hôm qua xem như Mộng Cẩm làm bạn với Hà Bá rồi.

Mộng Cẩm đỏ mặt. Như thế cô phải mang ơn con người đáng ghét đó sao.

Đề phản công lại, cô đồng dạc:

– Ô, mang ơn thì mang ơn, nhưng ghét thì vẫn ghét. Anh ta đừng có như lần trước tông vào em thì vẫn có thể bị ăn bạt tai.

Có một điều trong lòng Mộng Cầm lại có cảm giác gì đó rất lạ mà chính bản thân cô không sao lý giải được. Hình ảnh con người ấy hình như lúc nào cũng chiếm đầy tâm trí cô. Cô nhớ khi mình tỉnh lại, bắt gặp ngay cái nhìn lo âu của anh ta, ánh mắt thật khó tả, như có chứa một dòng sông lạnh mà trong đó cô là chiếc thuyền con, không thể nào thoát khỏi dòng sông kia.

– Sao rồi có Mộng Cầm, đã khỏe chưa mà đi làm vậy?

Tiếng Triệu Thiên vang lên đột ngột làm mọi người giật mình, còn Mộng Cầm rời khỏi những suy tư.

– Dạ khỏe rồi ạ.

– Nếu như mệt, cô có thể nghỉ ngay hôm nay, mai đi làm cũng được.

– Dạ cảm ơn, nhưng tôi khỏe rồi.

– Thế thì làm việc đi!

Ông ta nện mạnh gót giày bỏ đi. Lần nữa, Mộng Cầm lại hỏi:

Sao anh ta lại quan tâm đến cô như thế chứ? Hy vọng đây chỉ là sự quan tâm thật lòng của một ông sếp với nhân viên dưới quyền mình.

Xem lại đoạn văn viết hôm qua, Mộng Cầm quyết định đưa lên tổng biên tập duyệt. Nhưng vừa đi ra hành lang, cô chạm phải Thanh Bình. Lần này là anh gật đầu chào cô:

– Khỏe chưa cô Cầm?

Mộng Cầm đành giả lả:

– Dạ, khỏe rồi. Cảm ơn anh đã cứu tôi.

– Có gì đâu, cứu người là việc tất nhiên.

Minh Hằng đi trờ tới, cô vui vẻ:

– Anh Bình! Đến công tác hả?

Rồi cô hích cùi chỏ vào tay Mộng Cầm:

– Mời anh Bình đi uống nước cảm ơn người đã cứu mình đi chứ.

Mộng Cẩm lườm bạn. Đúng là Minh Hằng "hại" cô mà, còn anh ta chẳng chịu từ chối, nhìn cô như đợi mời vậy. Đúng là thi ân để người ta báo đáp lại vậy, còn ra vẻ lịch sự.

– Đúng đó, tôi có xe ngoài kia. Chúng ta đi uống cà phê đi.

Vừa "ghét ghét" vừa "vui vui", Mộng Cẩm bước theo Minh Hằng lên xe.

Vừa ngồi lên xe, Minh Hằng đùa:

– Anh Bình đừng có lo Mộng Cẩm không khỏe. Bây giờ anh xem kia, nó có khả năng "xử" cả một con cạp nữa kia.

Mộng Cẩm tức mình véo vào hông Minh Hằng một cái. Lập tức Minh Hằng la oai oái lên:

– Ui da, đau quá!

Thanh Bình mỉm cười lái xe đi, một tình cảm dịu nhẹ đến trong lòng anh.

Anh nhìn vào kính chiếu hậu:

– Uống nước ở Trắng Vàng có được không Cẩm?

"Trắng Vàng" là quán cà phê Mộng Cẩm hay ghé. Có kêu thăm trong bụng: Cả đến sở thích này của cô anh ta cũng biết hay sao? Chắc là con nhỏ bạn thân của cô "bán" cô rồi cũng nên.

Nhưng trước mặt Thanh Bình, Mộng Cẩm đành phải cười tươi gật đầu:

– Dạ.

Xe đến Trắng Vàng vừa xuống xe, một tiếng gọi từ phía sau, như mừng rỡ lắm vậy:

– Chú Thanh Bình ơi ...

Thằng bé với xấp vé số chạy ào tới vui mừng:

– Hôm rày không thấy chú Bình, cháu cứ đi tìm chú.

Thanh Bình nhú mày:

– Mẹ cháu lại ốm nữa à?

– Đâu có! Mẹ cháu khỏe rồi. Nhờ bữa hôm chú cho tiền đó, mẹ cháu đi bác sĩ mua thuốc uống nên mạnh rồi. Cháu tìm chú để cảm ơn.

Đôi mày Thanh Bình giãn ra, anh cười:

– Có gì đâu! Cái gì giúp được cháu, chú luôn sẵn sàng.

Rồi anh thân mật cặp cổ nó như người bạn:

– Đây là hai người bạn của chú, vào quán uống nước với chú luôn.

Anh quay sang Mộng Cầm và Minh Hằng:

– Đây là bé Tý, hoàn cảnh nó rất đáng thương, cha chết sớm, mẹ đi bán vé số, lúc bán qua đường bị xe tông gãy chân, phải băng bột nằm ở nhà mấy tháng trời.

Trông mặt thẳng bé sáng sủa lanh lợi, cả Mộng Cầm và Minh Hằng đều có tình cảm với nó, mới ngần ấy tuổi đầu mà phải lăn ra đời kiếm sống. Bất giác Mộng Cầm nghĩ đến mình, cô cũng có cha mẹ, cũng có anh trai, vậy mà gia đình bảo bọc cô đó đã không còn nữa ...

Mộng Cầm trở nên trầm ngâm ít nói. Thanh Bình quan tâm ngay:

– Mộng Cầm lại không khỏe à?

– Dạ, đâu có.

Mộng Cầm vờ vui vẻ bung ly nước lên uống. Cô không cô thói quen chia sẻ những điều thầm kín của mình cho người khác, đó là những điều rất riêng tư của cô, hơn nữa Thanh Bình chưa phải là người để cô chia sẻ.

Buổi chiều đang xuống dần một màu tối, trong ánh sáng dịu êm, cô bỗng có cảm giác ánh mắt anh đang thật dịu dàng phủ lên cô ...

– Chào! Sao tình cờ thế Mộng Cầm?

Mộng Cầm giật mình quay lại, cô vui mừng khi nhận ra Thanh Bình.

– Anh Bình! Anh đi đâu đây?

– Thì đi mua sắm như Mộng Cầm vậy.

Mộng Cầm bật cười:

– Mua sắm là dành cho phụ nữ.

– Tôi tập mua sắm, để sau này khi kết hôn, bà xã bận việc thì mình đi mà sắm thay bà xã.

– Vậy à! Anh chưa mua được món nào sao?

– Chưa.

Thanh Bình gãi đầu. Anh đâu có đi mua sắm, nhìn thấy cô vào siêu thị, thế là anh đi theo, như một cái đuôi, như một gã si tình ngớ ngẩn vậy. Không

hiều sao anh cứ nghĩ mãi về cô với một cảm xúc dịu êm, anh chưa biết đó có phải là tình yêu không, nhưng có một điều anh biết chắc chắn anh thích gặp cô, hay đứng từ xa nhìn cô và mỗi buổi tối trong căn phòng rộng, anh chợt khao khát một vòng tay, một ánh mắt ...

Vờ bước lại kệ hàng, Thanh Bình chọn mua mấy món ăn nhanh. Mộng Cầm mua đã xong, đẩy xe lại quầy tính tiền, Thanh Bình bước vội theo cô.

Mộng Cầm ngạc nhiên:

- Anh mua có mấy món như thế này sao?
- Ồ đủ rồi. À! Lúc vào đây, Mộng Cầm đi xe gì vậy?

Hỏi chứ Thanh Bình biết Mộng Cầm đi xe buýt, anh hồi hộp chờ cô trả lời.

Mộng Cầm mỉm cười đùa:

- Xe lô ... ca chân ...
- Vậy chút nữa, tôi đưa Cầm về nhen.

Một chút vui trong lòng Mộng Cầm. Chẳng phải cô cũng mong gặp anh đây sao? Cô gật đầu:

- Cũng được.

Ra đến xe, Thanh Bình lại đề nghị:

- Hay đi ăn gì đi, Cầm nhé. Tôi đói rồi.

Nghe anh nói, Mộng Cầm nghe mình cũng đói đói. Cô vui vẻ:

- Anh phải để tôi trả tiền ăn bữa nay. Bữa hôm đó, ai đòi mời anh đi uống nước để cảm ơn, lại bắt anh trả tiền.
- Có là bao đâu, nhưng bữa nay nhất định để cho Mộng Cầm trả, chịu chưa?

Mộng Cầm bật cười:

- Dĩ nhiên là chịu.
- Vậy thì chúng ta đi ăn cơm ... tay Cầm.

Thanh Bình đưa Mộng Cầm đến một nhà hàng trông ấm cúng, lịch sự. Anh kéo ghế cho cô ngồi.

- Đặc biệt cho Cầm chọn món ăn đó.
- Anh cũng nên chọn chứ, Cầm đâu biết anh thích ăn món gì.

– Cầm thích món nào, tôi sẽ thích món đó.

Ánh mắt Thanh Bình dịu dàng sâu lắng quá, Mộng Cầm bối rối quay đi, cô nghe tim mình đập mạnh trong lồng ngực. Hai người cùng chọn món ăn, hình như là họ có cùng sở thích ăn món cá.

Bữa cơm thật ngon, đúng hơn là chưa bao giờ Mộng Cầm ăn có cảm giác ngon như thế. Thanh Bình mời cô thử uống rượu khai vị, hương vị rượu nho thơm thơm, một chút vị chua, một chút vị nồng, Mộng Cầm uống cạn. Rượu giúp cô dạn dĩ qua đi khoảng cách. Cô mỉm cười đưa ly rượu không ra.

– Em chưa bao giờ uống rượu nho không ngờ lại ngon đến thế.

– Nhưng nếu uống nhiều ... em sẽ say đấy. Chính hương vị ngọt khiến người ta cứ uống và càng uống càng say.

– Đó cũng là một điều thú vị, phải không anh Bình?

– Đúng, đó là điều thú vị.

Gương mặt Mộng Cầm lúc này hồng lên dưới ánh đèn, trông khả ái đáng yêu vô cùng. Nhìn cô, trái tim Thanh Bình rung động mạnh. Không còn ngờ vực nữa, anh đã yêu cô, cô yêu nhau người ta mới cảm thấy hạnh phúc khi bên nhau.

Hai người rời quán ăn, Thanh Bình vui vẻ:

– Bây giờ anh đưa em về nhà. Em có biết tại sao hôm nay chúng mình gặp nhau không? Không phải tình cờ đâu, là anh đi theo em đó.

Mộng Cầm kêu lên.

– Đi theo em? Chi vậy?

– Để nhìn thấy em và có một buổi tối tuyệt vời như thế này. Còn em hỏi chi vậy thì anh trả lời, từ lần đi uống cà phê trước, anh đã khắc sâu bóng hình em vào trái tim anh.

Mộng Cầm e thẹn cúi đầu, một cái cúi đầu đầy nữ tính của cô gái trước tình yêu, rung động gây ngất trái tim Thanh Bình. Anh nhẹ nắm bàn tay cô để lên ngực anh, nơi có trái tim đang đập nhè nhẹ.

– Em tin không Cầm, anh đã yêu em?

Mộng Cầm không rút tay lại, mà sóng mắt cô long lanh nhìn anh, có cả tình yêu dâng ngập đầy. Thanh Bình sung sướng quá, bàn tay anh lần lên gương mặt khả ái mình từng nhung nhớ, ôm lấy gương mặt cô, say đắm chìm vào mắt cô, tiếng anh khẽ như ngọn gió thì thầm:

– Anh yêu em.

Thật nhẹ, anh cúi xuống đáp đôi môi mình lên môi cô, nụ hôn nhẹ rồi mạnh dần lên. Mộng Cầm khép mắt đón nhận, đôi tay của cô từ bao giờ vòng qua cổ anh.

– Em yêu anh, Thanh Bình ...

Hoàng Hôn An Bình

Chương 2

– Mộng Cầm, có người tìm!

Minh Hằng vừa đi vào đã gọi to lên. Mộng Cầm cau mày:

– Ai vậy?

Minh Hằng nhún vai:

– Không biết. Bà ta khoảng năm mươi, trông rất sang trọng. Tao mời vào phòng khách ngồi rồi, mày ra gặp đi.

Mộng Cầm đứng lên đi ra phòng khách. Người phụ nữ vẫn ngồi yên trên ghế, nhìn Mộng Cầm bằng vẻ bề trên lạnh nhạt:

– Cô là cô Mộng Cầm phải không?

Mộng Cầm gật đầu:

– Vâng! Bà muốn gặp tôi?

– Phải. Trước tiên, tôi giới thiệu, tôi là Tâm Trinh mẹ của Thanh Bình. Thanh Bình thì chắc không lạ với cô chứ?

Mộng Cầm giật mình vội cúi đầu:

– Cháu chào bác!

Bà Tâm Trinh vẫn từ tốn nhưng thái độ lời nói vẫn lạnh lùng:

– Tôi biết rõ cô và Thanh Bình con trai tôi đang yêu nhau, nên đến đây cho cô biết, con trai tôi đã có hôn ước, cô không nên quyến rũ con trai tôi phản bội vị hôn thê của nó. Tôi không bao giờ chấp nhận cô đâu nhé, là cô gái viết báo chuyên bôi mớ đời tư và tố cáo phá hoại chuyện làm ăn của người khác.

Nếu như bà ta không phải mẹ Thanh Bình, Mộng Cầm đã đập lại. Cô cố ghìm cơn giận của mình xuống, dù có đang bị xúc phạm ghê gớm. Mộng Cầm nghiêm giọng:

– Thưa bà, chuyện tình cảm là tình cảm, tôi đến với Thanh Bình vì anh ấy yêu tôi. Tôi sẽ có cách tìm hiểu anh ấy có thành thật với tôi không. Còn nghề nghiệp của tôi, tôi viết báo theo lương tâm của một nhà báo.

– Lương tâm?

Bà Tâm Trinh khinh bỉ:

– Hạng nhà báo như cô mà nói chuyện lương tâm, buồn cười thật! Không phải là bôi mớ bêu rếu trên báo xong, họ tổng vào vào mồm cô một số tiền là im ngay?

Mộng Cầm tức giận:

– Xin bà thận trọng lời nói một chút, nếu bà tìm ra bằng cứ, cứ đưa ra công luận.

– Nếu tôi tìm bằng cứ được, cô còn ngồi đây trả lời với tôi được à? Nhìn cô xem, đúng là ghê gớm, nhào vào bắt bồ với con trai tôi để có tiền hả? Không dễ đâu.

Hết còn chịu nổi sự xúc phạm quá đáng, Mộng Cầm bật dậy, đi lại cửa:

– Xin mời bà về cho!

Đi ra cửa, Mộng Cầm gọi bảo vệ:

– Anh mời bà khách này rời khỏi đây ngay.

Không vừa, bà Tâm đứng dậy:

– Cô sẽ trả giá cho thái độ vô lễ của cô ngày hôm nay.

Bà ta ngoe nguẩy ra về, leo lên chiếc ô tô sang trọng quất tài xế chạy đi.

Mộng Cẩm tức giận nhìn theo, toàn thân cô hãy còn run rẩy sau sự xúc phạm.

Cô yêu Thanh Bình thật, nhưng nếu anh có một người mẹ như thế thì anh và cô chẳng thể nào còn mối quan hệ tốt đẹp nữa. Chia tay là điều phải có, khi anh đã có vị hôn thê. Chia tay. Hai chữ ấy khiến tim Mộng Cẩm đau nhói lên. Đã yêu thì chẳng dễ dàng để quên nhau. Ngồi trên xe, bà Tâm Trinh hãy còn giận điên người. Con bé ấy đúng là ghê gớm, nó dám kêu bảo vệ "mời" bà ra khỏi tòa soạn báo. Không bao giờ bà tha thứ cho hành động hỗn hào ấy.

Con giận ghê gớm theo bà Tâm Trinh về đến nhà, và đổ hết vào Thanh Bình khi vừa nhìn thấy anh:

– Mẹ ra lệnh cho con, từ nay chấm dứt mọi quan hệ với con nhà báo mất dạy ấy. Rõ chưa?

Thanh Bình ngơ ngời ra:

– Mẹ

Bà Tâm Trinh nạt dọa:

– Không mẹ gì cả. Con có biết mẹ vừa ở đâu về không? Tòa soạn Báo Xã hội. Mẹ cấm cô ta gặp con, vậy là cô ta đừng dùng xua bảo vệ đuổi mẹ.

Thanh Bình ngẩn ngơ:

– Có lý nào Mộng Cẩm là người có học lại cư xử như thế. Có phải là mẹ đã đến đó xúc phạm Mộng Cẩm?

– Nó là cái gì mà mẹ không có quyền xúc phạm nó? Con phải chấm dứt mọi quan hệ với nó, rõ chưa? Một cô gái sống bằng nghề viết báo chẳng sống thật đâu, ai có tiền là sai khiến được ngay. Mẹ chẳng bao giờ chấp nhận cho con quen với loại người như vậy hơn nữa, mẹ đã chọn Ánh Hồng cho con.

Thanh Bình lắc đầu:

– Mẹ! Con không yêu Ánh Hồng, mà đã không có tình yêu thì không thể nào sống chung với nhau.

– Con nói như vậy là sao, chẳng phải từ lâu, con và Ánh Hồng đã yêu nhau?

– Con xem Ánh Hồng như em gái. Mỗi lần Ánh Hồng đến đây là làm bạn với Thanh Thanh chứ đâu phải vì con.

Bà Tâm Trinh giận dữ:

– Con không yêu Ánh Hồng, có phải tại vì sự xuất hiện của con nhà báo đó, nên con thay lòng đổi dạ? Mẹ cho con biết, đó là một gái vô giáo dục.

– Mẹ đừng có thành kiến với Mộng Cầm như thế, Mộng Cầm không như mẹ nghĩ.

Bà Tâm Trinh xua tay:

– Tốt hay xấu, mẹ cũng không chấp nhận, tốt nhất con nên chấm dứt mối quan hệ này. Mẹ hận Ánh Hồng ...

Nghe nói đến Ánh Hồng là Thanh Bình lùi ra cửa ngay:

– Con có việc phải đi, mẹ không cần chờ cơm cho con.

Thanh Bình hấp tấp ra xe lái đi, mặc cho bà Tâm Trinh gọi giắt lại. Bà tức muốn điên lên vì cái cách Thanh Bình cãi lại bà. Nó đã quá mê con hồ ly đó rồi.

Thanh Bình chạy xe đi, anh nghĩ đến cuộc đụng độ giữa mẹ và Mộng Cầm mà thầm lo. Anh cần gấp co để hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nhưng cửa nhà Mộng Cầm đóng lại gài bên ngoài là ổ khóa, cô vẫn chưa về nhà. Thanh Bình gọi điện thoại, máy tắt không liên lạc được.

Mộng Cầm đi đâu? Ruột gan Thanh Bình như có lửa. Thanh Bình đành ngồi trên xe chờ Mộng Cầm về ...

Mãi mười giờ rưỡi đêm, Mộng Cầm mới về. Cô khựng lại khi thấy Thanh Bình còn đợi cô.

Thanh Bình bước xuống xe:

– Em đi đâu sao lại tắt cả điện thoại?

Mộng Cẩm thần nhiên:

- Điện thoại của em hết pin. Anh có chuyện gì mà phải đợi em vậy?
- Sáng nay ... em đã gặp mẹ anh phải không?

Mộng Cẩm mở rộng cửa nhà.

- Em nghĩ là chúng ta không nên quen nhau nữa.
- Tại vì mẹ anh à?
- Anh đã có hôn ước, hơn nữa em không chịu thái độ cùng sự xúc phạm của mẹ anh. Em là một phóng viên, nhưng chưa bao giờ em bán rẻ lương tâm mình cả.
- Anh xin lỗi em.. – Anh đâu có lỗi mà phải xin lỗi em.
- Nhưng mẹ anh ...
- Thanh Bình! Em không giàu có, nhưng em không để ai xúc phạm em, hay vung tiền ra là có thể mua chuộc em.
- Anh biết, vì như thế anh mới yêu em.
- Tình yêu của chúng ta không có kết quả đâu, mẹ anh không bao giờ chấp nhận em, còn em cũng không để ai xem rẻ mình hay cho rằng em yêu anh vì tiền.
- Anh không hề nghĩ em yêu anh vì tiền cả. – Nhưng mẹ của anh đã nghĩ như thế. Hơn nữa anh đã có vị hôn thê, hãy đi về đi.

Thanh Bình kêu lên:

- Ánh Hồng hông phải hôn thê của anh, dù mẹ anh muốn anh lấy Ánh Hồng, anh đã nói với mẹ, anh không yêu cô ấy và hôn nhân không tình yêu thì không thể nào là hôn nhân bền vững.
- Anh đi về đi, em không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với anh nữa cả.

Thanh Bình khỏ sở:

- Tại sao mới gặp mẹ anh, em lại náo lòng muốn rời. bỏ anh dễ dàng vậy yêu nhau, không ai chấp nhận chia tay như thế đâu.

Mộng Cầm cười nhạt:

– Anh yêu em, vậy còn vị hôn thê của anh?

Thanh Bình bực dọc:

– Anh nói không phải vị hôn thê của anh mà, sao em không tin anh vậy?

– Mẹ anh nói chẳng lẽ sai.

– Ánh Hồng là bạn a Thanh Thanh, em gái anh. Mẹ anh vì quá yêu quý Ánh Hồng nên muốn anh lấy cô ấy. Anh là con trai, đâu có để mẹ ép duyên anh. Anh đã nói rõ chuyện này với mẹ anh chiều nay.

Thanh Bình tha thiết:

– Anh biết là mẹ anh xúc phạm em, hãy vì anh mà bỏ qua, có lý nào em không hiểu là anh yêu em như thế nào. Đừng mới vì một chút khó khăn mà nói lời chia tay với anh ghen em?

Ánh mắt Thanh Bình tha thiết rồi anh sụp quỳ dưới chân Mộng Cầm.

– Anh thay mẹ xin lỗi em.

Mộng Cầm hoảng hốt kéo Thanh Bình đứng lên:

– Anh làm gì vậy, tại sao lại quỳ như thế chứ?

– Vì anh biết khi bị xúc phạm, em sẽ bỏ anh.

– Điên quá! Anh có biết chiều nay, em buồn như thế nào không? Em biết về nhà sẽ gặp anh, nên em cứ đi vừa nửa muốn gặp anh, vừa nửa không.

– Vì em sợ em sẽ mềm lòng trước anh, đúng không? Như thế là tình yêu đó em ạ. Khi đã yêu nhau, không một trở ngại nào có thể làm chùn bước.

Mộng Cầm ghen ngào, cô bắt đầu khóc vì tủi thân, những cứng rắn tan chảy để còn lại sự yếu đuối rất thật.

Cô thôn thức:

– Em yêu anh, nhưng không chịu nổi những xúc phạm nặng nề của mẹ anh.

– Anh biết, nên anh xin lỗi em nè.

– Chẳng lẽ em bắt lỗi anh, nhưng tim em thật sự rất đau, Thanh Bình ạ.

– Đừng khóc nữa em ạ! Nhìn em khóc lòng anh đau lắm.

Đôi môi nồng ấm của Thanh Bình hôn lên những giọt nước mắt khóc vì anh.

– Hãy vì yêu anh mà quên đi những điều không vui đi, em nhé.

Đôi môi tìm đôi môi, dư vị tình yêu ngọt ngào vượt lên tất cả. Mộng Cầm nằm trong lòng Thanh Bình, cô ngậm ngùi:

– Anh biết không? Em rất khao khát một tình cảm gia đình, nhưng cũng có đôi lúc em rất cứng rắn. Đêm về, khi nằm một mình trong căn nhà của ba mẹ để lại, em không chịu nổi sự hiu quạnh. Ngày nào có cha mẹ, có anh trai, vậy mà họ đã bỏ em đi vì một tai nạn giao thông.

Thanh Bình thương cảm siết nhẹ bờ vai người yêu:

– Em đừng buồn, anh sẽ mang hạnh phúc đến cho em, chúng mình sẽ là một gia đình hạnh phúc.

– Anh không bao giờ bỏ em, phải không anh?

– Đúng rồi! Anh yêu em không hết, làm sao bỏ em được.

– Em cũng yêu anh như thế. Mấy ngày nay tránh mặt anh, chứ lòng em cũng buồn khổ vô cùng.

– Em buồn khổ thì anh có vui gì đâu. Chúng mình là một cặp, không ai có thể tách rời.

Đôi sóng mắt lại chìm trong mắt, tình yêu lên ngôi.

Đã chứng kiến cảnh Thanh Bình đưa đón Mộng Cầm, trái tim Ánh Hồng như vỡ tan từng mảnh. Cô gái kia chỉ hơn cô về học vấn, gia thế làm sao bằng cô, vậy mà Thanh Bình lại chọn cô gái đó. Ánh Hồng này thì không bao giờ chịu thua, để người khác cướp lấy người đàn ông mà cô thích. Muốn là phải được. Ánh Hồng nghĩ rằng tự dặn mình như thế, nhưng bây giờ dù cô có tìm cách tiếp cận với Thanh Bình cũng không được, ngày nào Thanh Bình cũng đi gặp cô gái đó, còn cô có đến nhà cũng chẳng gặp anh.

Chiều nay vừa gặp Thanh Thanh, Ánh Hồng ôm choàng lấy Thanh Thanh khóc nức nở:

– Mình đã gặp anh Bình và cô ta. Thanh Thanh Cậu nói mình phải làm sao đây? Mình khổ quá, muốn tự tử chết đi cho eoi.

Thanh Thanh kêu lên:

– Bậy nào! Đúng là cô ta rất bản lĩnh.

– Thấy không, đến cậu mà còn nói cô ta bản lĩnh, mình làm sao đây?

– Mẹ mình đã gặp cô ta, cô ta hồn hào đuổi mẹ về. Mẹ mình còn bất lực không ngăn cản được, mình cũng hết cách.

Mắt Ánh Hồng long lên giận dữ:

– Tao hỏi mày, cô ta có cái gì hơn tao?

Thanh Thanh lắc đầu:

– Mày hỏi, tao đành chịu. Người ta nói tình yêu có những điều khó hiểu như thế, tại sao yêu người này mà không yêu người kia.

– Mày nỗ lực làm cho tao đau đớn hơn sao Thanh?

Thanh Thanh thương cảm ôm vai bạn:

– Tao xin lỗi, tao đâu có muốn. Nhưng mày tin đi, mày được hậu thuẫn của mẹ tao, nhất định chuyện hôn nhân của mày và anh tao sẽ thành mà.

Trái tim Ánh Hồng lại nhen nhúm lên tia hy vọng. Cô yêu Thanh Bình và bằng mọi giá, anh phải là của cô.

Cổ nức giận, Ánh Hồng ôm lại vai bạn:

– Trăm sự tao nhờ mày. À! Ông anh họ của tao cũng hay nhắc đến mày.

Mắt Thanh Thanh sáng lên, cô nghĩ đến Gia Hào, anh đúng là thật tuyệt, đã đẹp trai còn đá bóng giỏi. Nhìn vào mắt Thanh Thanh, Ánh Hồng biết ngay là cô bắt được cái tây của bạn nên vẽ vờ.

– Mày giúp tao, tao sẽ giúp mày, chúng mình sẽ là chị em tốt với nhau. Chiều nay đi xem anh Hào đá bóng không? Đi nhé?

Thanh Thanh cười thú nhận. Cô không muốn giấu bạn lòng ngưỡng mộ cũng như tình cảm cô dành cho Gia Hào.

Được nước, Ánh Hồng càng tấn vào:

– Anh Hào gặp tao là luôn hỏi về mày, anh khen mày thùy mị đáng yêu.

Thanh Thanh hỏi hộp hỏi tới:

– Anh ấy còn nói gì nữa không?

– Anh ấy nói mỗi khi đi thi đấu, sự có mặt của mình là yếu tố tăng thêm sức mạnh cho anh.

Mặt Thanh Thanh hồng lên sung sướng. Gia Hào nói như thế ư? Vậy là anh cũng thích cô.

Thanh Thanh gật đầu:

– Vậy thì tụi mình chiều nay mau đi mua vé xem đá bóng đi.

– Ủ Tối nay, tao ở lại ngủ luôn ở đây với mày nghen?

– OK.

Đôi bạn nhìn nhau cười vui vẻ. Nhưng trong đầu Ánh Hồng thầm xếp đặt một kế hoạch ...

Hai cô gái vui vẻ bên nhau. Bên ngoài vườn hoa, bà Tâm Trinh ngồi lặng lẽ với tức giận, cay đắng và đau khổ nữa. Xưa nay, có bao giờ Thanh Bình cãi lời bà đâu, vậy mà hôm nay vì cô gái kia, nó chống lại sự xếp đặt tương lai của bà.

Nhất định yêu cô gái kia, khiến bà khó xử với Ánh Hồng và cha mẹ Ánh Hồng.

Chính bà mạnh miệng xin cưới Ánh Hồng cho Thanh Bình, hai nhà vui vẻ bàn chuyện cưới xin, Thanh Bình đã làm đảo lộn tất cả.

Ánh Hồng khóc lóc. Bên kia, Ánh Hoa, bạn thân của bà giận bà. Bà hoàn toàn không muốn có sự sứt mẻ nào trong mối quan hệ này. Làm sao đây?

Thanh Bình về đến, anh hơi ngại khi thấy mẹ ngồi ủ dột một mình.

– Mẹ?

Bà Tâm Trinh ngược lên, ánh mắt buồn diu vội:

– Con ngồi xuống đó, mẹ muốn nói chuyện với con.

Thanh Bình lo ngại ngồi xuống:

– Mẹ

– Con không nghe lời mẹ, bây giờ chẳng lẽ cả đến nói chuyện với mẹ cũng không muốn?

– Dạ, con không dám, nhưng mỗi lần gặp nhau, mẹ và con luôn bất đồng ý kiến về mối quan hệ của con với Mộng Cầm. Con yêu Mộng Cầm mẹ ạ, con cần cô ấy.

– Vậy là con quyết định sẽ kết hôn với Mộng Cầm, đúng không?

Thanh Bình van lơn:

– Mẹ? Hôn nhân có tình yêu thì mới chung sống được với nhau. Con và Mộng Cầm thật sự yêu nhau.

– Nếu bây giờ mẹ cho con lựa chọn giữa mẹ và Mộng Cầm, con chọn ai?

– Mẹ! Sao mẹ nỡ đặt con vào sự lựa chọn như vậy? Mẹ là người con yêu quý nhất trên đời, nhưng con cũng rất yêu thương Mộng Cầm. Con cần cả hai. Xin mẹ hãy cho con quyền lựa chọn người bạn đời của con.

Thanh Bình quỳ xuống ôm chân bà Tâm Trinh. Bà lặng người, chưa bao giờ Thanh Bình yếu mềm như thế, chứng tỏ nó rất yêu cô gái kia.

Bà ghen ngào:

– Vậy con có biết mẹ đã lên tiếng xin cưới Ánh Hồng với dì Ánh Hoa, bây giờ mẹ ăn nói như thế nào với họ?

Thanh Bình tha thiết:

– Con nghĩ là dì Ánh Hoa và Ánh Hồng hiểu mà mẹ. Tình yêu thì không thể bắt buộc được.

– Vậy con có nghĩ đến tình họ từng giúp mình không khi ba con mất, họ đáng giúp chúng ta tất cả. Chính vì vậy mà mẹ đã đánh tiếng xin Ánh Hồng cho con, bây giờ con có cô gái khác, mẹ còn mặt mũi nào nhìn gặp họ?

Thanh Bình cúi đầu khó xử. Anh biết là nhà mình mang ơn nghĩa nhà Ánh

Hồng, nhưng chẳng lẽ vì như vậy mà anh đành hy sinh tình yêu của mình hay sao? Và vẫn là bế tắc, giữa hai mẹ con có sự cảm thông, nhưng cũng thật khó xử.

– Anh!

Ánh Hồng vỗ mạnh vai Gia Hào, cô vòng ra phía trước ngăm Gia Hào. Đẹp trai, to con vạm vỡ, hơn nữa anh đang là cầu thủ đá bóng của đội tuyển.

– Làm gì ngăm anh dữ vậy? Đẹp trai quá phải không?

– Đẹp trai, nhưng mà tự kiêu quá.

Gia Hào phì cười:

– Phải tự kiêu chứ em gái. Đá banh giỏi, con nhà giàu và đẹp trai.

– Thanh Thanh đang mê anh tít thò lò.

Gia Hào cau mày:

– Thanh Thanh nào nhỉ?

– Cái anh này - Ánh Hồng vỗ lên vai ông anh họ của cô cái nữa.

– Thanh Thanh, em gái anh Thanh Bình.

Gia Hào gục gặc đầu như nhớ là:

– À, anh nhớ rồi! Cô bé cũng xinh, nhưng lạnh quá. Anh thì thích phụ nữ sành đời, ghét mấy cô bé ngây thơ, hay vùi vĩnh bất chiều. Với phụ nữ lớn tuổi, họ sẽ chiều chuộng anh.

Gia Hào chỉ ra chiếc xe màu vàng cam đậu bên ngoài:

– Cửa biểu đấy. Cho mà phải năn nỉ anh mới nhận ghen.

Ánh Hồng xịu mặt:

– Định nhờ anh ... anh nói như vậy, chắc là không có đường cho em nhờ cậy.

– Nhưng là chuyện gì, nói xem.

– Thanh Thanh mê anh, nó cứ năn nỉ em làm sao cho nó tiếp cận anh. Anh

biết đó, em và anh Thanh Bình ... anh ta đang mê cô nhà báo, em chưa biết làm cách nào, nên muốn anh cua Thanh Thanh cho em.

Gia Hào phì cười:

– Anh cua thì được, bắt quá nằm trong danh sách guinness của anh. Nhưng nói trước, anh sợ vụ bó buộc, níu kéo lắm nhen.

– Em bảo đảm không có mà. Em nhờ anh giả vờ yêu nó thôi, để em có người hậu thuẫn phá việc Thanh Bình muốn cưới cô phóng viên đó.

– Được.

Gia Hào gật đầu:

– Em không biết anh là chánh vì vương sao ... nhỏ không bỏ và lớn cũng không tha.

Gia Hào cười lớn. Từ ngày được vào đội tuyển bóng đá quốc gia, anh bắt đầu ăn chơi, tứ đồ tường có đủ. Cua Thanh Thanh, làm cho con nai tơ này mê anh, có thiệt hại, mất mát gì đâu.

– Anh Hòa. Ngày mai em hẹn cho anh gặp nhỏ Thanh Thanh nhen?

– Ủ! Tối tối, khoảng bảy giờ rưỡi đi.

– Dạ.

Ánh Hồng vui mừng ôm choàng Gia Hào hôn vào má. Gia Hào hào phóng hôn lại, trông cả hai như là đôi tình nhân chứ không phải anh em.

– Thôi đi, anh em hai người đóng vai tình nhân vừa vừa thôi.

Duy Thanh đi tới hét lên. Gia Hào cười khanh khách:

– Cậu ghen à?

– Dĩ nhiên rồi!

Gia Hào nháy mắt:

– Ánh Hồng! Em cần gì Thanh Bình. Duy Thanh thích em, hơi đâu đi cầu lụy người không yêu em.

– Khanh biết tính em mà, cái gì càng khó, em cứ muốn xông vào.

– Vậy tội mình là anh em mới xứng.

– Con nhà nòi không giống lông cũng giống cánh, đúng không?

Ánh Hồng không cười, mà lòng tự ái của cô đang cao ngùn ngụt. Những gì cô thích phải chiếm lấy cho bằng được, rồi sau đó mang đi ném bỏ cũng được.

Lòng cao ngạo của cô gái nhà giàu đang bị Thanh Bình làm tổn thương. Thanh Thanh là em gái Thanh Bình, nó phải trả giá.

Ba người kéo nhau vào quán nước. Gia Hào gọi bìa xong quay qua:

– Ánh Hồng! Hãy gọi điện bảo Thanh Thanh đến!

Ánh Hồng mừng rỡ:

– Ủ, để em gọi cho nó!

Bấm điện thoại gọi cho Thanh Thanh, Ánh Hồng hào hứng:

– Cậu đến ngay đi, mình đang ngồi ở quán Trúc, có anh Gia Hào và anh Duy Thanh nữa. Đến ngay nha!

Cú điện thoại làm cho Thanh Thanh vui mừng. Cô được gặp anh, chỉ cần nhìn thấy anh là cô đủ thấy hạnh phúc. Anh đang là thần tượng của bao nhiêu cô gái trẻ, trong đó có cả cô. Nếu cả thế giới mê Beckham, thì cô chỉ mê có Gia Hào.

Chọn bộ quần áo đẹp, Thanh Thanh trang điểm thêm chút son môi, chút phấn hồng, vội vã đến quán Trúc.

Thanh Thanh còn dáo dác tìm kiếm, Ánh Hồng thúc vào vai ông anh họ:

– Ra đón Thanh Thanh giùm em!

Gia Hào làm bộ sửa tướng đi ra cửa:

– Thanh Thanh, chào em!

Mặt Thanh Thanh đỏ bừng lên vì sung sướng. Không ngờ Gia Hào ra đón cô, cô bẽn lễn nhìn anh:

– Ánh Hồng đâu, anh Hào?

– Tao đây, vào đi chứ.

Gia Hào khoác tay qua vai Thanh Thanh âu yếm:

– Ánh Hồng? Em chụp cho anh với Thanh Thanh một tấm ảnh làm hình nền coi.

– OK.

Ánh Hồng nhanh nhẹn mở máy điện thoại.

– Xích vào tí nữa đi anh Hào, chụp ảnh mới tình chứ.

– Ừ.

Gia Hào cụng đầu mình vào đầu Thanh Thanh, Ánh Hồng cũng nhanh tay bấm nút.

Ảnh Thanh Thanh và Gia Hào được ghi vào. Ánh Hồng xòe tay ra.

– Đưa điện thoại của mày, tao tải hình qua cho.

Thanh Thanh sung sướng đưa điện thoại, cô ngây ngất với hạnh phúc được Gia Hào ôm cô, vòng tay anh sao thật ấm, mùi hương đàn ông từ anh cũng thật quyến rũ. Cứ nhìn gương mặt Thanh Thanh là Gia Hào biết "cá đã cắn câu" anh sẽ khiến cô làm cái việc khôn ba năm nhưng đại có một giờ.

Vậy là bây giờ chia làm hai cặp, Thanh Thanh và Gia Hào. Ánh Hồng vờ rủ Duy Thanh.

– Anh Thanh! Mình vào trong kia đánh vợt đi.

– Ừ.

Hai người bỏ đi, còn lại Thanh Thanh và Gia Hào, cô vừa thẹn vừa sung sướng, người run bắn lên khi Gia Hào nắm lấy bàn tay cô.

Gia Hào vờ khen:

– Bàn tay em là bàn tay búp măng sau này số em sướng, lấy chồng giàu và đẹp trai.

Thanh Thanh bật cười:

– Anh Hào nói thật không?

– Sao không thật. Không tin anh à? Anh bói cho nhiều người rồi nghen, trúng phéch luôn.

Vừa nói, Gia Hào vừa nhìn sâu vào mắt Thanh Thanh:

– Anh sẽ biến lời tiên tri thành sự thật nghen?

Mặt Thanh càng đỏ hơn, không uống rượu mà say. Gia Hào tỉnh quá hồn lên tay cô:

– Mặc cỡ với anh à? Anh rất thích những cô gái ngây thơ hay cả thẹn như em. Nếu ... cưới vợ, người đầu tiên anh nghĩ là em.

Lúc Thanh Thanh đang ngây ngất với hạnh phúc, thì Gia Hào làm bầm nguyên rửa mình:

Sao mày đóng kịch tài dữ vậy Gia Hào? Cô gái này đâu phải mẫu người mày thích. So với mẹ đàn bà kia thì đúng là Thanh Thanh có hơn, nhưng dù sao đi nữa Gia Hào cũng thích mình được chiều chuộng, hơn là phải dở hơi đi tán tỉnh con gái nhà lành.

Thanh Thanh làm sao hiểu Gia Hào đang nghĩ gì, cô càng thấy mình nên giúp Ánh Hồng phá hoại cuộc tình của anh trai. Cô và Ánh Hồng sẽ là chị dâu - em chồng tâm đắc nhất.

– Thanh Thanh, uống với anh miếng nữa nhé!

Gia Hào đưa ly bia vào miệng Thanh Thanh, mỉm cười nhìn cô.

– Không say đâu mà sợ, mà có say, anh sẽ đưa em về.

Thanh Thanh uống mấy ngụm liền, say cả rượu và say cả tình yêu.

Vũ trụ là chốn em được gặp anh Thời gian là nơi em với anh sinh cùng thời đại.

Anh ơi! Em đã mở cho anh.

Cánh cửa vô cùng không bao giờ khép lại.

Hoàng Hôn An Bình

Chương 3

– Mẹ ngủ rồi hả, Thanh Thanh?

Thanh Thanh gật đầu nhìn anh trai:

– Mẹ buồn vì anh, em tin là anh không phải không biết.

Thanh Bình khỏ tâm cúi đầu:

– Em đã yêu chưa Thanh Thanh?

Một câu hỏi cho Thanh Thanh nhớ đến Gia Hào và buổi gặp mặt chiều nay, màu hồng hiện trên mặt cô, nhưng cô khôn ngoan đứng về phe mẹ mình:

– Em đã yêu, người em yêu mẹ rất vừa lòng. Còn anh, mẹ đang buồn anh, chính vì chuyện của anh mà mẹ muốn bệnh.

– Anh cũng khỏ tâm lắm. Thật sự anh xem Ánh Hồng như em vậy, không có tình yêu trai gái.

Thanh Thanh trách móc:

– Lẽ ra anh nên tạo tình cảm với Ánh Hồng. Anh biết là mẹ đã đánh tiếng xin Ánh Hồng cho anh mà.

– Em trách thì anh chịu, em đã yêu và hiểu như thế nào là tình yêu rồi phải không.

– Đúng là đã yêu một người rồi thì khó yêu ai nữa. Nhưng tình yêu của anh dành cho chị Mộng Cầm lại mang đến quá nhiều lo buồn cho mọi người. Sau khi ba mất, mẹ chỉ biết sống cho chúng ta, còn bên nhà Ánh Hồng lúc nào đi Ánh Hoa và dựng Gia Bảo cũng tạo điều kiện cho công ty chúng ta phát triển, anh có thể xem nghĩa hơn tình yêu không?

Thanh Bình thờ người ra. Đúng là như thế, chính vì ơn nghĩa đó anh đã vô cùng khó xử. Nhưng ân nghĩa sao không trả bằng ân nghĩa lại phải là cuộc hôn nhân?

– Thanh Thanh à! Cậu không nên buộc khó anh Bình.

Tiếng nói từ phía sau, Thanh Bình giật mình quay lại. Ánh Hồng đang đứng ở ngưỡng cửa, vẻ mặt u sầu, cô tiến ra:

– Anh Bình! Anh không phải ngại ngừng chuyện ân nghĩa mà bỏ tình yêu của anh đâu.

Thanh Thanh bất ngờ nhìn bạn.

– Ánh Hồng! Vậy cậu ...

Ánh Hồng ghen ngào:

– Mỗi tình của mình là mỗi tình đơn phương. Quen anh Bình đã lâu, từ khi mình mới mười bảy, mình đã nghĩ lớn lên mình sẽ lấy anh Bình, thế mà một cô gái xa lạ xuất hiện làm cho anh phải lòng, còn biết sao hơn.

Ánh Hồng ngược đôi mắt đắm lệ nhìn Thanh Bình:

– Anh không cần ái ngại vì em. Tại em yêu anh, bây giờ đau khổ ráng mà chịu.

Thanh Thanh bước lại ôm vai bạn:

– Mình không biết giúp cậu như thế nào.

– Chuyện này ngoài khả năng của cậu. Cậu để mình nói chuyện với anh Bình chút ghen.

Thanh Thanh ngược nhìn anh trai như van nài Thanh Bình đừng làm khô Ánh Hồng, rồi đi vào trong. Còn lại hai người, Ánh Hồng khóc nức nở:

– Anh đừng lo cho em. Cho em khóc hôm nay thôi, rồi ngày mai em sẽ cố quên anh.

Thanh Bình thương cảm đặt tay lên vai Ánh Hồng:

– Anh thành thật xin lỗi em, Hồng ạ.

Chỉ chờ có như vậy, Ánh Hồng nhủi đầu vào ngực Thanh Bình:

– Anh không cần xin lỗi em, tất cả là do ông trời sắp đặt. Gắn gũi nhau bao nhiêu năm nhưng anh lại không hề yêu em đó là sự vô duyên của em. Nhất định em sẽ gặp một người tốt hơn anh.

Ánh Hồng lắc đầu:

– Em sẽ không yêu ai ngoài anh. Nhưng không sao, anh không cần lo cho em. Anh Bình! Em có thể xin anh một ân huệ, có được không?

– Em nói đi!

– Em muốn ... được anh hôn em.

Thanh Bình lúng túng:

– Ánh Hồng ...

– Một nụ hôn khó quá, phải không anh? Thôi vậy!

Ánh Hồng đứng lên quay lưng đi, hai vai cô run theo tiếng nấc khẽ. Thanh Bình khó xử nắm tay Ánh Hồng giữ lại.

– Anh không biết cư xử như thế nào với em cho phải, nhìn em khóc anh rất đau lòng.

– Vậy sao không thể cho em một nụ hôn vậy, hả anh?

– Sau này, em hãy quên anh, Hồng nhé!

Thanh Bình run run cúi hôn nhẹ lên trán Ánh Hồng, cô vòng tay qua cổ anh, kéo anh thấp và sát vào mặt cô hơn, và chủ động hôn Thanh Bình. Nụ hôn mặn nước mắt. Thanh Bình yếu đuối hôn trả lại ...

Đứng trong góc khuất Thanh Thanh đưa điện thoại lên bấm quay video.

– Mà thấy sao? Thanh Thanh Ánh Hồng xem lại đoạn quay video bằng sự thích thú:

– Thanh Thanh mà nghĩ xem cô ả sẽ như thế nào khi nhìn đoạn băng mê li này?

Thanh Thanh bật cười:

– Thì tức đến ngẹn ngực và toàn thân run lấy bầy, sau đó tuyên bố anh đường anh, tôi đường tôi.

– Được, bây giờ mà chờ tao đến tòa soạn Báo Xã hội tìm cô ta.

– OK.

Hai cô gái đèo nhau trên chiếc Spacy cùng đến tòa soạn Báo Xã Hội. Ánh Hồng mặc bộ quần áo thật bốc:

quần thun ngắn bó sát mông, áo cũng ngắn hở gần hết vai.

Đến tòa soạn báo ngay đúng lúc Mộng Cầm đến tòa soạn nộp bài. Ánh Hồng hí hửng cúi chỗ vào hong Thanh Thanh:

– Mau chặn cô ta lại!

Chiếc Spacy vọt lên và cúp ngay trước đầu xe của Mộng Cầm. Mộng Cầm giật nảy người, may là cô đạp thắng xe lại kịp, xong mới hoàn hồn ngược lên nhìn kẻ vừa cúp trước đầu xe mình:

– Cô.

Thanh Thanh nạt đùa:

– Cô cô cái gì. Tôi là Thanh Thanh, em gái anh Thanh Bình, còn người ngồi sau tôi là Ánh Hồng, vợ sắp cưới của anh trai tôi.

Mộng Cầm mím mạnh đôi môi lại, cũng là người nhà Thanh Bình, cô ta không khác gì mẹ mình, hờ đồ!

Thấy Mộng Cầm im lặng, Thanh Thanh tấn công tiếp:

– Đã biết như vậy thì mau mau dang khỏi anh trai tôi, biết chưa? Cô hãy xem đoạn băng này thì biết, cô chỉ là kẻ thứ ba.

Thanh Thanh giơ điện thoại ra, đã được Ánh Hồng bấm sẵn, màn hình điện thoại hiển thị rõ hình ảnh Thanh Bình và Ánh Hồng đang hôn nhau.

Ánh Hồng cười gằn:

– Cô thấy rõ rồi chứ Mộng Cầm? Đừng có chen vào, nếu không, tôi không để yên cho cô đâu.

Ánh Hồng còn táo tợn đưa tay bóp mạnh một cái vào ngực Mộng Cầm.

Không thể tưởng tượng được, có loại người "kinh khủng" như vậy.

Mộng Cầm gạt mạnh tay Ánh Hồng ra cười nhạt:

– Bây giờ tôi đã hiểu tại sao anh Bình quen cô từ nhỏ, nhưng lại không yêu cô.

– Tại sao? - Ánh Hồng dữ dằn quát lại.

Mộng Cầm rùn vai:

– Cư xử với người yêu của vị hôn phu mình thô thiển, nếu không muốn nói là mất văn hóa.

– Đồ khốn! Mà nói ai mất văn hóa?

– Tôi nghĩ là tôi không cần giải thích.

Đôi bên to tiếng nhau, nên bảo vệ vội đi lại Thanh Thanh khiêu khích:

– Lại xua bảo vệ đuổi bọn tao ra ngoài nữa chứ gì? Mộng Cầm! Tao cảnh cáo mày, mau đang xa anh tao ra, nếu không chớ trách.

Chiếc Spacy net pô xì khói trắng lao vút đi, Mộng Cầm nhìn theo. Cô không sợ, nhưng sao buồn quá. Cô yêu Thanh Bình thật, không sợ những áp lực quanh cô như bọn "bụng phê, đầu hói" từng ăn hiếp cô. Những gì từ phía Thanh Bình cô nản lòng, sao cô có thể yêu anh nữa đây? Mọi người trong tòa soạn báo đang tò mò nhìn ra, Mộng Cầm không muốn khóc, nhưng mắt cô vẫn cứ cay cay.

Vào tòa soạn nộp bài xong, Mộng Cầm quay ra, Thanh Bình cũng vừa chạy xe vào, anh vui vẻ:

– May quá, anh cứ sợ em đã đi.

Mộng Cầm lạnh nhạt:

– Phải chi anh tới sớm một chút, em gái anh và vị hôn thê của anh vừa đến đây. Thanh Bình! Chúng ta nên chia tay hơn là tiếp tục mối quan hệ này.

Thanh Bình nhú mày:

– Em nói là Thanh Thanh và Ánh Hồng vừa đến đây?

– Họ như mẹ của anh vậy, muốn làm nhục em, làm cho mọi người nhìn em như chính em là kẻ cố tình quyến rũ anh vậy. Anh đi về đi.

Thanh Bình thở dài:

– Anh xin lỗi em.

– Anh không cần xin lỗi em, mà chúng ta chia tay đi. Em không muốn bị quấy nhiễu thô bạo như thế này nữa.

Mộng Cầm lên xe nổ máy chạy đi, mặc cho Thanh Bình đuổi theo. Cô chạy xe vào ngõ hẻm, luồn qua nhiều con hẻm nhỏ, Thanh Bình không sao theo được. Lúc này Mộng Cầm mới để cho những giọt nước mắt của mình tự do rơi ...

Thanh Bình lái xe về nhà, anh chạy ngay lên lầu, xô mạnh cửa phòng Thanh Thanh:

– Tại sao em lại cùng Ánh Hồng đi gặp Mộng Cầm vậy? Những gì cần nói anh đã nói tối hôm đó hết rồi, tại sao lại đi quấy cô ấy?

Thanh Thanh lạnh lùng:

– Anh làm gì khó chịu quát nạt em vậy, bây giờ vì người yêu về nhà gây với em?

Thanh Bình đưa tay lên đầu:

– Bởi vì em đã sai. Chính anh mới đeo đuổi Mộng Cầm, anh yêu cô ấy. Lỗi của anh chứ Mộng Cầm không hề quyến rũ anh.

– Em muốn tốt cho anh, mẹ không phải buồn vì anh và khó xử với bên nhà bác Gia Bảo.

Thanh Bình chán nản đi ra ngoài, người có lỗi ở đây là Ánh Hồng. Vừa định quay lưng, anh chợt thấy xấp ảnh trên bàn, nên trở lại ngay, những tấm ảnh chụp anh và Ánh Hồng hôn nhau. Quá quắt! Thì ra em gái anh tiếp tay với Ánh Hồng lừa anh, giống như một sự xúc phạm kinh tởm.

Thanh Bình chụp xấp ảnh, Thanh Thanh hay thì đã muộn cô hơi sợ nhìn anh trai:

– Cái này ... là Ánh Hồng bảo em.

Thanh Bình giận dữ:

– Và em đã đưa những tấm ảnh này cho Mộng Cầm xem có đúng không?

– Anh đi mà hỏi Ánh Hồng.

Thanh Thanh chạy nhanh ra khỏi phòng, nhào vào phòng bà Tâm Trinh:

– Mẹ ơi, cứu con ...

Cầm xấp ảnh, Thanh Bình hằm hằm đi gặp Ánh Hồng. Bà Ánh Hoa mở cửa cho Thanh Bình, vui vẻ:

– Ánh Hồng vừa mới về đang ở trên lầu, cháu lên lầu gặp nó.

– Dạ.

Thanh Bình chạy nhanh lên, anh đưa tay gõ cửa phòng.

Cộc cộc Ánh Hồng đang thay áo, ngỡ là mẹ, cô đáp vọng ra:

– Vào đi!

Thanh Bình xô cửa bước vào:

– Ánh Hồng ...

Ánh Hồng đã cởi áo ngoài ra, đang định mặc chiếc áo khác, tình huống bất ngờ, Thanh Bình đỏ mặt lui ra, muốn hay không, anh cũng nhìn thấy thân thể Ánh Hồng.

Ánh Hồng hơi hoảng, nhưng rồi cô chợt thấy thú vị nên mặc áo vào, đường hoàng bước ra:

– Anh Bình tìm em?

Bao nhiêu tức giận tưởng chừng có thể bạt tai Ánh Hồng tiêu tan đi phân nửa. Sau sự cố, Thanh Bình lúng túng đưa xấp ảnh ra:

– Tại sao như thế này, Ánh Hồng?

Chẳng những không sợ, Ánh Hồng còn vênh mặt lên:

– Em bảo Thanh Thanh chụp cho em đó. Nếu không, làm sao em có những tấm ảnh vô giá này.

Thanh Bình châm biếm:

– Và em đã lợi dụng lòng trắc ẩn của anh để chụp ảnh, mang đưa cho Mộng Cầm xem.

– Đúng! Em muốn cô ta hiểu cô ta là kẻ thứ ba. Không có cô ta, gia đình em và mẹ anh, mối quan hệ vẫn tốt đẹp.

– Em có nghe rõ không? Anh xem em như Thanh Thanh, giữa anh và em không thể nào là tình yêu.

– Em có gì thua cô ta. Lúc này, em còn thay anh xem bộ ngực cô ta thiệt hay giả, bộ ngực nhỏ xíu ...

Đỏ mặt Thanh Bình nạt đùa:

– Em thật quá đáng, Ánh Hồng. Đã như vậy, anh sẽ nói cho ba mẹ em hiểu, làm sao anh có thể yêu một cô gái kinh khủng như em.

– Anh dám nói em như vậy?

– Phải!

– Anh là người xấu.

Ánh Hồng lao lại, cô tức giận đánh vào người Thanh Bình:

– Anh cạ tung cô gái khác, nhục mạ em. Anh là người xấu. Em chết cho anh coi.

Chỉ muốn dọa Thanh Bình, nên Ánh Hồng quay ngược vào phòng, cô trèo lên cửa sổ, bỏ chân ra ngoài hét to:

– Ba ơi, mẹ ơi! Con không muốn sống nữa, anh Thanh Bình sỉ nhục con. Con sẽ nhảy lầu tự vẫn đây.

Dưới nhà nghe ồn ào, bà Ánh Hoa chạy lên, xám cả mặt:

– Ánh Hồng! Con điên rồi hả, mau leo xuống ngay.

Ánh Hồng khóc òa:

– Con không xuống. Anh Thanh Bình yêu cô gái khác không còn yêu con nữa, con không muốn sống nữa, ba má ơi ...

Đám người nhà và cả ông Gia Bảo hoảng kinh hét to:

– Con có xuống ngay không Ánh Hồng?

– Con không xuống. Con sẽ nhảy lầu chết cho tan xương nát thịt, cho vừa lòng anh Thanh Bình. Ba má đừng có lại ngăn con, con sẽ nhảy xuống thật đó.

Thanh Bình lúng túng không ngờ Ánh Hồng quá quắt như vậy. Anh van lơn:

– Em đừng hành động bậy bạ mà Ánh Hồng. Xuống đi. Anh xin em.

– Anh sợ mọi người nói anh là người xấu bỏ em cho em tuyệt vọng đi tìm cái chết hả? Má ơi! Má nhìn ảnh chụp em? Anh Bình hôn con thắm thiết, vậy mà bây giờ ảnh nói không yêu con nữa. Con chết cho rồi má ơi ...

Nhìn những tấm ảnh, bà Ánh Hoa tức giận chụp lấy Thanh Bình đánh:

– Thăng sở Khanh! Sao mày làm khổ con gái tao như vậy hả?

Há miệng ra như mắc quai, Thanh Bình đứng yên cho bà Ánh Hoa đánh mình. Trong cơn giận dữ, bà ta đánh tới tấp vừa đánh vừa gào to lên:

– Đồ sở Khanh làm khổ con tao, con tao có mệnh hệ nào, tao giết mày.

Ánh Hồng hoảng hết hét:

– Mẹ! ĐỪNG đánh anh Bình nữa, tại con ...

Không nỡ nhìn Thanh Bình bị mẹ mình đánh, Ánh Hồng nhảy trở vào, cô chạy lại ôm mẹ mình:

– Đừng đánh nữa mẹ ơi!

Ông Gia Bảo chạy lên tới giữ chặt Ánh Hồng quát vợ:

– Bà có thôi đi không?

Lúc này bà Ánh Hoa mới chịu dừng tay, ôm Ánh Hồng khóc òa:

– Con đừng vì một tên sở Khanh làm chuyện đại dột bỏ cha mẹ, ghen con.

– Nhưng mà anh Bình không yêu con, mẹ ơi.

Ông Gia Bảo nghiêm trọng:

– Thanh Bình! Cậu tính sao đây? Chụp ảnh với con tôi tình như thế này là cậu đã có cái gì với nó rồi, đúng không? Cậu mà không cưới con gái tôi, tôi không để yên cho cậu đâu. Tôi sẽ đi gặp mẹ cậu nói chuyện mới được.

Thanh Bình cố giải thích:

– Không phải như dựng nghĩ đâu dựng ời. Con và em Hồng trong sạch mà.

– Trong sạch mà có những tấm ảnh như thế này sao? Cậu chờ tôi gọi mẹ cậu sang.

Thanh Bình quay sang Ánh Hồng:

– Ánh Hồng! Chính em đạo diễn những tấm ảnh này, mau nói sự thật cho ba em biết đi.

Ánh Hồng trơ trẽn:

– Thì sự thật là anh từng yêu em, chúng ta hôn nhau thắm thiết. Bây giờ anh thay lòng đổi dạ, có phải là anh đợi em nhảy lầu tự tử rồi mới chịu tỉnh lại.

– Bậy, bậy!

Bà Ánh Hoa xua tay, một tay ôm Ánh Hồng:

– Con không được nói bậy, mẹ sẽ bắt nó phải cưới con.

Thanh Bình ngao ngán:

– Ánh Hồng! Nếu em cứ bướng bỉnh muốn anh phải cưới em, anh thề là hôn nhân chúng ta không bao giờ có hạnh phúc cả.

Ánh Hồng cúi đầu:

– Em đã làm gì để anh ghét em như vậy hả anh?

Cô khóc nức nở như chưa bao giờ được khóc, khiến Thanh Bình đành ngậm như hến. Anh không biết mình nên hành động gì trong hoàn cảnh này nữa.

Thanh Bình bực dọc:

– Mẹ à! Con đã nói như thế, em Thanh Thanh cũng thừa nhận, đó chỉ là ảnh chụp, còn tình cảm hay gì đi nữa, giữa con và Ánh Hồng không hề có.

Bà Tâm Trinh thở dài:

– Mẹ biết. Ánh Hồng thì khẳng khẳng bảo nó và con từng yêu nhau, thân

mật nhau hơn nữa, bây giờ con không chịu cưới, mẹ đành cuối mặt xin lỗi người ta, người ta còn giận mẹ, đoạn tuyệt tình bạn bao nhiêu năm.

Thanh Thanh chen vào, cô cần về phe của Ánh Hồng, nếu không cuộc tình của cô và Gia Hào cũng có nguy cơ tan rã.

– Tại sao anh cứ cố chấp muốn làm khổ mẹ vậy? Anh không cưới Ánh Hồng, xem như chuyện em và anh Gia Hào cũng đổ vỡ luôn.

Thanh Bình nghiêm giọng:

– Anh không bao giờ cưới một người vợ quá quắt như Ánh Hồng. Phải nói là anh sợ cô ta hơn là có cảm tình. Xin anh một nụ hôn, đúng là anh có yêu lòng.

Lúc đó anh nghĩ đơn giản một nụ hôn trên trán từ biệt như anh trai và em gái. Ai dè cổ ôm anh chặt cứng. Còn em nữa, đi chụp ảnh, chính em mới hại anh. Còn Gia Hào, nếu anh ta vì chuyện anh không chịu cưới Ánh Hồng mà đòi chia tay với em, thì đó không phải là tình yêu thật sự.

Thanh Bình quỳ xuống chân bà Tâm Trinh:

– Mẹ! Con đã giải bày rõ hết, con tin là mẹ không nỡ buộc khó con. Người vợ con cưới, sẽ là người con yêu thương, như thế mới có hạnh phúc, mẹ có nghĩ như vậy không?

Thật ra, bà Tâm Trinh bắt đầu nhận ra sự quá đáng của gia đình Ánh Hồng và cả Ánh Hồng nữa, tại sao họ quá chiều lòng con gái. Ánh Hồng quá quắt như thế, không bao giờ bà đồng ý:

Bà có không ưa Mộng Cầm, thóa mạ xem thường cô, nhưng cũng không có nghĩa bà tán thành cho Thanh Bình cưới một cô vợ như Ánh Hồng, nên xuôi xị:

– Hôn nhân của con khiến mẹ đau đầu. Thôi thì tùy con chọn lựa.

Thanh Thanh tức giận:

– Mẹ bằng lòng cho anh Hai cưới Mộng Cầm, con không chịu.

– Hôn nhân là do con anh tự chọn, con còn nhỏ, không có quyền xen vào.

Thanh Thanh vùng vằng:

– Con sẽ bỏ nhà này đi, nếu mẹ rước cô ta về nhà này.

Thanh Bình bỏ ra ngoài, lòng anh vô cùng buồn khổ. Lúc anh đang tranh đấu cho tình yêu của mình vất vả, Mộng Cầm có hiểu cho anh đâu. Yêu cô, anh chịu nhiều áp lực, còn cô vẫn tránh mặt và nhất định đòi chia tay.

Chưa bao giờ Thanh Bình thấy mình đối mặt với những nan giải đời thường như thế. Tình yêu ơi! Mi là gì thế, cho người ta cảm giác hạnh phúc, nhưng cũng đẩy người ta vào tận cùng của đau khổ.

Mộng Cầm đi lầm lũi. Cả tuần nay rồi, cô cố tránh mặt Thanh Bình. Mẹ của anh, em gái của anh rồi cô gái kia nữa, cho cô quá nhiều phiền não. Cô muốn quên tất cả để như thuở nào chưa biết yêu, say mê với công việc, viết những thiên phóng sự cuốn hút người đọc. Nhưng đã yêu rồi, quả thật chẳng dễ dàng là con người như ngày xưa.

Cô đang đi qua con hẻm tử thần, con hẻm chứa chấp những kẻ nghiện ma túy, hôm nay bỗng có một cảm giác như thế nào ấy ...

Một bóng đen vượt ngang qua Mộng Cầm và giật lấy cái ví đeo vai của cô.

Mộng Cầm giật mình vội ghì lại. Chiếc ví chắc chắn, cái quai còn trong vai Mộng Cầm, cô ra sức giữ lại mồm kêu to:

"Cướp cướp".

Còn gã nghiện trong cơn đói thuốc, cố giật lấy cho bằng được, thật hung hãn lôi Mộng Cầm dài trên mặt đường.

Chợt gã buông cái ví ra vì cơn vã đến, mồm sùi bọt mép ra hai tay quơ tới trước, thều thào:

– Cho tôi tiền mua thuốc.

Người hấn giật giật, kinh khủng quá, Mộng Cầm quay đầu bỏ chạy.

– Mộng Cầm, em chạy đâu vậy?

Thanh Bình, bỗngưng anh xuất hiện trước mặt Mộng Cầm trong lúc này, như một cái phao cứu sinh lúc cô sắp chết đuối.

Mộng Cầm ôm choàng lấy Thanh Bình khóc òa lên:

– Kinh khủng quá! Em sợ quá, anh Bình ơi.

– Em gặp cướp, có phải em vừa la cướp không?

– Một tên nghiện hút. Chạy mau đi anh.

– Có anh, em đừng sợ.

Thanh Bình ôm qua người Mộng Cầm:

– Theo anh lên xe, anh chở em về nhà.

Quên mệt mình từng đòi chia tay và tránh mặt không cho gặp, Mộng Cầm ngoa ngoãn theo chân Thanh Bình lên xe. Ngồi lên xe và xe chạy đi, cô mới hoàn hồn trở lại, ngồi đật ra xa, lạnh nhạt:

– Anh chạy ra đường lớn xong cho tôi xuống.

– Anh đưa em về nhà ...

– Không cần.

– Em vẫn còn giận anh à?

– Không! Nhưng việc chúng ta yêu nhau phiền phức quá. Những người thân của anh làm nhục em, chưa biết rồi họ sẽ còn làm gì nữa. Em không muốn yêu nhau trong một hoàn cảnh như thế.

– Sẽ không còn như vậy nữa, em có tin không? Ánh Hồng quá quắt gây ra bao nhiêu chuyện, nên mẹ cho anh toàn quyền kết hôn với người anh yêu.

Thanh Bình đưa tay tới nắm tay Mộng Cầm:

– Em giận anh cả chục ngày nay, anh buồn khổ hết sức, không tội nghiệp anh sao?

Mộng Cầm cộc lốc:

– Không.

– Anh biết nếu như em hiểu anh khổ sở như thế nào để tranh đấu cho tình yêu của chúng mình, em sẽ không nói không. Sao vậy em, mới có chút trở ngại, em đã muốn đầu hàng rồi ư? Anh nhớ khi đi thu thập tin tức viết phóng sự, nguy hiểm khó khăn không hề làm em chùn bước kia mà.

Mộng Cầm để yên tay mình trong tay Thanh Bình. Đúng là anh có ốm đi, bữa nay còn để râu quai hàm mọc lún phún. Cô chợt thấy mềm lòng thương anh, nếu không yêu cô, anh đâu có chịu khổ, cứ cưới cô gái nhà giàu kia.

Cô khe khẽ:

– Nhưng còn mẹ anh, bà đâu có chấp nhận em.

– Mẹ không có thành kiến với em nữa, bởi vì bà nhận ra Ánh Hồng quá quắt, dám xin anh nộ hôn cuối cùng, bắt Thanh Thanh chụp ảnh làm bằng có rồi quây, buộc anh cưới. Một cô gái ngoan hiền thì không thể nào quây như thế.

Ngồi xích lại gần anh chút nữa đi em.

– Không. Cho người ta nộ hôn cuối tình lắm mà, về nhà mà hôn người ta.

– Thôi, anh sợ rồi, mới có một nộ hôn đã như thế, cưới nhau xong, cổ làm thịt anh luôn.

– Em cũng dữ vậy. Lần gặp đầu tiên, em đã tát tai anh, sao không sợ em?

Thanh Bình bật cười:

– Ồ nhi! Thế mà anh không sợ, nhờ ăn tát tai ấn tượng mà anh nhớ em mới kỳ dị chứ.

Mộng Cẩm lườm Thanh Bình, cái lườm yêu thương, cô đã hết giận anh, nhưng vẫn còn ngồi xa ra. Thanh Bình nhắc lại.

– Ngồi gần anh chút nữa đi em!

– Không.

– Vậy anh ngồi gần em à.

Miệng nói, Thanh Bình tấp xe vào lề vì xe đã về đến con hẻm nhà Mộng Cẩm, cô kêu lên:

– Gì vậy? Sao dừng xe?

– Thì về đến nhà rồi.

Nhận ra đã về đến nhà, Mộng Cẩm cười ngỏn ngoẻn, lại lườm Thanh Bình cái nữa. Anh vươn tay tới kéo cô vào lòng:

– Mộng Cẩm!

– Dạ.

Bây giờ là tiếng dạ ngoan ngoãn, Mộng Cầm đã ngã gọn trong vòng tay người yêu anh siết nhẹ cô vào ngực anh:

– Chúng mình cưới nhau ghen?

Anh cúi xuống tìm môi cô, nụ hôn ngọt ngào của tình yêu ...

Hoàng Hôn An Bình

Chương 4

Những tấm vải nhung màu vàng, óng ả được lót trên đường từ cổng ngôi biệt thự dẫn đến hướng những chiếc bàn tiệc. Dọc theo lối đi là những dải hoa tử đinh hương ngào ngạt khoe sắc, khoe hương trước bao ánh nhìn tò mò của những vị quan khách.

Những người phục vụ đang tất bật với việc chăm chút từng bàn tiệc một cách cẩn thận. Khách mời đã đến đông đủ, buổi tiệc khá long trọng, tiệc cưới của Thanh Bình và Mộng Cầm, có nhiều ký giả và phóng viên báo được mời. Một cô dâu có học ít nhiều cũng làm nở mày nở mặt bà, Tâm Trinh.

Chỉ có bà là vui vẻ tiếp khách, còn Thanh Thanh mặt mũi ủ dột, muốn hay không cô cũng phải chấp nhận kẻ mình ghét có mặt ở nhà mình và là chị dâu của cô. Cái vẻ mặt khó chịu ấy không phải Mộng Cầm không biết, cô hy vọng mình sẽ hòa giải được với Thanh Thanh khi đã sống chung cùng một nhà.

Thanh Thanh đi ra đi vào, cô biết là Ánh Hồng sẽ không đến, có lẽ đang ở trong bar rượu nào đó, uống rượu và nhảy như điên. Còn Gia Hào, chiều hôm qua anh nói với cô anh sẽ đến dự kia mà, vậy mà khách đã đến đông đủ vào bàn ăn uống chúc tụng, anh vẫn không đến.

Thanh Thanh thở dài thườn thượt, cô càng thấy ghét Mộng Cầm hơn nữa, cứ nhìn vẻ mặt tươi như hoa và xinh đẹp trong chiếc áo cưới là Thanh Thanh muốn ứa gan.

Cô đi luôn ra cửa, mẹ có muốn mắng cô thì mắng đi. Vấy chiếc tắc xi, Thanh Thanh leo lên bảo xe chạy đến vũ trường "Đêm màu hồng". Đúng là Ánh Hồng đang ở đó, bên ly rượu toàn thân lắc lư theo điệu nhạc Jazz kích

động, cô ca sĩ cũng không kém gào to bài nhạc:

Hãy yêu nhau đi Ta cùng say, ta cùng nhảy Tay trong tay, mắt đắm đuối
Hãy yêu nhau đi ...

Thanh Thanh lắc đầu bước tới, cô vỗ vai Ánh Hồng:

– Mà uống nhiều rồi hả?

Nhận ra Thanh Thanh, Ánh Hồng giờ cao ly rượu:

– Ủ, tao cần say để quên tao là người thất bại. Mà bỏ đám cưới để đến đây
hả? Hoan nghênh mày! Uống với tao ghen.

Ánh Hồng búng tay gọi phục vụ mang thêm rượu ra.

– Mà đừng có buồn tao. Anh Gia Hào biết tao buồn, nên không đi dự đám
cưới, ảnh mà đi đám cưới anh mày, tao từ ảnh.

Thanh Thanh cười gượng gạo:

– Chính vì vậy mà tao bỏ đám cưới đến với mày nè.

– Dzô!

Ánh Hồng cụng ly rượu của mình vào ly rượu Thanh Thanh.

– Dzô trăm phần trăm đi.

Gia Hào bỏ sàn nhảy đi lại khi thấy Thanh Thanh.

– Xin lỗi em nha Thanh.

Thanh Thanh cười buồn:

– Đâu có gì xin lỗi em, em biết anh phải vì Ánh Hồng hơn chứ.

– Ờ em an ủi Ánh Hồng giúp anh. Tối nay nó uống rượu quá trời, bây giờ
có trời mới cản nó quậy.

Ánh Hồng cười khanh khách:

– Anh tao nói đúng đó Thanh. Đêm nay mình tha hồ quậy. Uống đi, một lát
đưa xe đi tìm cảm giác mạnh.

Ba ly rượu cụng vào nhau và cùng kéo nhau ra sàn nhảy. Nóng quá, Ánh Hồng cởi áo khoác ngoài ra, còn chiếc áo nhỏ bên trong, tay cô cầm cái áo quơ lên cao quay vòng, toàn thân lắc lư theo điệu nhạc cuồng say.

Em ơi có bao nhiêu, sáu mươi năm cuộc đời Hai mươi năm đầu, vui chưa có bao lâu Hai mươi năm sau ...

Không quen uống rượu, Thanh Thanh cũng bắt đầu say, cô ngã vào vòng tay Gia Hào, hai người hôn nhau trên sàn nhảy, nhảy cho đến mệt nhoài, rồi kéo nhau rời vũ trường ...

– Đi Vũng Tàu quây tiếp tăng hai đi, kéo Duy Thanh đi nữa.

Bây giờ là hai cặp, Gia Hào – Thanh Thanh, Ánh Hồng và Duy Thanh cùng ra xe, hai chiếc xe đua mui trần màu vàng chói mắt phóng bạt mạng ra hướng Vũng Tàu. Ánh Hồng đứng hẳn lên xe, cô đưa hai tay làm loa hét to:

– Vui quá đi! Tôi cóc có buồn, buồn là cái quái quỷ gì. Thanh Thanh, làm giống tao đi.

Có rượu, hai cô gái bắt đầu quây tung bừng. Đến vũ trường uống rượu và nhảy tiếp đến ba giờ sáng, kéo về khách sạn chia thành hai cặp.

Vừa vào phòng đóng cửa lại Ánh Hồng cởi hết quần áo, nằm lăn ra trên nệm.

– Nóng quá, mở máy điều hòa đi anh Thanh!

– Em ơi, người ta mở máy điều hòa rồi, nếu em vẫn còn nóng, anh quạt cho em nhé.

Duy Thanh thổi phù phù vào mặt Ánh Hồng:

– Gió tình yêu đó em, người ta nói lấy độc trị độc, em đang đau khổ khi người yêu lấy vợ, anh sẽ xoa dịu đau khổ cho em.

Bàn tay Duy Thanh vờn lên thân thể Ánh Hồng, từng cái vuốt ve và đôi môi nóng bỏng như muốn đốt cháy Ánh Hồng, cô kéo Duy Thanh ngã ập lên người cô, hai người hôn nhau đắm đuối, cho nhau những cảm giác của nhục thể.

Bên kia phòng, Thanh Thanh nôn tùm lum, sau cơn nôn mệt quá, cô nằm chồng đại lên người Gia Hào. Trong men rượu say, cô buông trôi mình theo cảm xúc của tình yêu ...

Thanh Thanh thức dậy từ lâu, trong cái im lặng của đêm đen, chỉ có tiếng ngáy to của Gia Hào. Tiếng ngáy kéo Thanh Thanh về thực tại, cô đang nằm trong căn phòng lạ, bên người đàn ông cô từng ngưỡng mộ và say mê:

Nhè nhẹ, Thanh Thanh hé mắt ra. Gia Hào vẫn ngủ say, một thân thể trắng kiện, lồng ngực nở nang, đôi bắp chân săn chắc của một kiện tướng trên sân cỏ.

Đẹp biết bao!

Nhưng liệu anh có yêu cô không, như cô đã yêu anh, cô không tiếc nuôi khi cho anh cuộc đời con gái của mình. Bởi vì yêu là cho.

Nhẹ lăn người qua, Thanh Thanh bạo dạn hôn lên ngực Gia Hào.

– Bất được đang hôn lên anh nghe.

Vòng tay ôm qua người Thanh Thanh, kéo cô ngã ập lên người mình, Gia Hào cười lớn.

– Đang ngắm anh à? Đẹp phải không?

Giọng Gia Hào tự kiêu, nhưng Thanh Thanh lại thấy anh vô cùng đáng yêu.

Cô nằm yên trên người Gia Hào.

– Anh Hào ... anh có yêu em không?

– Dĩ nhiên là yêu. Yêu mới như thế này chứ.

– Vậy sau này anh có cưới em không?

Gia Hào muốn hát Thanh Thanh ra, trong lòng anh ta là cái bữu môi. Sức mấy! Song anh ta lại âu yếm:

– Dĩ nhiên là có, hỏi gì lắm cảm bỏ xừ vậy cưng.

Để ngăn không cho Thanh Thanh hỏi mình, anh ta khép miệng cô bằng nụ hôn, nụ hôn điêu luyện, chiếc lưỡi không xương, lắc léo luồn lách tìm kiếm Thanh Thanh run lên trong cảm giác rung động tốt cùng. Cô có cảm giác toàn thân mình tan rã thành nước. Gia Hào cười thầm một cách đều đặn ... Lại một lần nữa, anh ta ghi tên những cô gái si mê mình vào danh sách:

Người tình của Gia Hào.

Cũng đêm nay, một đêm huyền diệu Thanh Bình đã khá say vì uống nhiều rượu mời, nhưng anh còn đủ tỉnh để về phòng tân hôn.

Mộng Cầm đang ngồi chờ anh, cô đã thay bộ quần áo cưới mặc vào bộ đồ ngủ. Thanh Bình ôm choàng qua người vợ, anh hôn vào gáy cô.

– Hôm nay em đẹp thật, Mộng Cầm tuyệt.

Hai bàn tay anh đặt lên hông cô và nhấc bổng cô lên, say đắm.

– Anh yêu em.

Mộng Cầm e thẹn kếp mắt lại, môi anh tìm môi cô, nụ hôn dài đắm đuối, rồi bàn tay anh trên vai cô vuốt ve ...

Cộc cộc Tiếng gõ cửa rồi tiếng bà Tâm Trinh bên ngoài:

– Thanh Bình! Con biết Thanh Thanh đi đâu không?

Thanh Bình giật mình buông Mộng Cầm ra, anh kéo áo lại cho cô, bước ra cửa.

– Dạ không. Thanh Thanh không có ở nhà?

– Nếu có, mẹ đâu có gõ cửa phòng con. Đi đâu rồi không biết. Có lẽ là lại đi với Ánh Hồng rồi. Thôi, để mẹ gọi điện thoại hỏi bạn bè nó.

– Dạ ...

Đợi mẹ đi, Thanh Bình mới đóng cửa quay vào.

– Thanh Thanh đi đâu không biết, mẹ đang lo.

Mộng Cầm im lặng. Cô biết Thanh Thanh ghét mình và để cho mọi người biết, Thanh Thanh đã bỏ đám cưới đi. Mong rằng không có chuyện gì xảy ra cho cô ta.

Thanh Bình nằm xuống ôm Mộng Cầm vào lòng, những ham muốn trong phút chốc tan biến nhường cho sự lo lắng vì cho đến sáng, Thanh Thanh vẫn chưa về nhà.

Bà Tâm Trinh ngồi ủ rũ ở phòng khách đợi Thanh Thanh. Chưa bao giờ Thanh Thanh vắng nhà ban đêm mà không xin phép bà, thế mà hôm nay cả gan đi đến sáng trong ngày cưới không xin phép ai, phải chăng đây là một sự phản đối đầu tiên dành cho bà khi bà cho phép Thanh Bình cưới Mộng

Cầm? Bà có lỗi gì không?

Đề chiều lòng đứa con trai, bà mất đi tình bạn với Ánh Hoa và bây giờ lẽ nào là đứa con gái?

Buổi sáng, Mộng Cầm rụt rè theo Thanh Bình xuống phòng khách. Thanh Bình lo lắng:

Thanh Thanh chưa về hả mẹ?

– Chưa. Ngay cả một lần gọi điện thoại cho mẹ, nó vẫn không gọi. Nó bỏ đi để phản đối mẹ.

Thanh Bình ái ngại:

– Đề lát nữa con đi tìm vài nơi xem.

– Có lẽ là qua nhà Ánh Hồng, con cũng không nên qua đó.

– Dạ, con biết mà. Mẹ ăn sáng chưa, con bảo Mộng Cầm làm thức ăn sáng cho mẹ.

– Pha cho mẹ ly cà phê nóng thôi.

Mộng Cầm "dạ" khẽ đi vào bếp. Ngày đầu tiên của cuộc đời làm vợ trong gia đình chồng cô, sao không khí nặng nề u ám quá. Thanh Thanh bỏ nhà đi trong đêm qua là để phản đối việc Thanh Bình cưới cô. Sắp tới liệu như thế nào đây?

Mộng Cầm yêu Thanh Bình, cô chột ao ước nếu như được đi ở riêng, cô không ích kỷ chỉ nghĩ đến hạnh phúc của mình, nhưng như thế cô thấy mình nhẹ nhàng hơn. Người ta bảo lấy chồng hãy xem gia đình chồng như nhà mình, nhưng chẳng phải dễ.

Bên ngoài cửa cổng mở, Thanh Thanh bước vào, có lẽ chưa tỉnh lắm. Sáng nay Gia Hào đòi về sớm, viện lý do anh phải tập trung tại trung tâm thể dục thể thao tập luyện, không thể vắng mặt. Dường như đêm qua không ai quan trọng việc họ đã ở cùng nhau, cho nhau cảm xúc mà chỉ có thể xảy ra sau khi là vợ chồng.

Gia Hào bình thản:

– Em buồn à? Sao không nghĩ thoáng hơn, đời bây giờ yêu nhau là cho nhau cảm xúc, đó mới là sống thực.

Thanh Thanh muốn hỏi Gia Hào có cưới cô không nhưng lại không dám, lên xe về nhà với tâm trạng hoang mang của một thiếu nữ đã thành đàn bà khi chưa được cưới.

– Con đi đâu vậy?

Bà Tâm Trinh nghiêm mặt hỏi Thanh Thanh. Cô cố làm tỉnh:

– Con đi với Ánh Hồng ra Vũng Tàu. Con là bạn Ánh Hồng, nó đang đau khổ vì anh Hai cưới vợ, mẹ sẽ không mắng con vì bạn chứ?

Bà Tâm Trinh dịu lại.

– Con đi với Ánh Hồng, mẹ không cấm. Nhưng ít ra con cũng phải điện thoại cho mẹ, để mẹ không phải vì suốt đêm lo cho con không ngủ được.

– Mẹ đã cho phép anh Hai cưới vợ, con không thích cô ta là chị dâu của con, cho nên con đi đâu, mẹ không cần lo cho con. Về nhà này, nhìn thấy cái bản mặt của cô ta là con phát ghét rồi.

– Con không được ăn nói như vậy. Chẳng lẽ khi con không yêu người đó, mẹ buộc con phải lấy, con cũng đồng ý sao?

Không trả lời được, Thanh Thanh vùng vằng:

– Con buồn ngủ lắm, con lên phòng ngủ đây.

Chạy ào ào lên cầu thang, đụng vào Mộng Cầm đang đứng đó, biết là Mộng Cầm đã nghe được lời nói của mình, Thanh Thanh quát mắt nhìn Mộng Cầm.

Chẳng có lời nói, mà cô đi một cách cố tình tuông vào người Mộng Cầm, xông chạy lên lầu rầm rầm.

Thanh Bình biết phải làm sao, anh an ủi vợ mình:

– Em đừng buồn, nó trẻ con suy nghĩ chưa tới, từ từ rồi nó sẽ hiểu.

Bờ cát dài phẳng lặng trải dài trước mắt Mộng Cầm, ánh nắng cuối ngày yếu ớt soi mặt nước biển gợn sóng. Xa xa là núi đá một màu xanh ngất, Mộng Cầm ngồi tựa mình vào vai Thanh Bình, cô cảm thấy hạnh phúc khi chỉ có hai người. Mộng Cầm kêu lên:

– Biển hoàng hôn đẹp quá anh Bình ơi, cho người ta một cảm giác an bình phải không anh?

Thanh Bình mỉm cười:

– Vợ anh đúng là lãng mạn!

– Từ nhỏ, em đã thích biển, và mơ ước khi em lấy chồng sẽ cùng người mình yêu ra biển ngắm chiều xuống, có đàn chim biển là đà trên mặt nước.

Vừa nói, Mộng Cầm vừa Cầm điện thoại lên nghiêng người để thu cảnh đẹp hoàng hôn trên biển vào máy. Có tình nghịch chụp luôn cả gương mặt Thanh Bình.

– Để anh xem, em sẽ có những bức ảnh rất tuyệt vời.

– Anh biết em thích biển nên chọn Nha Trang để hưởng tuần trăng mật, hy vọng chúng mình sẽ cùng cảm thấy thoải mái và hạnh phúc.

Mộng Cầm chồm tới hôn nhẹ vào má Thanh Bình:

– Em yêu anh.

Nụ hôn khiến Thanh Bình rung động, anh ôm quàng qua người cô, kéo cô cùng nằm xuống bãi cát với anh mơ màng.

– Anh cũng lât yêu em, yêu vô cùng. Chưa bao giờ anh hạnh phúc như lúc này, em có cảm giác như anh không Cầm?

– Có.

Mộng Cầm gồi đầu trên cánh tay Thanh Bình, cô thấy yêu anh quá, và nếu như không có Thanh Thanh, hạnh phúc giữa cô và anh trọn vẹn biết bao.

Gió biển thổi nhẹ nhẹ, biển hoàng hôn thật đẹp và lãng mạn, Mộng Cầm quay người qua ngáp ngừng:

– Anh Bình! Chúng mình xin mẹ đi ở riêng có được không anh?

Thanh Bình thẳng thốt một lúc, anh hiểu cái áp lực mình và cô đang chịu đựng. Mẹ đã nhường bước và rất hy sinh thông cảm cho anh lấy Mộng Cầm, sao anh lại ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân mình. Anh nằm lặng một lúc.

– Anh không muốn mẹ phải buồn hơn nữa. Em hãy hiểu cho anh, Cầm nhé.

Anh biết là em thấy ngọt ngào khi có Thanh Thanh, nhưng rồi nó cũng đi lấy chồng, còn chúng ta là người cận kề và lo cho mẹ.

Mộng Cầm thờ dài. Vì yêu Thanh Bình, thôi thì cô cố lùi bước vậy. Anh đã hy sinh vì cô, cô cũng cần chia sẻ với anh.

Đôi buồn làm vui, Mộng Cầm ngồi dậy, cô tinh nghịch lấy cát đắp lên người Thanh Bình.

– Dã tràng ơi! Gió thổi lên rồi, mau xây nhà đi thôi.

Thanh Bình phì cười vùng dậy:

– Bây giờ đến phiên anh xây nhà đây nè.

– Em không chịu.

– Không hả?

Thanh Bình kéo Mộng Cầm ngã xuống cát, dầm đuối nhìn vào mắt cô, đôi mắt sáng long lanh giữa buổi hoàng hôn. Rung động anh cúi xuống hôn cô.

– Yêu em quá, Cầm ơi.

Sóng biển rì rào như lời tình tự, cho hạnh phúc lên ngôi, tình yêu muôn thưở vẫn là khúc hát ngọt ngào.

– Này! Thu Vân ném mạnh xấp ảnh vào mặt Gia Hào - Thế này là thế nào?

Gia Hào nhú mày nhặt những tấm ảnh lên xem, những tấm ảnh chụp anh ta và Thanh Thanh. Anh ta tỉnh bơ:

– Sao?

Thu Vân diên lên, quát:

– Còn hỏi tôi nữa hả?

– Em biết tôi là người của công chúng mà, ai cũng có thể đến với tôi.

– Nhưng không có tôi, anh có xe đi à?

– Này! Đừng có kể, đã cho thì đừng có kể, nếu tiếc vì đã hao tổn với tôi ...
chia tay đi!

– Cái gì, anh đòi chia tay? Đồ sở Khanh.

Gia Hào cười nhạt:

– Cô nhìn lại cô xem, cô đâu phải thiếu nữ, đã gần bốn mươi, vậy tại sao cô có tôi? Vì cô có tiền. Cô lèng èng ghen tuông thì chúng ta chia tay vậy.

Hết còn chịu nổi, Thu Vân chụp cái gối ôm ném vào người Gia Hào. Anh ta né sang bên cho chiếc gối rơi xuống đất, rồi đưa cao tay lên đầu chào:

– Bye bye nhé, người tình già của tôi.

Anh ta phóng nhanh ra cửa, bỏ mặc ngoài tai tiếng nguyên rủa. Một cuộc tình anh ta tưởng khó cắt đứt, lại chia tay dễ dàng như thế. Bây giờ mục tiêu anh đeo đuổi là con gái giám đốc thể dục thể thao, cũng kiêm luôn ông bầu của anh.

Thanh Thanh chẳng để lại ấn tượng nào trong trái tim anh ta:

Gia Hào kiêu hãnh lái xe đến trung tâm, chiếc xe Ford màu vàng cam Thu Vân tặng.

– Anh Gia Hào!

Quỳnh Thy đưa tay yểu Gia Hào:

– Em đợi anh từ sáng giờ.

– Sao không điện thoại cho anh?

Quỳnh Thy phụng phịu:

– Khóa máy mà bảo người ta gọi.

Gia Hào bật cười:

– Ủ, anh quên. Em đợi anh được không? Anh phải vào trong xem có gì thay đổi không đã?

– Không có. Sáng ngày mai tập trung ở đây rồi cùng bay sang Seoul. - Quỳnh Thy cười hớn hở - Báo cho anh một tin vui, ba chấp nhận cho em đi theo cô động đội tuyển thi đấu.

– Vậy hả! Mừng ghê. Nếu không, đi mười ngày, sẽ nhớ em chết mất thôi.

– Người ta cũng nhớ em nên đi theo nè.

– Thôi lên xe, anh chở đi một vòng ăn mừng.

Không đợi Quỳnh Thy lên xe, Gia Hào bế cô ngồi lên xe. Quỳnh Thy vừa thẹn vừa sung sướng, cô vờ cắn nhai:

– Mọi người đang nhìn mình kìa.

– Đâu có sao. Anh còn muốn chứng tỏ cho mọi người biết là anh yêu em, chỉ sợ ba em không chấp nhận anh làm rể của ông.

Gương mặt Quỳnh Thy đỏ bừng lên sung sướng:

– Anh yêu em như vậy sao?

– Yêu nhiều và lúc nào cũng muốn có anh bên anh.

Gia Hào hôn vào má Quỳnh Thy âu yếm. Anh đã chinh phục hoàn toàn cô gái này, có điều sang bên, Seoul sẽ không dễ dàng cho anh khi muốn chiếm đoạt cô gái này. Thôi thì lần này nghiêm chỉnh vậy, để được làm phò mã ngài giám đốc thể dục thể thao.

Hạ mui trần xuống thành chiếc xe thể thao, Gia Hào mở máy de lui xe và phóng tới trước một đường lá lướt. Vừa chấm dứt một cuộc tình, anh ta có ngay người tình mới.

Xe Gia Hào vừa đi, Thanh Thanh vừa đến. Sáng nay, trung tâm thể dục thể thao vắng hoe. Thanh Thanh quay ra, lòng buồn điệu vợi, suốt cả đêm qua cô nào có ngủ được, vừa lo vừa mừng ...

– Bác sĩ, như thế nào?

Vị bác sĩ mỉm cười đưa tờ giấy kết quả siêu âm cho Thanh Thanh.

– Em đã có thai. Phần kết luận của siêu âm và hình ảnh cho thấy nó, một túi thai chớm trong tử cung, em đã có thai được bốn tuần lễ.

Thanh Thanh sợ hãi cúi đọc tờ kết quả siêu âm, tâm hồn cô bấn loạn. Cô đã có thai ư? Liệu Gia Hào có cưới cô không? Sau đêm ở Vũng Tàu và một lần nữa gặp nhau ở phòng trọ khách sạn, anh không đi tìm cô, gọi điện thoại cứ bảo bận đang tập trung, rồi điện thoại bị khóa máy. Bây giờ gặp anh sao khó đến thế.

Thanh Thanh cứ đi trong nỗi buồn và lo trối nặng trên vai. Chỉ có đi tìm Anh Hồng để nhờ nhắn giùm Gia Hào mà thôi.

Lâu lắm rồi Thanh Thanh không đến nhà Ánh Hồng từ ngày anh trai cô cưới vợ, Ánh Hồng cũng chẳng đi tìm cô, những cuộc trao đổi nhất gừng và Ánh Hồng nói thẳng:

"Mày đừng điện thoại cho tao nữa, nghe mày nói hay nhìn mày là tao lại nhớ tao là kẻ thất bại, bị đá". Điện thoại dần mạnh xuống giá. Đó là lần cuối cùng, hôm nay vì Gia Hào, cô đành phải làm mặt lì, đưa tay ấn nút chuông.

Reng ... reng ...

Chỉ người làm đi ra, nhìn thấy Thanh Thanh, như được dặn trước, chị lắc đầu:

– Cô Ánh Hồng đi chơi, không có ở nhà.

Đi đâu nữa, Thanh Thanh đứng chôn chân. Gia Hào, anh ở đâu? Em cần gặp anh biết bao.

Cộc cộc Hai ngày sau khi không còn biết tìm Gia Hào ở đâu, Thanh Thanh lần ra địa chỉ Duy Thanh, cô hồi hộp gõ cửa. Duy Thanh mở cửa, vẫn thân mật như thuở nào:

– Chà! Lâu quá mới gặp. Tìm anh chắc là có chuyện phải không?

– Anh có gặp Ánh Hồng không?

– Thịnh thoảng.

– Vậy còn anh Gia Hào?

– Sao em không điện thoại?

Thanh Thanh nói như muốn khóc:

– Anh Hào khóa máy.

– À! Anh quên mất, Gia Hà đi theo đội tuyển sang Hàn Quốc thi đấu rồi.

Thanh Thanh tưởng mình như gần hụt hơi.

– Biết chừng nào về không anh?

– Mới đi hôm qua, có lẽ phải mười ngày nữa mới về, có Ánh Hồng đi nữa.

Thanh Thanh thở dài, vậy là cô phải đợi mười ngày nữa, trong lúc như đang ngồi trên lửa nóng.

Hai người đi xa, Ánh Hồng không muốn gặp cô đã đành, nhưng sao Gia Hào chẳng nói với cô một lời. Có phải vì Ánh Hồng nên anh cũng không muốn gặp cô? Cô có lỗi làm gì đâu, đó là sự lựa chọn của anh trai cô mà, sao có thể muốn cắt đứt với cô tất cả vậy?

Gia Hào! Anh cố biết em đang khổ sở đến mức nào như thế nào không?

Những ngày chúng mình sống cho tình yêu, đang hình thành trong cô một bào thai. Một mối lo không biết bày tỏ cùng ai, ngoài Ánh Hồng và Gia Hào.

Duy Thanh quay vào khoác thêm cái áo, bảo Thanh Thanh:

– Em vào nhà chơi.

– Thôi, em về đây.

Thanh Thanh đi thất thểu, một bàn tay đặt lên bụng. Làm sao đây? Mấy ngày rồi cô không dám ngồi trước mặt mẹ, trốn trong phòng ăn một mình, hay đi lang thang bên ngoài.

Đánh bạo, Thanh Thanh tìm đến trung tâm thể thao hỏi về Gia Hào:

– Gia Hào hả? Nó đi theo đội tuyển thi đấu rồi.

Thanh Thanh cố hỏi tiếp:

– Biết chừng nào về không chị?

– Có lẽ phải hai tuần nữa.

Thanh Thanh than thầm. Hai tuần lễ là mười bốn ngày chờ đợi, trong lúc cô như người đang ngồi trên lửa nóng. Đòi người con gái đại độ nhất là trao thân cho người ...

Lang thang mãi, cuối cùng Thanh Thanh cũng phải về nhà. Đi ngang qua phòng, cô chợt nghe tiếng anh trai, giọng không vui:

– Vậy là cho anh mừng hụt nữa rồi đúng không?

Mộng Cẩm phì cười:

– Cơ hội có con còn nhiều mà anh, chúng mình mới cưới có hai tháng chứ mấy.

Vậy là anh của cô đang mong Mộng Cầm mang thai, một đứa con mong đợi của đôi vợ chồng hợp pháp, còn có chưa kịp cho mẹ uống rượu lạt đã có con.

Thanh Thanh muốn khóc, cô chạy nhanh về phòng mình, bước chân khua vang làm Mộng Cầm hé cửa ra nhìn.

Thanh Bình hỏi:

– Chuyện gì vậy em? Thanh Thanh về à?

Mộng Cầm gật đầu đóng cửa lại. Sao cô có cảm giác như là Thanh Thanh đang khóc vậy? Sự xa cách và khó chịu của Thanh Thanh, khiến cho tuy cùng ở chung một nhà, Mộng Cầm vẫn dè dặt không dám đối diện, tốt nhất nên giữ khoảng cách tối đa, để tránh sự đụng chạm làm mất lòng nhau. Bây giờ cái khoảng cách ấy là bức rào chắn ngăn Thanh Thanh lại gần, cô cảm thấy cô đơn với tâm sự nặng nề không biết bày tỏ cùng ai.

Đứng trong phòng mình, Thanh Thanh nhìn mình trong gương. Cô thấy hoảng sợ nếu như ngày đó bụng cô to ra không còn giấu giếm ai được. Nếu như anh trai cô cưới Ánh Hồng thì cô không khó xử như thế này, nhưng cũng từ trong thâm tâm của Thanh Thanh, cô nhận ra, Ánh Hồng không đau khổ khi mất anh cô. Ánh Hồng sẵn sàng ngã vào vòng tay Duy Thanh, như cô ngã vào vòng tay Gia Hào vậy. Gia Hào, anh ở đâu, mau về đi.

□□□□ □□ Đói quá, Thanh Thanh lần đi xuống nhà bếp. Giờ này mẹ và cả anh trai không có ở nhà, sẽ không ai phát hiện ra điều khác lạ ở cô.

Yên trí như thế, Thanh Thanh xúc cơm vào cái tô, mở tủ lấy thức ăn bỏ vào tô cơm, cô ngồi xuống bàn múc cơm ăn. Nhưng một cảm giác nhộn nhạo buồn nôn, Thanh Thanh buông tô cơm chạy vào phòng vệ sinh. Cô nôn hết phần cơm mới ăn, người mệt lả.

– Cô làm sao vậy?

Mộng Cầm tò mò nhìn Thanh Thanh:

– Cô bị bệnh à, có cần tôi đánh gió cho không? Mặt cô xanh tái đi kìa.

Vừa nói, Mộng Cầm vừa đưa tay đỡ người Thanh Thanh. Thanh Thanh giật tay lại:

– Đừng đụng vào tôi! Tại chị mà tôi ra nông nổi này.

Thanh Thanh quay ngoắt người đi, nhưng mới mấy bước loạng choạng suýt ngã. Mộng Cầm lo âu bước tới đỡ vai Thanh Thanh:

– Cô để tôi giúp cho, chúng ta là chị em trong nhà mà.

Chóng mặt quá, Thanh Thanh đành để Mộng Cầm dìu cô đi lên phòng khách, nằm xuống ghế dài. Mộng Cầm vội vàng đi lấy dầu gió xoa ẩm ngực và cổ cho Thanh Thanh.

– Hay cô để tôi đưa cô đi bác sĩ nghen?

– Đừng ... làm ơn để cho tôi yên.

Thanh Thanh nhắm mắt lại, cơn buồn nôn và choáng váng tạm đi qua. Mộng Cầm pha ly trà đường nóng đưa cho Thanh Thanh:

– Cô uống một chút cho tỉnh.

Mùi gừng thoang thoảng, Thanh Thanh ngần ngại một chút rồi đưa tay ra bưng ly trà uống. Ly trà nóng cho cô chút tỉnh táo, Thanh Thanh đứng lên lạnh nhạt.

– Cảm ơn.

Cô bỏ đi về phòng mình. Mộng Cầm đứng nhìn theo, cái khoảng cách cô muốn xóa bỏ để gần gũi Thanh Thanh xem ra chẳng dễ dàng.

Thanh Thanh nằm đã dậy, người cô gầy gầy sột, cánh cửa phòng đóng im ỉm, nhà có hai người. Hôm nay Mộng Cầm không đến tòa soạn báo, cô ở nhà để tập trung viết cho xong thiên sự về những "ang hùng trên xa lộ", đó là những câu ám cô chiêu gia đình giàu có, ăn chơi sa đọa.

Muốn hay không, Mộng Cầm cũng không thể bỏ mặc Thanh Thanh, trông Thanh Thanh giống như người bệnh nặng vậy. Cô đứng lên tắt máy vi tính bước sang phòng Thanh Thanh. Cửa chỉ đóng không gài chốt Mộng Cầm đưa tay gõ cửa.

Cộc ... cộc ... rồi lại cộc cộc ... hình như có tiếng rên của Thanh Thanh. Mộng Cầm xoay núm cửa hé cánh cửa nhìn vào. Trong phòng mờ tối, Thanh Thanh rên khẽ. Mộng Cầm bước vào, cô bật ngọn đèn bàn.

– Thanh Thanh! Cô Thanh Thanh ...

Im lặng không nghe tiếng Thanh Thanh trả lời, Mộng Cầm lay tay Thanh Thanh.

– Thanh ...

Mộng Cầm kêu lên vì người Thanh Thanh nóng như lửa đốt. Cô lính quỳnh chạy về phòng lấy cái cặp nhiệt cặp vào mồm Thanh Thanh, một mặt lấy khăn ướt lau mặt cho Thanh Thanh, vừa làm vừa gọi:

– Cô Thanh ...

Nhiệt độ lên ba mươi chín độ, hoảng hốt Mộng Cầm gọi điện thoại cho Thanh Bình:

– Anh về ngay, Thanh Thanh bị sốt cao, mau đưa đi bệnh viện.

– Cô ấy đang mang thai, do thể lực yếu, tâm sinh lý bất ổn, nhưng không sao, cần nghỉ ngơi tốt.

Vị bác sĩ chích xong mũi thuốc cho Thanh Thanh rồi trấn an Thanh Bình và Mộng Cầm. Cả hai cùng há hốc mồm nhìn nhau:

Thanh Thanh cố thai.

Thanh Bình nổi giận đùng đùng. Trời đất ơi! Chưa chồng mà có con. Mới hai mươi đã làm mẹ. Giá như Thanh Thanh tỉnh táo, Thanh Bình sẽ đánh em gái mình mấy bạt tai mới vừa cái tội.

Thanh Thanh tỉnh lại, mở mắt ra ngơ ngác nhìn quanh. Thanh Bình quát:

– Cha đứa bé là ai vậy, em có mau nói ngay đi không?

Thanh Thanh tái mặt. Vậy là cô không còn giấu ai được nữa, sợ quá cô khóc òa lên:

– Tại anh mà em ra nông nổi này nè.

Thanh Bình trừng mắt:

– Tại sao là tại anh?

– Thì anh không chịu cưới Ánh Hồng, ngày cưới của anh, nó đau khổ đi uống rượu, là bạn bè, em chẳng thể nào bỏ nó.

– Rồi tại sao nữa?

– Nó uống rượu, em uống rượu kéo nhau ra Vũng Tàu uống tiếp. Sau đó em và anh Gia Hào ...

Thanh Bình gằn giọng:

– Là Gia Hào. Nó đâu rồi?

– Ảnh đi Hàn Quốc thi đấu giải gì đó rồi. Em sợ lắm, đang đợi ảnh về.

Nhưng mà anh đừng nói gì với mẹ, mẹ sẽ đánh em chết anh ơi.

– Sợ mẹ mà như vậy đó sao?

Thanh Bình định mắng nữa, nhưng Mộng Cầm đẩy chồng ra ngoài.

– Chuyện lỡ rồi, anh có la mắng cũng bằng thừa, tốt nhất là nên lo cho Thanh Thanh và đợi Gia Hào về.

Trở vào, Mộng Cầm khuấy cho Thanh Thanh ly sữa:

– Cô uống đi cho khỏe. Muốn hay không có cũng phải ăn uống cho có sức khỏe chứ.

Thanh Thanh bật khóc, cực chẳng đã cô mới để Mộng Cầm lo cho mình, nhưng tại sao cô ta không ghét cô, mà lại đi lo cho cô nữa. Mang ơn kẻ mình ghét, Thanh Thanh không muốn chút nào.

Hoàng Hôn An Bình

Chương 5

Cuối cùng Gia Hào cũng về. Đội tuyển của anh đá thắng Hàn Quốc, vào chung kết và giành giải hạng nhì cúp bạc:

Sân bay khá đông người đi đón đoàn người thi đấu trở về, đi bên cạnh Gia Hào là Ánh Hồng và một cô gái, cô ta khoác tay Gia Hào thân mật nhau như tình nhân. Thanh Thanh nghe toàn thân mình run lên. Gia Hào thật vô tình. Hai mươi ngày đi xa, vậy mà anh không hề một lần gọi điện thoại cho cô.

Thanh Thanh cố nén hờn tủi đi nhanh đến:

– Ánh Hồng!

Ánh Hồng lãnh đạm:

– Ủa! Mà đi đón tao à? Tao tưởng là khi tao im lặng không tìm mày nữa là mày đã hiểu, tao muốn cắt đứt mọi quan hệ với mày.

Rồi tỉnh bơ, cô chỉ vào cô gái đang ôm cánh tay Gia Hào:

– Đây là Quỳnh Thy, chị dâu tương lai của tao, con gái của ông trưởng đoàn thể dục thể thao. Cảm ơn mày có lòng đi đón tao, nhưng sau này đừng có đi tìm tao.

Thanh Thanh đứng chết lặng nhìn Gia Hào. Anh tránh cái nhìn của cô và lời Quỳnh Thy đi. Thanh chạy theo Ánh Hồng:

– Ánh Hồng! Tao có chuyện cần nói với mày.

– Chuyện gì vậy, để hôm khác đi. Tao đi chơi nửa tháng nay, mới xuống máy bay, mệt lắm.

Thanh Thanh muốn khóc:

– Nhưng mà tao không thể không nói với mày. Buổi tối ở Vũng Tàu hôm đó ... tao đã có thai.

Hai mắt Ánh Hồng tròn to lên rồi bật cười:

– Bây giờ mày ăn vạ tao?

– Không! Là bạn bè, sao mày đi nói như thế? Tao muốn mày giúp tao nói với anh Gia Hào ...

Ánh Hồng xua tay:

– Chuyện này tao không giúp mày được đâu. Mày thấy đó, mẹ mày khi đẻ tao, xem thường tao nên chọn dâu phóng viên nhà báo, xem thường lời hứa với mẹ tao. Tao từng đau khổ vô cùng, cũng phải ráng chịu thôi.

Thanh Thanh nghẹn ngào:

– Nhưng trường hợp của tao và anh Gia Hào đâu có giống trường hợp của

mày, cái này là tao sắp có con với anh Gia Hào.

– Mà đi mà nói anh ấy. Mà là dân chơi mà sao ngu quá vậy. Anh Hào với mày đêm đó chẳng qua là rượu, chứ làm sao ảnh cưới mày cho được. Nhà mày với bên nhà tao bây giờ nghỉ chơi với nhau rồi.

Gỡ tay Thanh Thanh ra, Ánh Hồng chạy lạch bạch đi, cô leo lên xe, bỏ mặc Thanh Thanh đứng nhìn theo.

Thanh Thanh không thể tưởng tượng Gia Hào và cả Ánh Hồng cư xử với mình như thế, cô cứ đứng chết lạng.

Nãy giờ bận chụp ảnh và phỏng vấn nhanh trưởng đoàn thể thao xong, Mộng Cầm mới chợt thấy Thanh Thanh. Cô chạy lại:

– Thanh Thanh gặp Gia Hào chưa?

– Anh ấy đang đi với vợ sắp cưới.

Thanh Thanh cắn mạnh vào tay cố ngăn tiếng khóc òa vỡ. Mộng Cầm ôm vai cô:

– Chị đưa em về nhà. Chị sẽ gặp Gia Hào nói chuyện giùm em.

Phía trước đoàn xe đưa Gia Hào và Ánh Hồng đi, Thanh Thanh khóc tức tưởi. Cô từng mong Gia Hào về biết bao, đếm từng ngày chờ anh về, để anh nhìn cô như kẻ xa lạ. Sao có thể đối xử với cô như thế?

Phải hai ngày sau, Mộng Cầm mới tiếp xúc được với Gia Hào, lúc anh lái xe từ trong nhà chạy ra. Mộng Cầm giờ tay chặn đầu xe Gia Hào lại. Anh ta phải thắt cạp xe, khó chịu nhìn Mộng Cầm:

– Muốn phỏng vấn tôi, đâu có cái kiểu đón như thế này. Mời đến trung tâm và xin phép sếp của tôi.

Mộng Cầm yên đứng trước đầu xe của Gia Hào, mặt cô nghiêm lại:

– Tôi không phỏng vấn anh, mà tôi muốn gặp anh giải quyết một vấn đề.

Thanh Thanh muốn gặp anh.

Gia Hào lạnh lùng:

– Cô ta sẵn tôi tào tợn quá làm tôi bất sợ. Cô nói với cô ta làm ơn buông tha tôi, tôi sắp cưới vợ rồi.

– Anh có thể ăn nói khôn nạn như vậy sao? Anh quen em chồng tôi, bây giờ cô có thai, anh lại nói người ta sẵn đón anh tảo hôn. Tôi không thể tưởng tượng một cầu thủ đá bóng của đội tuyển quốc gia lại ăn nói vô đạo đức như thế.

Gia Hào nạt dọa:

– Nè! Không phải làm phóng viên nhà báo rồi chuyện gì của ai cũng muốn chỏ mũi vào đâu. Tôi hỏi cô, khi cô cướp vị hôn phu của em họ tôi, cô có nghĩ đến việc em họ tôi bị Thanh Bình bỏ rơi không? Tôi thay mặt nó trả thù cho nó đấy. Muốn buộc tôi cưới hả, đừng có hòng. Ai biết cái bầu đó có phải là của tôi.

Làm ơn tránh ra giùm đi!

Gia Hào de xe lại rồi chạy luôn, Mộng Cẩm tức muốn vỡ cả lồng ngực. Cô có làm âm ỉ lên, người mang tai tiếng lại là Thanh Thanh. Khuyên Thanh Thanh bỏ cái thai đi ư? Ác độc quá!

Mộng Cẩm ra về với cõi lòng nặng trĩu. Nên nói như thế nào cho Thanh Thanh đừng quá đau lòng? Dù chính Mộng Cẩm không muốn đi nữa, thì ngày hôm nay, cô là nguyên chính để họ trở mặt nhau, Thanh Thanh là người gánh lấy tất cả. Phải chi như ngày nào, lúc chưa yêu và làm vợ Thanh Bình, cô không bao giờ bỏ qua hành động vô đạo đức của Gia Hào, một cầu thủ đá bóng của đội tuyển quốc gia cũng cần có tư cách đạo đức nữa chứ.

Mãi đến chiều, Mộng Cẩm mới về. Thanh Thanh mở cửa, cô hồi hộp nhìn Mộng Cẩm:

– Chị có gặp anh Gia Hào không vậy?

Mộng Cẩm thương hại đặt tay lên vai Thanh Thanh:

– Chị nghĩ em không nên gặp anh ta nữa, vì nếu yêu em, anh ta đã đi gặp em.

Thanh Thanh tức giận:

– Không được, em nhất định phải gặp anh ấy phải có trách nhiệm với bào thai em mang trong bụng.

– Một người đàn ông như Gia Hào mà em đòi hỏi trách nhiệm, chị nghĩ là vô ích. Em hãy còn trẻ, hay là ... em bỏ đứa bé đi Thanh Thanh.

Thanh Thanh sững sờ hát tay Mộng Cầm ra.

– Tại sao chị khuyên tôi điều ác độc như vậy hả?

– Em hãy còn quá trẻ để làm mẹ lại còn đang đi học, không nên sinh con.

Hơn nữa chị xin lỗi em, khi bảo em đừng kỳ vọng bất kỳ điều gì ở Gia Hào.

– Không.

Thanh Thanh lùi lại:

– Anh Hào mới về nước quá bận rộn nên chưa đi tìm em được. Bây giờ dù bệnh đi không nổi, em cũng nhất định tìm anh ấy.

Thanh Bình về đến, anh tức giận quát:

– Tại sao cho đến bây giờ, em vẫn chưa sáng mắt ra vậy? Anh ta đã bỏ em rồi.

– Không thể nào?

Thanh Thanh gào lên, cô gạt mạnh anh trai sang một bên chạy nhanh ra đường vẫy chiếc xe, cô leo lên đi. Thanh Bình lính quỳnh leo lên xe đuổi theo.

– Thanh Thanh, trở lại đi em!

Vô ích! Phía trước, Thanh Thanh giục người tài xế xe ôm:

– Chạy nhanh lên!

Cô nhất định phải gặp Gia Hào bằng mọi giá.

□□□□ □□ Vũ trường Đêm màu hồng mới mười giờ đêm mà đông nghẹt. Thanh Thanh không phải tìm lâu, cô nhìn thấy ngay Gia Hào ngồi ở quầy cùng cô gái hôm nào, tay anh ôm quàng qua người cô gái nồng nàn như ngày nào anh đã ôm cô. Thanh Thanh nghe lòng mình ngập tràn cay đắng. Cô cắn mạnh răng cố giữ cho mình đừng run đến bên Gia Hào:

– Em muốn nói chuyện với anh, anh Hào.

Nhìn thấy Thanh Thanh, mặt Gia Hào sầm xuống:

– Sao cô làm phiền tôi hoài vậy? Sáng nay chị dâu của cô đón đường đón ngõ chưa đủ sao? Nè! Ánh Hồng đâu có ăn vạ khi anh cô trở mặt đi cưới vợ, là dần chơi mà bần quá vậy.

Thanh Thanh tái mặt, cô không còn giữ bình tĩnh nổi, bật khóc:

– Nhưng mà em đã có thai, cái đêm ở Vũng Tàu ...

Gia Hào vội vàng bật dậy lôi sên Thanh Thanh đi một cách thô bạo:

– Cô muốn hại chết tôi hả? Vợ sắp cưới của tôi ngồi kia, làm ơn đi giùm cho.

Nhìn thấy Duy Thanh, Gia Hào vội đẩy vào Duy Thanh:

– Cô có thai với mày, làm ơn dắt đi giùm. Hết chuyện đùa hay sao, tao đang ngồi với vợ sắp cưới của tao cũng đùa. Tao lạy mày mà Thanh.

Xưa nay, Duy Thanh luôn giải quyết cho Gia Hào những chuyện tương tự như thế này, nên anh lôi Thanh Thanh đi.

Thanh Thanh nức nở:

– Anh để cho em nói chuyện với anh Gia Hào, buông em ra đi.

Duy Thanh cứ lôi Thanh Thanh đi ra ngoài:

– Em muốn nói gì nữa? Gia Hào nói như xối vào mặt mà em vẫn muốn gặp.

Anh khuyên em nên đi về bỏ cái thai đi. Đó là vì bạn bè với nhau, anh thật tình khuyên em. Anh đưa em về.

Thanh Thanh là người trong vòng tay Duy Thanh, lòng cô tan nát tơi bời. Cứ nghĩ đến những lời nói ác độc của Gia Hào, tim cô đau như có gai nhọn đâm vào. Tất cả chỉ vì anh trai cô không chịu cưới Ánh Hồng.

Thanh Thanh muốn gào lên cho thật to, muốn nhào đầu vào chiếc xe nào đó chết cho xong một đời.

– Thanh Thanh ...

Thanh Bình chạy xe trở tới nhìn thấy Thanh Thanh, anh mừng quýnh:

– Theo anh đi về đi Thanh.

Thanh Thanh bước theo anh trai như người mất hồn. Trong lòng cô lúc này hận và hận.. Xe vừa về đến nhà, bà Tâm Trinh đợi cả hai, bà kéo Thanh Thanh vào nhà nghiêm khắc:

– Sao rồi, nó chịu cưới con không?

Thanh Thanh vùng tay ra phản hận:

– Mẹ đừng hỏi con, tất cả tại mẹ để anh Hai cưới vợ, nên anh Gia Hào mới bỏ con.

– Con nghĩ đơn giản như vậy sao? Nếu nó thật lòng yêu con, không bao giờ nó bỏ con. Hạng người như vậy, mẹ nghĩ con phải tỉnh ra chứ.

– Con không muốn suy nghĩ gì cả, con muốn chết thôi.

Thanh Thanh chạy rầm rầm lên phòng, đóng sầm cửa lại. Mộng Cẩm lo lắng nhìn Thanh Bình, anh lắc đầu:

– Xưa nay nó bướng như vậy đó, lần này cho nó tỉnh ra.

Mộng Cẩm ái ngại:

– Em sợ Thanh Thanh làm điều dại dột. Muốn chia sẻ, nhưng tiếc là Thanh Thanh quá ghét giận em.

– Nhưng cũng nhân chuyện này, anh mới giật mình. Nếu như anh lấy Ánh Hồng, cả đời anh sẽ không biết như thế nào là cho hạnh phúc.

Thanh Bình kéo Mộng Cẩm vào lòng, cả hai nhìn nhau trong đồng cảm. Có tiếng chân đi lên, Thanh Bình buông Mộng Cẩm ra:

– Mẹ!

Bà Tâm Trinh nhìn vào cánh cửa phòng đóng kín của Thanh Thanh:

– Mẹ muốn đưa nó đi Đà Lạt, rước bác sĩ quen đến và buộc nó bỏ cái thai.

Mộng Cẩm lạnh người, dù cô hiểu đó là việc phải làm, Thanh Thanh còn quá trẻ để làm mẹ, đứa trẻ ra đời không thể không có cha. Cô ngập ngừng:

– Liệu Thanh Thanh có chịu không mẹ?

– Không chịu cũng phải chịu. Người ta đã xem mình như kẻ thù rồi, mình

không nên còn bất kỳ mối quan hệ nào với họ.

Cánh cửa phòng Thanh Thanh vụt mở ra:

– Con không muốn bỏ cái thai.

Giọng Thanh Thanh chắc nịch:

– Nếu mẹ sợ mang tiếng thì con sẽ đi.

– Con đi dâu? Còn chuyện học hành nữa, đừng có quá đại dốt.

Gương mặt Thanh Thanh lạnh lùng:

– Con muốn Gia Hào ân hận suốt đời.

Bà Tâm Trinh tức giận:

– Muốn Gia Hào suốt đời ân hận, hay là cuộc đời con sẽ khổ suốt đời? Mẹ buộc con phải bỏ, con hiểu chưa? Sinh một đứa con đâu phải chuyện đơn giản.

Mộng Cẩm khuyên:

– Thanh Thanh, em nên nghe lời mẹ

– Chị đừng có xen vào chuyện của tôi. Chính vì sự có mặt của chị, tôi mới bị Gia Hào bỏ - Thanh Thanh hằn học quát vào mặt Mộng Cẩm.

Thanh Bình bực mình:

– Em nói vậy mà nghe được à? Nếu yêu em thật lòng, anh ta không bao giờ ruồng bỏ em.

Rầm! Thanh Thanh đóng mạnh cánh cửa lại, cắt đứt cuộc nói chuyện. Bà Tâm Trinh thở dài đi trở xuống, bầu không khí trong nhà nặng nề u ám ...

Đêm chìm vào tĩnh lặng. Đã quá khuya. Viết xong phần kết phóng sự điều tra, Mộng Cẩm vươn vai đứng lên đi ra ngoài ... Lịch kịch ...

Tiếng lịch kịch vang lên từ phòng Thanh Thanh rồi ... Rầm ... Tiếng ngã đổ của vật gì đó như là cái ghế.

Mộng Cẩm vội vàng quay vào phòng, lay Thanh Bình:

– Anh Bình, dậy đi! Anh gọi Thanh Thanh xem, em nghe như ngã đổ cái gì trong phòng.

Thanh Bình thức giấc ngay, anh vội đi sang phòng Thanh Thanh, đập cửa.

– Thanh Thanh, mở cửa. Mở cửa Thanh Thanh.. Im lặng và dường như có tiếng rên. Thanh Bình chạy xuống nhà lấy chìa khóa phòng.. Cánh cửa vừa được mở ra, Thanh Thanh nằm sóng soài trên nền gạch, mồm sùi bọt mép. Mộng Cầm vạch mí mắt Thanh Thanh ra, cô kêu lên:

Thanh Thanh tự tử.

Một tuýp thuốc rỗng rơi lăn lóc như xác minh cho lời nói của Mộng Cầm.

Thanh Bình hốt hoảng bế em gái lên:

– Sao em dại quá vậy Thanh?

– Mau đưa Thanh Thanh đi bệnh viện, anh Bình ơi.

Bà Tâm Trinh mở cửa cũng rụng rời cả tay chân, giục Thanh Bình.

– Mau lên!

Thanh Thanh được cứu sống, nhưng cái thai không còn giữ được. Bà Tâm Trinh ghen ngào:

– Sao dại đột dữ vậy hả con? Con nghĩ là con chết thì xong sao, còn mẹ?

Thanh Thanh nhắm mắt lại nức nở:

– Tại sao lại cứu con, không để cho con chết đi? Con không muốn sống nữa.

– Gia Hào đối với con quan trọng hơn mẹ sao Thanh?

– Con không dám, nhưng con đau khổ quá mẹ ơi.

– Sự đau khổ của con trong nhất thời mà thôi. Gia Hào không phải tuyệt đối, huống chi đó là người xấu. Khi yêu nhau, không ai nỗ lực làm cho người mình yêu đau khổ cả. Mẹ và anh chị con mới là những người thật lòng thương yêu con.

Thanh Thanh khóc sùi sụt, đâu phải cô không biết, chỉ tiếc là cô đã quá yêu một kẻ không ra gì. Mong là thời gian cho vết thương lòng cô lành lại.

Mệt quá, Thanh Thanh lại rơi vào giấc ngủ nặng nề, cô thấy Gia Hào và càng gọi anh cứ càng chạy đi xa cô, xa mịt mù.

□□ □□ □□ – Thanh Thanh!

Khải Phong chạy đuổi Thanh Thanh, anh cười với cô:

– Em đi nhanh quá, anh đuổi theo em mệt luôn.

Trái với thái độ vui mừng của Khải Phong, Thanh Thanh lạnh nhạt:

– Anh đuổi theo em làm gì?

– Đi theo anh đi, anh có cái này cho em, hay lắm.

Mặc cho Thanh Thanh lạnh nhạt, Khải Phong cứ kéo cô đi qua cánh cửa.

Trước mặt Thanh Thanh là căn phòng rộng và đầy tranh ảnh, những bức ảnh chụp toàn là Thanh Thanh, u buồn mơ mộng và e ấp nữa. Những hình ảnh một Thanh Thanh hoàn toàn thay đổi, không còn ngổ ngáo đành hanh. Hơn một năm đi qua, cô đã chín chắn lại.

Thanh Thanh ngẩn người ra. Sao lại toàn là ảnh của cô?

Khải Phong mỉm cười:

– Anh đã lén chụp ảnh em đó. Nếu em cho phép, anh sẽ mang những ảnh này đi triển lãm.

Thanh Thanh bất ngờ nên áp úng:

– Mang ảnh em đi triển lãm ư? Đừng, xấu lắm!

– Không đâu. Anh cho em xem bức ảnh này nhen, đoạt giải nhất cuộc thi ảnh đẹp đó, có tên gọi "giai nhân và hoa" Một bức ảnh to của Thanh Thanh đứng mơ mộng bên giàn hoa tím, thật tuyệt, chính Thanh Thanh cũng không ngờ là cô lại ăn ảnh như thế. Cô áp úng:

– Anh chụp em từ bao giờ, sao em không biết?

– Nếu em biết thì đâu có cho anh chụp đúng không? Có giận anh không?

– Em không giận anh, chỉ bất ngờ thôi.

– Em không giận là anh mừng rồi. Thật ra cũng phải cảm ơn Mộng Cầm đã giúp anh chụp ảnh em. Em biết không, những bức ảnh của em đã đi vào những giấc mộng của anh.

Thanh Thanh bối rối lảng ra.

– Anh Phong ... đùa với em hoài.

– Anh không đùa đâu.

Khải Phong tha thiết:

– Anh ... yêu em rất lâu rồi, từ ngày đầu tiên thấy em đi với Mộng Cầm.

Thanh Thanh càng bối rối hơn:

– Đừng anh Phong!

– Anh đường đột quá làm em bối rối đúng không? Em không cần phải trả lời anh vội đâu, Thanh ạ.

Kéo ghế cho Thanh Thanh ngồi, Khải Phong đi lại tủ lạnh lấy nước ngọt ướp lạnh mở nắp ra đưa cho cô:

– Hơi nóng phải không, em uống cho mát.

Thanh Thanh cảm động Cầm lấy, cô biết Khải Phong để ý cô từ lâu, nhưng vết thương lòng Gia Hào để lại cho cô quá lớn, như con chim non sợ bão giông, Thanh Thanh đứng dưng trước mọi săn sóc của anh.

Uống mấy hớp nước, Thanh Thanh đứng lên:

– Em xin phép về.

– Thanh Thanh! Em cho anh tặng em bức ảnh này nghen, lát nữa anh sẽ mang đến nhà em.

Thanh Thanh gạt đầu rồi đi nhanh ra cửa, đẩy xe đi. Mình không có quyền nhận tình yêu này. Lòng bảo lòng, nhưng cũng là lúc Thanh Thanh hiểu cô đã dối lòng, ít nhiều cô cũng rung động đến những quan tâm Khải Phong dành cho cô. Nước mắt Thanh Thanh lặn thắm trên bước chân về nhà ...

Bức chân dung Khải Phong tặng lại về đến nhà Thanh Thanh trước khi cô về đến nhà. Bà Tâm Trinh trầm trồ:

– Ảnh chụp xuất thần và rất có hồn.

Mộng Cầm mỉm cười:

– Như vậy mới đoạt giải nhất chứ mẹ. Mẹ à! Khải Phong có ý muốn cưới Thanh Thanh đó mẹ. Anh ấy mới về nước một năm nay, cũng là tay quay video có hạng, cung cấp phóng sự cho đài truyền hình.

Bà Tâm Trinh kêu lên:

– Như vậy nữa.

Trông thấy Thanh Thanh về, bà gọi lại:

– Thanh Thanh! Có một người yêu thương con như vậy, mẹ nghĩ con nên nắm bắt cơ hội, hơn nữa Khải Phong lại có ý muốn cưới con làm vợ.

Thanh Thanh lúng túng. Khải Phong "tấn công" có dữ quá, mới lúc nãy tỏ tình và bây giờ lại là muốn cưới. Cô lắc đầu:

– Mẹ! Không được đâu, con sợ ảnh biết con không còn trong trắng nữa.

– Đời bây giờ đánh rằng chữ trinh quý, nhưng mẹ nghĩ Khải Phong là người tiến bộ, sẽ không quan trọng chuyện con không còn trong trắng nữa. Có điều mẹ không ép con, mà mẹ khuyên con, Khải Phong là người đàn ông tốt, có yêu con thật lòng, mới muốn cưới con.

Thanh Thanh thở dài đi lên lầu, Khải phong sẽ là chỗ dựa cho cô, nhưng nói như thế nào, cô không còn trong trắng? Mở miệng nói với anh cô đã từng thuộc về ai đó và bị người ta ruồng bỏ à? Tâm sự Thanh Thanh rồi bời ...

□□□□ □□ Đứng trên lầu cao nhìn xuống bên dưới đường, Thanh Thanh buồn buồn nhìn màn mưa như mưa bụi bay bay. Tiết trời se lạnh, một cơn gió thoảng qua, gió bắc non gọi chơ trong Thanh Thanh một nỗi cô đơn trống trải.

Reng ... reng ... Chuông cửa reo, cái dáng quen thuộc của Khải Phong đập vào mắt Thanh Thanh, bất giác tim cô đập mạnh, nhịp đập xôn xao. Mưa gió như thế này mà Phong vẫn đi tìm cô, anh nhớ cô như cô đang nhớ anh chẳng?

Thanh Thanh muốn chạy xuống mở cửa, nhưng chị người làm đã chạy ra mở cửa. Khải Phong nói gì đó, sau đó anh nhìn lên lầu, Thanh Thanh vội thụt vào.

Một lát sau ... Cộc cộc ... chị giúp việc gõ cửa.

– Cô Thanh! Cậu Khải Phong mang đến cho cô món bánh xèo nóng, cậu nói trời mưa ăn bánh xèo nóng mới ngon. Cô xuống liền nghen.

Đã có cớ để xuống, Thanh Thanh chải tóc và ngắm mình trong gương, một thoáng hài lòng khi nhìn mình trong gương, Thanh Thanh đi xuống.

Khải Phong đứng lên khi thấy Thanh Thanh, anh cười tươi:

– Mưa lạnh quá, không đi đâu được phải không? Thanh Thanh! Em muốn ăn bánh xèo hay món khoai lang nướng. Mưa lạnh, ăn khoai lang nướng mới tuyệt.

Vừa nói, Khải Phong vừa đưa cho Thanh Thanh một củ lang nướng hãy còn nóng, mùi khoai lang nướng thơm phức.

– Hay anh bóc vỏ giùm em nghen?

Thanh Thanh cảm động:

– Em tự bóc vỏ cũng được mà.

Đúng là trời mưa, ăn khoai lang nướng ngon thật. Thanh Thanh và Khải Phong ăn hết nửa ký khoai nướng, còn ăn cả bánh xèo.

Thanh Thanh kêu lên:

– No quá!

Cô mở nhạc, đôi chân nhún nhún theo điệu nhạc Khải Phong lại cười:

– Em biết no quá thì làm sao không?

Đưa tay ra trước, Khải Phong bước đi theo điệu nhạc.

– Đây là một cách tiêu thụ năng lượng vừa nạp đấy.

Thanh Thanh phì cười, đúng là Khải Phong biết cách làm cho cô vui, đó là vì anh yêu cô, còn ngày trước với Gia Hào, cô làm tất cả cho Gia Hào vui. Đang vui lòng Thanh Thanh chùng xuống.

– Em sao vậy Thanh, hình như em có chuyện không vui à?

Thanh Thanh giật mình cười gượng:

– Đâu có!

Bên ngoài bầu trời xám xịt, mưa lất phất, trong phòng thật ấm, Thanh Thanh yếu đuối để tay cô trong lòng bàn tay Khải Phong, anh xiết tay cô:

– Tay em ấm thật.

Rồi anh nâng tay cô đưa lên môi.

– Trời mưa như thế này, anh chợt thèm có em, thế là anh đi tìm em ước được nhìn thấy em, ôm em trong vòng tay vậy là quá hạnh phúc với anh.

– Khải Phong! Anh ... yêu em thật sao?

– Em không tin anh yêu em?

Khải Phong lấy trong túi áo ra chiếc hộp nhỏ, anh trịnh trọng mở nó ra:

– Anh cất lâu lắm rồi, chỉ còn chờ em đồng ý là anh đeo nó vào cho em.

Thanh Thanh ngượng ngập:

– Anh Phong ...

– Anh đeo vào tay em nghen.

Chiếc nhẫn đính kim cương xinh xắn. Khải Phong đeo vào ngón áp út cho Thanh Thanh.

– Anh tặng em, nhưng không có nghĩa anh bắt em trả lời câu hỏi của anh đâu, nhưng để em tin anh yêu em là thật và muốn cưới em làm vợ.

Thanh Thanh nghẹn ngào, cô còn mong gì hơn, có một tình yêu nồng nàn như thế cho mình, cô muốn nói cô không còn trong trắng, nhưng sao cứ sợ anh bỏ cô, cô không thể nào chịu nổi việc anh không còn tìm cô và không còn nhìn thấy anh. Cô ngã vào vòng tay anh, nước mắt rung rung.

– Em khóc sao Thanh?

– Em ... cảm động, tại sao anh lại yêu em, anh Phong?

– Khi mình nhìn thấy người nào đó lòng bỗng dạt dào cảm xúc, và cứ muốn được trông thấy, như thế là tình yêu. Tình yêu với anh đơn giản như vậy

đó.

Làm vợ anh, Thanh Thanh nhé.

Thanh Thanh gật nhẹ đầu, mắt cô khép lại trong hạnh phúc, đón nhận tình yêu thứ hai đến với mình.

Hoàng Hôn An Bình

Chương 6

Ai như Thanh Thanh? Ánh Hồng cau mày. Đúng là Thanh Thanh đang cùng một người bước vào, trông thật đẹp đôi.

Thanh Thanh vẫn vô tình ngồi xuống chiếc ghế Khải Phong vừa kéo cho cô.

Khải Phong âu yếm.

– Mệt không em?

Anh rút khăn giấy chấm mồ hôi trên trán Thanh Thanh giữa đôi mắt sưng sờ của Ánh Hồng. Ở đâu mà nó chui ra một anh chàng bảnh trai như thế? Lòng đầy ganh tỵ, Ánh Hồng lớn tiếng gọi:

– Thanh Thanh, lâu quá mới gặp!

Giật mình Thanh Thanh nhìn lên, mặt cô sầm xuống khi nhận ra Ánh Hồng.

Cô lạnh nhạt chào. Giả như biết có Ánh Hồng ở quán nước này, cô kéo Khải Phong đi rồi. Không dừng lại, Ánh Hồng bùng ly nước sang:

– Tao ngồi được không? Lâu quá không gặp, trông mày đẹp ra. Ai đây?

Vừa hỏi, Ánh Hồng vừa đưa tay ra bắt tay Khải Phong:

– Tôi là Ánh Hồng, bạn rất thân của Thanh Thanh từ nhỏ cho đến khi là sinh viên.

Khải Phong vui vẻ đưa tay ra:

– Hân hạnh! Tôi tên Khải Phong, bữa nay chúng tôi đi đặt áo cưới.

Ánh Hồng tròn mắt:

– Đi đặt áo cưới?

– Phải. Tháng sau chúng tôi lăm đám cưới, Thanh Thanh, em nhớ mới bạn nhé.

Thanh Thanh cười gượng:

– Em và Ánh Hồng có hơn một năm không gặp.

Giọng Ánh Hồng đầy ganh tỵ:

– Vậy là có một người bạn sắp rời bỏ bạn bè đi lấy chồng. Thanh Thanh, chúc mừng mày!

Rồi Ánh Hồng nói một cách cố tình:

– Anh Gia Hào vẫn chưa cưới vợ.

Thanh Thanh gạt ngang:

– Anh Phong! Em nhớ có hẹn với mẹ, hay mình uống nước xong về ngay nghen anh.

Khải Phong gật đầu:

– Nếu vậy chúng ta đi về.

Hai người chỉ kịp uống một hớp nước là đi, Ánh Hồng nhìn theo căm tức.

Mày không muốn gặp tao, tao cũng không muốn gặp mày. Nhưng mày sắp đi lấy chồng, còn tao đã qua đi không biết bao nhiêu cuộc tình, họ chỉ muốn thân xác tao, nhưng có gã đàn ông nào chịu cưới đâu.

Ánh Hồng gọi bia ra uống tiếp, trong lòng đầy cay đắng. Nếu như Thanh Bình cưới cô, cô đâu phải lòng bông như thế này. Một ý nghĩ lồi kéo Khải Phong xuất hiện trong đầu Ánh Hồng. Ánh Hồng càng ganh tỵ hơn khi biết Khải Phong là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng.

– Chào em!

Duy Thanh kéo ghế ngồi đối diện với Ánh Hồng.

– Sao ngồi một mình vậy?

Ánh Hồng cúi kính:

– Anh muốn tôi ngồi mấy mình đây.

– Đang giận ai à?

– Đang chán thì đúng hơn. Anh Thanh, anh còn muốn cưới em không?

Duy Thanh lúng túng. Anh từng có ý muốn cưới Ánh Hồng, nhưng rồi cô quan hệ rộng quá, anh đành ngậm ngùi lùi lại, tuy nhiên anh vẫn xem cô như người bạn.

– Em mà chịu kết hôn sao, rồi ai đi chơi giùm em?

Ánh Hồng cười nhạt:

– Thấy không, đàn ông các anh bao giờ cũng đều chỉ thích hưởng thụ chứ không cưới. Em hỏi anh là hỏi chơi thôi, anh có hỏi cưới em, em cũng không thèm.

Đúng lúc Gia Hào bước vào quán Ánh Hồng gọi lớn:

– Anh Hào, tới đây!

Gia Hào chưa kịp ngồi xuống, Ánh Hồng oang oang:

– Cổ nhân của anh sắp lên xe hoa rồi đấy.

Gia Hào cau mày:

– Ai?

– Thì còn ai nữa, cặp bồ nhiều quá nên bây giờ nhớ không nổi hả. Là Thanh Thanh, con nhỏ làm hồng chuyện anh muốn làm phò mã của ngài giám đốc câu lạc bộ thể thao.

Nhắc đến chuyện này, Gia Hào bực mình:

– Em nhắc làm gì, nhắc làm anh phát tức. Xưa nay anh đá con gái, chứ có

con gái nào đá anh.

– Cho nó một bài học. Nó làm hỏng hôn sự của anh, bây giờ anh làm hỏng hôn nhân của nó. Gã sắp cưới nó bảnh trai hơn anh nhiều, là nhiếp ảnh giả nổi tiếng. Còn nó hả, hồi này rất xinh. Anh Hào thử đi tìm nó xem.

Gia Hào thờ ơ nhưng rồi anh ta tỉnh ngay khi bị Ánh Hồng khiêu khích:

– Anh mà không kéo nó lại là dở, sẵn dịp trả thù luôn, vì nó mà anh mất Quỳnh Thy.

Gia Hào nghiêng rằng. Sao anh ta không nhớ cái hận, Quỳnh Thy bỏ anh ta vì những cuộc tình lãng nhãng, anh ta đang xuống dốc thê thảm nữa kia.

Vị giám đốc thể dục thể thao cũng là cha Quỳnh. Thấy gọi Gia Hào vào ông ta nhìn Gia Hào giận dữ:

– Anh có biết tôi gọi anh vào đây là gì không? Tôi không thể tưởng tượng cậu sử dụng thuốc, những viên thuốc kích thích ghê tởm. Nếu còn muốn tồn tại, hãy mau đi cai đi!

Gia Hào cúi đầu. Anh ta đã nghiện nặng và không có đủ can đảm đi cai, chất tân dược Estacy đã ăn vào máu thịt anh ta. Không có nó, anh ta chẳng làm gì nổi, thậm chí đến ôm một trái banh chứ đừng nói là đá. Phong độ đang cao độ bỗng tuột dốc thê thảm, đó là kết quả của những ngày quá kiêu ngạo khi nổi tiếng là danh thủ, anh ta ăn chơi sa đoạ, rượu gái và ma túy, bây giờ có ăn năn cũng đã muộn.

Thấy Gia Hào ngồi trầm ngâm, Ánh Hồng cúi gằm anh:

– Em hẹn Thanh Thanh cho anh ghen?

– Ủ! Nhưng em có số điện thoại của cô ta không?

– Có. Muốn gọi hả? - Ánh Hồng nhanh nhẹn bấm số điện thoại xong đưa cho Gia Hào.

– Nghe đi!

Gia Hào cầm lấy, anh ta vờ mừng rỡ khi nhận ra tiếng Thanh Thanh:

– Thanh Thanh hả? Mạnh hả em?

Thanh Thanh ngỡ ngàng, cô không tin là Gia Hào gọi cho mình, nên hỏi:

– Ai vậy?

Gia Hào cười lớn:

– Không nhận ra tiếng của anh sao? Bây giờ tốt nghiệp ra trường rồi chẳng quá nên quên anh, anh là Gia Hào nà!

– Gia Hào?

Thanh Thanh khó chịu:

– Xin lỗi, tôi – Em khoan khó chịu tắt máy! Anh vẫn còn nhớ em lắm, Thanh ạ. Cho anh cái hẹn đi!

Cúp! Thanh Thanh gác mạnh máy, cô không muốn gặp lại con người này.

Anh ta còn muốn gì ở cô nữa? Phải mất lâu cô mới quên được, nhưng cái dấu ấn làm lỡ đó không dễ nhạt phai.

Cô ta cúp máy rồi Gia Hào nhún vai bấm tắt máy nhìn Ánh Hồng.

– Cô ta làm như không nhớ anh là ai vậy? Con gái mau quên đến thế là cùng.

– Nó không bao giờ quên anh đâu, cũng tại anh bạc bẽo với người ta quá mà.

Bây giờ nó sắp lấy chồng, còn anh thì vẫn cô đơn một mình. Anh để đó cho em xử lý nó.

– Em sẽ làm gì đây?

– Buộc nó đi gặp anh, nếu không sẽ khai ra với chồng sắp cưới của nó, nó từng có bầu với anh.

Gia Hào nheo mắt giễu cợt:

– Cô ta từng là bạn thân của em, dù gì cũng nên nghĩ chút tình bạn bè.

Ánh Hồng lạnh lùng:

– Không bạn bè gì cả. Thanh Bình hạnh phúc, còn em vẫn cô đơn lạnh lùng.

Em giống anh đó. Khi em đã không có hạnh phúc, em không cho Thanh

Thanh có hạnh phúc. Gia Hào, để em bày mưu cho anh nhé. Ánh Hồng kê vào tai Gia Hào nói nhỏ Gia Hào gật gù:

Kế của nhỏ này ác độc thật. Nhưng không sao, đang buồn, có trò chơi tiêu khiển cũng đỡ buồn.

Hai anh em cùng cười, Gia Hào sáng khoái vẫy tay gọi phục vụ:

– Mang ra đây một kết bia. Mau lên!

□□ □□ □□ – Anh Khải Phong!

Khải Phong cau mày rồi chợt nhận ra, anh à một tiếng, rồi theo phép lịch sự anh gật đầu chào Ánh Hồng:

– Cô tìm tôi?

Ánh Hồng cười tươi:

– Em muốn nhờ anh chụp giùm mấy tấm ảnh chân dung:

– Vậy mời cô vào.

Khải Phong quay vào, lịch sự:

– Cô muốn chụp như thế nào?

– Ảnh chân dung. Anh chọn kiểu giùm em nghen.

Thật ra, sau này Khải Phong không còn nhận chụp ảnh, nhưng nghĩ tình là bạn Thanh Thanh nên anh vui vẻ mở đèn flash cho căn phòng sáng lên. Anh còn đang lúi cuí chuẩn bị máy thì một vòng tay mềm mại ôm anh từ phía sau, Ánh Hồng áp mặt cô lên lưng Khải Phong.

Khải Phong giật mình đẩy Ánh Hồng ra.

– Cô lại ngồi trên ghế đi!

Ánh Hồng vẫn trơ trên:

– Em muốn chụp ảnh khỏa thân, những bức ảnh nghệ thuật, anh chụp cho đẹp nha.

Khải Phong chưa kịp phản ứng, Ánh Hồng đã kéo dây áo trên cổ cô cho chiếc áo rơi xuống chân, bày nguyên vẹn thân hình của mình trước Khải

Phong.

Cô uốn cong người, hai tay đưa xuống dưới bụng làm một cử chỉ lả lơi gợi tình.

– Anh nhìn xem, em có đẹp hơn Thanh Thanh không.

Khải Phong đỏ mặt, anh không ngờ Thanh Thanh có người bạn kinh khủng như vậy. Tức giận, anh bỏ đi ra ngoài:

– Cô làm ơn tự trọng một chút, nếu như muốn người khác trọng mình. Cô như vậy, hèn nào anh Thanh Bình không muốn cưới cô.

Lời nói tuy nhẹ nhàng song còn đau hơn những cái tát, bị quê nữa, Ánh Hồng nguyền rủa nhặt áo lên:

– Mèo mà chê mở, đồ ngu!

Mặc áo vào, cô dùng dùng đi ra cửa. Được, các người sẽ biết tay tôi. Ra đến ngoài và uống liền mấy ly rượu. Ánh Hồng vẫn chưa hết tức, đôi hàm răng nghiến vào nhau tưởng xái cả hàm. Chụp điện thoại, Ánh Hồng bấm số gọi Thanh Thanh.

– Alô.

Thanh Thanh bắt máy, cô giật mình khi nghe tiếng Ánh Hồng. Ánh Hồng cười khẩy:

– Mà còn nhớ tao chứ, Thanh Thanh.

Thanh Thanh lạnh lùng:

– Thật sự mà và Gia Hào muốn gì?

Ánh Hồng cười giòn:

– Sao gay gắt dữ vậy cưng? Kỷ niệm tao và mà, hay mà với anh Hào là những kỷ niệm đặc biệt, khó quên đúng không.

Thanh Thanh quát khê:

– Mà muốn gì nói đi?

– Mà đúng là thông minh, sinh viên đã ra trường rồi có khác. Anh Gia Hào nói là muốn gặp mà.

– Tao chẳng có lý do gì để gặp anh ta cả!

– Mày đừng có vội cúp máy. Anh Hào bảo nếu ngày mai bốn giờ chiều mà không được gặp mày ở quán "Sao mai", chỗ tụi mình gặp nhau bữa hôm đó, anh sẽ gặp chồng tương lai của mày, nói với anh ta, mày từng có con với anh. Tùy mày!

Ánh Hồng dập máy, Thanh Thanh giận đến run. Đúng là khôn nạn! Buông điện thoại Thanh Thanh đứng thừ người ra. Phải chi khi Khải Phong cầu hôn, cô cứ nói sự thật, anh có bỏ cô lúc đó cũng được, hơn là bây giờ, áo cưới đã đặt may, thiệp cưới sắp phát đi. Cô không thể nào mất Khải Phong, anh là người tốt, sẽ là nơi cho cô tựa nương suốt đời – Khôn kiếp!

– Em làm gì đứng thừ ra vậy, Thanh Thanh?

Khải Phong đến từ lúc nào, anh âu yếm ôm qua vai Thanh Thanh, đùa:

– Đang nhớ anh hay sao mà anh đến vẫn không hay vậy?

Thanh Thanh cười gượng:

– Đâu có, em đang nghĩ có cần mua gì nữa không.

– Ừ, nếu thiếu bảo với anh. À, sáng nay anh gặp cô bạn Ánh Hồng gì đó của em. Cô gái này đúng là không biết liêm sỉ gì cả.

Thanh Thanh sợ muốn tái mặt:

– Sao, Ánh Hồng làm gì?

– Cô ta đến chỗ anh làm việc nói là muốn nhờ anh chụp cho mấy bức ảnh khỏa thân, cô ta tự lột trần hết rồi vụt ôm anh, bảo là yêu anh.

– Rồi anh làm sao?

– Sao gì! Anh mời ra khỏi chỗ anh làm việc ngay tức khắc.

– Cô ta còn nói gì với anh nữa?

– Hình như cô ta còn định nói gì nữa, nhưng anh gọi bảo vệ đuổi đi. Em không nên quen loại người này nữa.

– Thì chính vì vậy, anh Hai em đã không cưới nó mà chọn chị Mộng Cầm.

Vậy là anh Hai sáng suốt đó. Cột đi tìm trâu, cô ta sẽ không chung thủy được với ai.

Trời ơi! Giá như nói ra được những điều muốn nói, Thanh Thanh sẽ dễ chịu biết chừng nào, nhưng điều gì sẽ xảy ra khi anh biết cô từng mang thai và bị ruồng bỏ, tự tử vì người đó? Thanh Thanh chỉ còn biết cúi mặt.

– Khải Phong, có khi nào anh hết yêu em không?

Khải Phong mỉm cười:

– Không, anh yêu em suốt đời. Mỗi sáng anh sẽ đánh thức em bằng nụ hôn.

Thanh Bình về đến, vậy là cắt đứt ý nghĩ muốn nói sự thật với Khải Phong.

□□□□ □□ Đêm đã khuya, Thanh Thanh không sao ngủ được. Cô đi qua phòng làm việc của Mộng Cầm. Phòng hãy còn sáng ánh đèn cô đẩy cửa bước vào:

– Mộng Cầm, chị chưa ngủ sao?

– Chị sắp đi ngủ đây chứ. Xong rồi. Em chưa ngủ sao?

– Chưa, em khó ngủ quá.

Thanh Thanh đóng kín cửa lại:

– Em đang lo chết người đi được.

– ???

– Anh Phong bảo em, Ánh Hồng nhờ anh chụp ảnh khóa thân.

Mộng Cầm kêu lên:

– Đàn bà con gái gì vậy! Rồi Khải Phong có chụp không?

– Không có ảnh mời nó đi, cho nên nó điện thoại cho em, bảo Gia Hào muốn gặp em. Hồi chiều này, anh ta còn gọi điện thoại năn nỉ em cho gặp, bảo hồi hận chuyện ngày xưa đã bỏ em.

– Khốn kiếp! Em không nên gặp lại bọn người này.

– Nhưng họ dọa sẽ nói với anh Phong ...

– Em không nói với Khải Phong gì sao?

– Không! Lúc đầu em sợ anh xem thường em. Còn bây giờ, em càng không thể. Sắp cưới rồi, em không thể nào mất anh Phong, chị ơi.

Mộng Cẩm ngồi thừ ra một lúc:

– Em để chị đi gặp Gia Hào cảnh cáo anh ta. Còn em, chị nghĩ em nên nói thật với Khải Phong, chị tin Khải Phong không phải loại người hẹp hòi.

Vỗ nhẹ vai Thanh Thanh, Mộng Cẩm động viên:

– Không phải sợ gì cả. Cuộc đời, ai không có lỗi lầm. Em đi ngủ đi, ngày mai chị đi gặp Gia Hào giúp em.

Chia sẻ được những uẩn khúc trong lòng với Mộng Cẩm, tâm sự Thanh Thanh có nhẹ nhàng hơn, nhưng vẫn một chút trĩu nặng trong lòng cô. Làm sao để nói với Khải Phong, cô không còn trong trắng nữa? Không dễ để nói ra sự thật đau lòng.

Gia Hào sầm mặt xuống khi nhìn thấy Mộng Cẩm. Người anh cần gặp là Thanh Thanh chứ không phải bà chị nanh nọc này. Vờ như không thấy Mộng Cẩm, Gia Hào bình thản bung ly rượu lên uống.

Mộng Cẩm kéo ghế ngồi đối diện với Gia Hào:

– Tôi không cần biết anh, muốn gặp Thanh Thanh vì chuyện gì, nhưng tôi xin anh hãy để yên cho Thanh Thanh. Anh ruồng rẫy quay lưng lúc Thanh Thanh rất cần anh, bây giờ còn mặt mũi nào gặp nữa sao?

Gia Hào lạnh lùng:

– Đây là việc riêng của tôi và Thanh Thanh, đừng có chuyện gì cũng xía vào, không có lợi cho cô đâu.

– Anh hăm, dọa tôi đấy à? Tôi cũng chẳng cần dài dòng với anh, nếu anh quấy rối Thanh Thanh, tôi sẽ đưa đời tư của anh lên mặt báo, thử xem người ta có còn trọng dụng anh nữa không.

Gia Hào vỗ bàn:

– Tôi cấm cô!

Mộng Cẩm cười nhạt, không vừa, đập lại.

– Anh chẳng có quyền gì cấm tôi cả.

Mộng Cầm rút ra mấy bức ảnh Gia Hào đáng phê thuốc lắc, nhảy nhót điên cuồng, không mặc áo quần. Gia Hào chồm tôi giật lại xé làm hai.

– Khốn kiếp! Cô hăm dọa tôi à?

– Không dám, mà đây là sự trao đổi công bằng. Anh nên để yên cho Thanh Thanh. Mà cho dù anh có nói thật với Khải Phong đi nữa, Khải Phong không phải người đàn ông có quan niệm cổ xưa, chữ trinh quan trọng, mà quan trọng hay không là họ yêu nhau và hạnh phúc khi được bên nhau.

Gia Hào gờm gờm, không ngờ Mộng Cầm lại có bằng cớ ăn chơi sa đọa của anh ta. Những tấm ảnh này nếu bị tung ra ngoài, chắc chắn anh ta sẽ được mang đi xét nghiệm, và cơ hội ở lại đội tuyển, móc nối với những tay cá độ đá bóng không còn nữa.

Gia Hào dịu xuống:

– Thì tôi đã phá khuấy gì cô ấy đâu, chẳng qua là ... tình cũ nghĩa xưa, biết Thanh Thanh sắp lấy chồng, tôi muốn một lần gặp lại cô ấy.

Biết anh ta đã chịu "thiếp"?, Mộng Cầm cũng chẳng muốn gây sự. Chuyện anh ta sử dụng thuốc Estacy có ngày cũng lộ dưới ánh nắng mặt trời, có chuyện gì là không phơi ra ánh sáng đâu. Mộng Cầm cười giảng hòa:

– Gặp một lần cũng không để làm gì, khi anh và Thanh Thanh mỗi người một ngã rẽ. Anh nên nhớ, gió không lay thì cây không rung.

Gia Hào xua tay:

– Được rồi, tôi sẽ không tìm cách liên lạc hay gặp cô nữa, được chưa? Nhưng có điều kiện.

Mộng Cầm kêu lên:

– Có điều kiện nữa sao? Nên nhớ, anh không quấy động, chúng tôi cũng những muốn quấy động.

– Cô chưa biết tôi nói điều kiện gì, sao vội hung dữ vậy?

– Thì anh nói đi.

– Muốn mời cô một ly rượu xem như xóa tan mọi hiềm khích, được không?

– Dĩ nhiên là được.

– Gia Hào vẫy tay gọi phục vụ. Mộng Cầm không biết anh ta ngầm ra hiệu cho phục vụ cho nên rượu mang ra, cô bưng lên uống cạn.

– Bây giờ được chưa?

– Được, nhưng chờ tôi uống ly của tôi đã chứ!

Gia Hào cố kéo dài thời gian cho viên thuốc kích thích phát tác. Quả thật, lúc Mộng Cầm đứng lên toan ra về người cô bỗng nóng bừng, một cảm giác ngọt ngào và như muốn nổi loạn. Mọi thứ chung quanh như quay cuồng, điệu nhạc Rock dồn dập, Mộng Cầm lao ra sàn nhảy trong vô thức, cởi phăng chiếc áo mình đang mặc. Trên người Mộng Cầm bây giờ không còn mảnh vải, cô múa men quay cuồng như người điên, chất thuốc phát tác, Mộng Cầm lắc người như điên giữa tiếng hò hét và âm thanh nhạc kích động mở hết công suất.

Gia Hào cười sặc sụa đưa cao ly rượu:

– Các anh phóng viên, người đang nhảy sexy một trăm phần trăm là ký giả Mộng Cầm, cô ta làm về đạo đức ban ngày thôi, ban đêm cũng quậy tơi bời khói lửa.

Nháy mắt ra hiệu cho tên đàn em của mình, Gia Hào cười:

– Tiếp đi!

Hiểu ý Gia Hào, tên đàn em đi ra ngoài gọi điện thoại cho Thanh Bình, anh đang nằm xem ti vi và đợi Mộng Cầm về. Cô đi đâu thế không biết.

Ring ... ring ... Số điện thoại lạ! Thanh Bình nhấc máy điện thoại lên nghe:

– Alô. Thanh Bình đây.

– Anh Thanh Bình - giọng nói cọt nỏ - Anh mau đến vũ trường "Đêm Màu Hồng" xem vợ anh, ký giả Mộng Cầm nhảy sexy một trăm phần trăm, tuyệt như Vũ nữ thú thiệt.

Thanh Bình còn sững sờ. Thanh Thanh chạy sang:

– Anh Hai! Chị Mộng Cầm gọi về hả?

– Em và Mộng Cầm xảy ra chuyện gì hả? - Thanh Bình nói như hét.

Thanh Thanh sợ hãi:

– Chị Cẩm đi gặp Gia Hào giúp em.

– Chết rồi!.

Thanh Bình lao ra cửa. Chưa biết chuyện gì xảy ra, Thanh Thanh vội chạy theo anh trai, vừa leo lên xe, chưa kịp đóng cánh cửa lại, Thanh Bình đã lái xe phóng vút đi.

Thanh Thanh lo sợ:

– Anh Hai, chuyện gì vậy?

Không có câu trả lời mà đôi môi Thanh Bình cắn chặt lại, cầm bánh ra, anh lái xe chạy điên cuồng đến vũ trường.

Thanh Bình vào trước, Thanh Thanh chạy lúp xúp phía sau, trong khán phòng, trên sàn nhảy là Mộng Cẩm trần truồng lắc mình theo điệu nhạc, đầu cô rối tung lên vì cái đầu luôn quay.

– Dì ... dzô ... tuyệt ...

Một vài gã nhảy vào ăn có, đưa tay sờ hông, sờ ngực Mộng Cẩm ... Thanh Thanh kinh hãi đến không nói thành lời. Gia Hào đi đâu mất biến dạng. Đứng người, Thanh Bình xông vào, anh cởi chiếc áo mình đang mặc trùm lên người vợ, chẳng giấu được gì, Thanh Bình bế xốc Mộng Cẩm lên đi ra cửa.

Mộng Cẩm vùng vẫy lắc lư trên vai Thanh Bình:

– Nào, nhảy đi, nhảy đi ...

Thanh Bình đi như chạy, đám người hiếu kỳ cũng dạt ra. Ra đến xe, Thanh Thanh vừa mở cửa, Thanh Bình tức giận ném mạnh Mộng Cẩm vào xe cho té ngã, chưa hết anh lao theo vào tát vào mặt cô, mấy cái tát như trời giáng:

– Im mồm cô lại đi!

Thanh Thanh run rẩy:

– Anh đừng đánh chỉ, để em lái xe cho.

Bị đánh đau và chùng như chất thuốc giảm tác dụng, Mộng Cẩm nằm sải

tay ra thở mệt, cô mở mắt lơ lơ ra nhìn. Thanh Bình quay đi. Đối với anh, chuyện xảy ra như một cú xóc kinh người. Suốt đời anh sẽ không quên những gì xảy ra trong đêm nay. Thân thể Mộng Cầm trần truồng, họ biến cô thành trò chơi của họ. Khốn kiếp!

Xe về đến nhà, Thanh Bình bế Mộng Cầm vào nhà, rồi bằng thái độ giận dữ, anh lôi sên cô vào phòng tắm, nhấn cô vào bồn tắm xả ngập nước, chụp vòi sen, anh tia mạnh cho những tia nước bắn xối xả vào mặt vợ mình.

– Tỉnh lại chưa hả?

Thanh Thanh kêu lên thất thanh:

– Anh Hai! Sao anh xử sự như thế với chị Cầm vậy?

– Cô ta sử dụng thuốc kích thích, múa may quay cuồng ở vũ trường trong tình trạng lóa lờ, em không biết sao mà còn hỏi. Anh cần phải làm cho cô ấy tỉnh.

Thanh Thanh run rẩy, cô hiểu tại sao rồi. Gia Hào - tên dê tiện sa đọa. Cô nhào vào ôm Mộng Cầm nức nở:

– Là tại em. Anh mau bế chị ấy ra lau khô người, chờ chị tỉnh lại. Tại em, anh ơi.

Thanh Bình bế Mộng Cầm ra ngoài lau khô người, mặc quần áo vào cho cô, cũng là lúc Mộng Cầm tỉnh thuốc. Cô ngơ ngác nhìn quanh, vệt đưa tay sờ đầu, mái tóc còn ướt nước, kêu lên:

– Anh Bình, Thanh Thanh! Chuyện gì xảy ra vậy?

Thanh Thanh nghẹn ngào:

– Em đang hỏi chị đây nè, tại sao lại như thế?

– Chị không hiểu?

Thanh Bình nói như quát:

– Em đi gặp Gia Hào và, uống rượu mời của anh ta, có đúng không?

Mộng Cầm nhú mảy cổ nhớ, cô gật đầu:

– Anh ta bảo em uống một ly rượu để xóa tan mọi hiềm khích, em đã uống

cạn, sau đó một cảm giác nóng như lửa đốt người em vậy.

– Anh ta đã cho em uống thuốc kích thích, em đã cởi hết quần áo, nhảy điên cuồng ở vũ trường.

Mộng Cầm sững sờ bật dậy:

– Gia Hào Thanh Thanh khóc nức nở:

– Chị Cầm ơi Em xin lỗi ...

Lời xin lỗi không cứu vãn được gì. Ngay đêm đó, hình ảnh Mộng Cầm được đưa lên mạng Internet, nhưng chữ "Ký giả Mộng Cầm" - báo Xã hội được tô đậm. Những bức ảnh được phát tác đi trong phút chốc như tiếng bom nổ chấn động.

□□□□ □□ Toán nhân viên tản ra khi thấy Thanh Bình từ ngoài bước vào. Thanh Bình cố lấy vẻ bình thản nện mạnh gót giày đi vào, lên đến phòng giám đốc đóng cửa lại.

Anh thật sự mệt mỏi và cả xấu hổ nữa. Gần như cả công ty rồi bạn bè của anh đều biết chuyện Mộng Cầm bị đưa, ảnh lỏa thể lên mạng, bây giờ giao dịch với khách hàng, anh không còn đủ tự tin để bàn việc làm ăn.

Cái mặc cảm khiến Thanh Bình co rúc lại như một con ốc sên chui vào cái vỏ của nó. Hai ngày nay anh cũng tránh gặp Mộng Cầm. Cần có thời gian cho anh và cả Mộng Cầm bình tĩnh lại để vượt qua sóng gió.

Nếu như Thanh Bình xấu hổ và khổ tâm, thì Mộng Cầm còn hơn thế nữa.

Hai ngày rồi, cô đến công ty, người chê cười, kẻ chia sẻ.

– Chị Cầm! Giám đốc Triệu Thiên cho gọi chị.

Mộng Cầm uể oải đứng lên, giám đốc chủ nhiệm báo gọi cô lành hay dữ đây? Xưa nay ông ta ghét sự thẳng thắn của cô, nhưng vẫn kiêng nể, đôi khi vừa đánh vừa xoa dịu cô.

Mộng Cầm đưa tay gõ cửa:

– Cộc.. cộc.. – Vào đi!

Triệu Thiên ngược lên nhìn Mộng Cầm, ông ta vẫn giữ lịch sự chỉ vào cái ghế trước mặt:

– Cô ngồi đi!

Chờ Mộng Cầm ngồi xuống, ông ta nhìn Mộng Cầm, giọng lạnh lùng:

– Hai ngày nay, cô có biết có cả mấy trăm cú điện thoại gọi về tòa soạn báo không? Báo bán không chạy, họ không còn chấp nhận một ký giả có hình ảnh đồi trụy bị phát tán lên mạng như thế.

Mộng Cầm cũng nhìn thẳng vào ông ta.

– Có nghĩa ông muốn tôi nghỉ việc?

Triệu Thiên gật đầu:

– Cô thông minh đúng như tôi nghĩ. Tạm thời cô nghỉ việc đi, cho tình hình lắng dịu cái đã tôi sẽ cho cô ba tháng lương nghỉ việc.

Mộng Cầm đứng lên:

– Cảm ơn.

Cô quay lưng đi thẳng. Vậy là xong? Cô đã bị cho thôi việc vì một nguyên nhân cô không hề muốn, dù cô là người bị hại. Mộng Cầm vẫn không thấy đau vì tình đời đang quay lưng lại với cô. Điều khiến cô đau khổ là đến Thanh Bình cũng quay lưng lại với cô, anh là chồng của cô kia mà.

Chưa bao giờ mộng Cầm thấy mình đau khổ và như rơi vào vực thẳm tối tăm, không biết đi hướng nào. Trái tim cô gào thét gọi Thanh Bình:

"Em cần có anh bên cạnh em, Thanh Bình ơi". Nhưng không có, anh đang ở đâu, trong bàn rượu nào đó hay giam mình trong căn phòng vắng với rượu thuốc lá, ngủ cho quên đi thực tại cay đắng. Cuộc đời đang đẩy Cầm vào ngõ cụt tối tăm.

Hoàng Hôn An Bình

Chương 7

Khải Phong lo lắng bước vào nhà:

– Ba, mẹ!

Những hoa cưới và tất cả những gì chuẩn bị cho một cuộc hôn nhân, một đám cưới long trọng không còn nữa, mà là gương mặt lạnh lùng và giận dữ của ông bà Khải An.

– Ba mẹ không thể nào đứng ra cưới vợ cho con, làm sui với một gia đình đang có quá nhiều tai tiếng. Gia đình chúng ta là gia đình làm ăn, đặt danh dự lên hàng đầu.

Bà Khải An cướp lời chồng:

– Con phải bỏ ngay Thanh Thanh.

Khải Phong nhăn nhó khổ sở:

– Ba mẹ! Chuyện này Thanh Thanh không cô lỗi gì đâu.

– Bản thân Thanh Thanh không có lỗi, nhưng là chị dâu của nó. Nói tóm lại, ba không thể đứng ra cưới vợ cho con, nhục nhã lắm. Ba chỉ cho phép con cưới Thanh Thanh khi nào bên nhà đó tuyên bố từ dâu, trả tự do cho cô dâu báo chí đó.

Khải Phong đứng buông thông hai tay. Anh hiểu trong lúc này không dễ lay chuyển ý cha, một khi ông đã quyết định.

Khải Phong biết Mộng Cầm bị hại, những tờ báo viết nhang bài viết về Mộng Cầm cứ như cô là nhân vật kinh khủng. Trông quá khứ, cô đã gây ân oán nhiều với những kẻ xấu, và giờ đây thì "giậu đổ bìm leo" là điều không tránh, khỏi.

Mãi đến ngày hôm sau gặp Thanh Thanh, Khải Phong vẫn chưa mở lời được.

Đám cưới sẽ không có ba mẹ anh, và nếu như anh có mặt trong đám cưới, mẹ anh sẽ từ anh. Làm sao đây? Khải Phong thật sự bối rối, thiệp mời đã phát đi, tiệc cưới cũng đặt xong.

Buổi sáng, Khải Phong còn ngủ, anh nghe tiếng lách cách bên ngoài. Chuyện gì vậy, Khải Phong ngồi dậy đi ra mở cửa.

Cửa phòng của anh bị gài chặt từ bên ngoài, tiếng bà Khải An vang lên:

– Nội nhật ngày nay, con tạm ở trong phòng đi. Đến chiều, mẹ sẽ mở cửa cho con ra ngoài.

Khải Phong kêu lên:

- Tại sao phải nhốt con vậy?
- Bởi vì mẹ biết con sẽ đến có mặt trong đám cưới.

Khải Phong khò sở:

- Nhưng con đã mời rất nhiều người đến dự đám cưới rồi mẹ ơi.
- Họ đến rồi sẽ về, con không cần phải lo.
- Mẹ! Mở cửa đi.

Cánh cửa vẫn đóng im ỉm, bà Khải An bỏ đi xuống nhà, Khải Phong bực dọc ngồi phịch xuống đất. Anh thấy thương Thanh Thanh quá. Giá như chiều hôm qua anh cứ nói thật mọi việc, bây giờ làm sao đây.

Khải Phong bấm số điện thoại gọi cho Thanh Thanh:

- Thanh Thanh à! Anh xin lỗi, anh bị ba mẹ nhốt rồi, phải đến khuya, mẹ mới mở cửa cho anh ra ngoài. Em hiểu là chuyện chị Mộng Cầm quá âm ỉ, mà ba mẹ anh lại là những người rất trọng danh dự, em liệu nói với mẹ đi nghen.

Khải Phong đã tắt điện thoại mà Thanh Thanh vẫn còn ngồi chết sững. Cô đã từng lo sợ, và nó đã xảy ra. Khải Phong không cưới cô nữa, tất cả chỉ vì sự lầm lạc của cô.

Thanh Thanh muốn chạy sang phòng mẹ nói thật với bà làm sao để hỏi khách đến dự đám cưới, nhưng sao đôi chân cô cứ cứng ngắc như đá. Lúc này cô không thể chia sẻ với ai, Mộng Cầm và anh cô có khác gì, họ còn thâm hơn cô.

□□ □□ □□ Quan khách đến dự cưới bắt đầu đông, giờ đưa dâu đã đến. Bà Tâm Linh sốt ruột nhìn vào đồng hồ.

- Tại sao nhà trai không đến vậy Thanh Thanh?

Thanh Thanh cúi đầu, cô nén dòng nước mắt. Thanh Bình ra cổng đứng lóng ngóng, còn Mộng Cầm lủi vào một góc.

Quan khách nhao lên:

- Có đám cưới không, chúng tôi đi ăn cưới mà phải đợi như vậy sao? Về

về. Mọi người kéo nhau ra về, còn lại chơ vợ bàn và ghế, cùng nước uống bẽ bộn trên bàn. Bà Tâm Trinh gào lên tức giận:

– Trời ơi! Nhục ... nhục, nhục nhã

Đôi mắt bà quấy lên chiếu vào Mộng Cầm, bà đã hiểu nguyên nhân. Họ chỉ làm sui với bà, nếu như Thanh Bình ly dị vợ. Bà giận dữ ra xe đi về nhà, Thanh Thanh khóc nức nở, còn Mộng Cầm xốn xang. Cô có gì đâu mà giờ này như kẻ lằng lộn, chịu không biết bao nhiêu lời dè bủ, ánh mắt khinh khi. Cả đến ánh mắt Thanh Bình nữa. Khi anh nhìn cô, không phải là sự đồng cảm mà xa diệu vợi, một khoảng cách hình thành giữa cả hai đau hơn cả bỏ nhau.

Bỏ mặc Thanh Thanh và Thanh Bình sắp xếp Mộng Cầm rời nhà hàng cưới, cô ngậm ngùi nhìn bức ảnh cưới chụp hôm nào Thanh Thanh và Khải Phong tươi cười bên nhau. Hạnh phúc đó liệu có còn, cả đến hạnh phúc của cô nữa cũng bị đe dọa. Gia Hào đã buông một mũi tên có đến không biết bao nhiêu người ngã gục. Tàn nhẫn!

Mộng Cầm đi lang thang, đôi chân cô mỏi nhừ, chưa bao giờ cô đi bộ nhiều đến thế, nhưng lại không muốn quay về. Cuối cùng mệt quá, Mộng Cầm ghé vào hàng nước sâm bên đường mua một ly nước sâm uống. Nhưng mới vài hớp, cô nghe tay chân mình bủn rủn, mồm nhộn nhạo muốn buồn nôn. Mình bị bệnh mất rồi. Mộng Cầm để ly nước xuống, định mở ví lấy tiền trả, nhưng cảm giác khó chịu nhiều hơn, Mộng Cầm bùng miệng quay ra đường nôn. Mồ hôi cô vã ra như tắm, mặt kinh khủng tưởng chừng không đứng vững, Mộng Cầm ngồi luôn lên vỉa hè.

Chị bán nước sâm lo lắng:

– Cô sao vậy? Trúng gió phải không? Vào đây tôi xoa dầu giật gió cho!

Chị dìu Mộng Cầm ra sau xe, mau mắn lấy dầu xoa và giật gió cổ cho Mộng Cầm.

– Cô đỡ rồi thì gọi xe xích lô về, hay là đi bác sĩ, xem vẻ cô bơ phờ quá. Có bầu ốm nghén đúng không?

Mộng Cầm giật mình. Có phải thế không? Cũng có thể, cô và Thanh Bình kết hôn có hơn một năm rồi còn gì nữa, tháng nào cô cũng cho Thanh Bình hy vọng rồi thất vọng, anh hay đùa cho cô vui:

Tháng sau nhất định em sẽ mang thai, có tin vui cho mẹ.

Bây giờ nếu cô mang thai, đứa con liệu có giúp cô vào Thanh Bình xưa tan

khoảng cách đang có? Mộng Cầm về đến nhà đã khá khuya. Căn nhà chìm trong bóng tối lặng lẽ, tất cả căn phòng cửa đều đóng lại. Mộng Cầm toan đi lên lầu ...

– Mộng Cầm, vào đây!

Cửa phòng bà Tâm Linh mở la, có cả Khải Phong, Thanh Thanh và Thanh Bình. Thanh Bình nhìn vợ, ánh mắt anh như có vạn lời muốn nói. Mộng Cầm nhìn lại anh rồi bước vào.

Bà Tâm Trinh chỉ vào cái ghế nghiêm giọng:

– Hãy ngồi đó! Mộng Cầm, thật sự chúng tôi không muốn ép cô, nhưng tốt nhất, cô nên chịu thuận tình ly hôn.

Mộng Cầm sững sờ:

– Mẹ

– Một người đàn bà tiết hạnh chỉ có chồng mình nhìn thấy thân thể mình.

Còn cô. Tôi không cần biết vì lý do nào cô như thế, cũng như năm xưa, tôi từng gạt bỏ tất cả bằng lòng cho con trai tôi cưới cô, nhưng đúng là cô đã mang bất hạnh đến cho nhà tôi quá nhiều.

Mộng Cầm cắn mạnh môi mình tưởng chừng bật cả máu, ngược nhìn Thanh Bình chờ đợi ở anh một phản ứng. Thanh Bình khản khoản:

– Mẹ

Bà Tâm Trinh lạnh lùng:

– Khải Phong! Có phải ba mẹ con nói khi nào Thanh Bình ly hôn với vợ, họ mới chịu đi cưới Thanh Thanh cho con?

Khải Phong cúi đầu:

– Con xin lỗi mẹ. Thật lòng con không muốn như thế. Con cũng hiểu chị Mộng Cầm bị hại, nhưng mọi việc ầm ỉ quá, con không biết mình nên làm gì.

Thanh Thanh ghen ngào:

– Khải Phong! Nếu anh thấy cưới em là ô nhục, em không trách anh đâu, mà bằng lòng trả lại tất cả sính lễ.

Bà Tâm Trinh trừng mắt:

– Không được, đòi người con gái bị từ chối hôn nhân, nhục nhã lắm. Phần mẹ không thể nào chịu nổi hai cái nhục cùng một lúc. Mộng Cầm ly dị với chồng là đúng nhất. Mộng Cầm! Cô hãy nên hy sinh hạnh phúc của cô. Sự có mặt của cô còn gây khó khăn trong công việc làm ăn của Thanh Bình nữa kia.

Mộng Cầm nhìn thẳng vào Thanh Bình:

– Mẹ đã nói như thế. Còn ý anh?

Thanh Bình lúng túng:

– Anh yêu em là thật, nhưng thật lòng anh không chịu nổi cú xốc này. Mọi người nhìn anh, người cười chê, người thương hại, anh không còn đủ lòng tự tin trong giao tiếp nữa.

– Anh không cần nói nữa, em hiểu rồi. Em sẽ bằng lòng ly hôn.

Thanh Thanh ôm choàng lấy Mộng Cầm:

– Chị Cầm ...

Mộng Cầm đau đớn:

– Chị hiểu em muốn nói gì rồi.

Bà Tâm Trinh cao giọng:

– Gần hai năm kết hôn mà cô vẫn chưa có thai sinh con, tôi biết là cô không muốn có con để tự do bay nhảy bên ngoài, cho nên ly hôn cũng là cách giúp cô.

Tuy nhiên tôi không hẹp hòi, những nữ trang cưới, cô cứ giữ, tôi sẽ chuyển vào tài khoản cho cô hai chục triệu để làm vốn sinh sống, làm lại cuộc đời.

Mộng Cầm lắc đầu:

– Cảm ơn mẹ nhưng xin cho con được từ chối, mẹ cứ giữ số tiền đó lại. Còn con, con còn đôi tay và khối óc, con tự kiếm sống được. Mẹ có cần bảo con gì không? Nếu không, cho phép con về phòng thu dọn.

Bà Tâm Trinh đưa ra tờ đơn thuận tình ly hôn đã viết sẵn:

– Nếu con thuận tình ly hôn thì hãy ký vào đây. Nhớ ghi cho rõ họ tên con trước chữ ký.

Mộng Cầm máy móc cầm cây viết lên ký, cô không còn gì để lưu luyến khi ở lại. Duyên nợ của cô và Thanh Bình chỉ có bấy nhiêu thôi, nhưng dù sao cô cũng muốn nhìn thấy phản ứng của chồng mình. Buồn thay chỉ có cái cúi đầu né tránh. Tại sao như thế? Anh từng vượt qua tất cả để có cô, vậy mà bây giờ anh lại chịu không nổi cú sốc vợ mình phơi bày thân thể trước bao nhiêu người. Tất cả đã kết thúc.

□□ □□ □□ – Em nói đi!

Thanh Thanh ngược nhìn Khải Phong:

– Em không muốn giấu anh nữa, vì không dám nói thật với anh để giờ này hạnh phúc gia đình anh chị hai em tan vỡ. Khải Phong! Anh không nên cười em là đúng. Em không còn trong trắng nữa. Em từng yêu một người, yêu say đắm và rồi em đã cùng đi đến tuyệt đỉnh của tình yêu. Nhưng chỉ một lần, anh ta quay lưng đi, anh ta đến với em không phải vì tình yêu.

Nói xong những gì muốn nói, Thanh Thanh chợt thấy nhẹ nhàng, cô không còn lo âu gì nữa. Khải Phong sẽ bỏ cô và rồi cô lại ngậm ngùi với mối tình thứ hai trong đời.

Khải Phong tìm lấy bàn tay Thanh Thanh:

– Em đã thành thật giải bày, thì anh cũng muốn biết, trong tim em có còn anh ta?

– Làm sao có được hả anh? Anh ta đã hẹn em, chị Mộng Cầm bảo có trong tay bằng cớ anh ta sống sa đọa, sử dụng thuốc kích thích, ma túy.

Thanh Thanh đau đớn:

– Cuộc gặp hôm ấy, anh ta không bị uy hiếp mà chị ấy bị ô nhục. Còn mẹ em lại chỉ nghĩ đến hạnh phúc của em, buộc chỉ ly hôn.

– Mà ba mẹ anh lại là người góp phần. Thanh Thanh, anh xin lỗi ...

– Anh có lỗi gì đâu. Ở vào địa vị ba mẹ anh, em cũng sẽ cư xử như thế. Có điều em đau lòng, khi chính anh Hai em yêu vợ lại không tranh đấu cho tình yêu của mình.

– Chúng ta sẽ đi tìm Mộng Cầm. Còn chuyện chúng ta, anh không quan

trọng em còn hay mất, mà quan trọng là em có yêu anh không?

– Khải Phong! Nếu không yêu anh, em không phải lo sợ và đau khổ.

Khải Phong đưa tay kéo Thanh Thanh vào lòng:

– Anh chỉ cần là em cô yêu anh.

Đôi sòng mắt giao nhau đồng cảm, họ sẽ là của nhau mãi mãi và mãi mãi.

□□ □□ □□ – Cho ly rượu nữa!

Thanh Bình lè nhè gọi rượu. Anh đã say vậy mà vẫn muốn uống, rượu uống vào say túy lúy, nhưng nỗi đau thì vẫn hiện hữu. Anh đã vì sĩ diện mà bỏ vợ, để rồi hiểu ra anh vẫn yêu vợ mình tha thiết.

– Cho ly rượu nữa đi!

Một chai rượu đặt ngay trước mắt Thanh Bình. Ánh Hồng mỉm cười:

– Anh Bình! Em mời anh uống rượu.

Nhận ra Ánh Hồng, Thanh Bình giận dữ:

– Cô cắt ngay cho tôi, vì cô mà xảy ra bao nhiêu chuyện.

Ánh Hồng xịu mặt như muốn khóc:

– Gặp em là anh cứ mắng em, sao anh ghét em dữ vậy? Có bao giờ anh chịu nghĩ, vì quá yêu anh, em đau khổ như thế nào.

– Cô yêu tôi? Làm ơn đừng có ru ngủ tôi cô làm khổ tôi thì có.

– Có bao giờ anh chịu tin là em yêu anh đâu, nên cư xử với em tàn nhẫn.

Ánh Hồng bật khóc, khóc nức nở như uất ức. Cô ôm vai Thanh Bình và gục vào vai anh mà khóc.

Thanh Bình lúng túng đẩy cô ra:

– Ai làm gì đâu mà khóc, muốn người ta nghĩ là tôi hiếp đáp cô hay sao?

Ánh Hồng lè nhè:

– Em hỏi anh, chúng ta quen nhau đâu phải ngắn, mới mười bảy em đã biết

yêu anh. Ngày nghe mẹ anh ngỏ lời xin em chờ anh, em vui mừng biết bao nhiêu, thế mà anh ... híc ... híc.

Như quá uất ức, Ánh Hồng không nói được, cứ ôm qua cổ Thanh Bình mà khóc.

– Nín đi mà! Rượu nè, uống đi cho say, để quên hết!

Ánh Hồng chụp ly rượu uống, cô vốc cạn cả ly, hết ly này đến ly khác.

– Em say rồi, anh Bình ơi. Em thấy có đến hai, ba anh Bình lận.

Thanh Bình cũng kêu lên:

– Ủ, còn anh thấy em đến ba, bốn người.

– Em khó chịu và buồn nôn quá.

Ánh Hồng lôi tay Thanh Bình:

– Mình ra ngoài đi anh.

Thanh Bình để Ánh Hồng lôi anh đi, hai người ra xe của Ánh Hồng.

– Anh đi xe em nghen.

Ngồi lên xe, Ánh Hồng mở máy cho xe chạy đi.

– Anh Bình! Anh say rồi hả?

– Ủ, anh buồn ngủ quá.

– Em bật ghế dài ra cho anh ngủ nghen?

– Ủ.

Ánh Hồng bấm nút cho chiếc ghế Thanh Bình đang ngồi thẳng ra, cô chọn bãi đậu và nhìn Thanh Bình mỉm cười:

– Anh thấy tiện không? Ba mẹ em mua cho em chiếc xe mà khi mệt mỏi có thể nằm ngủ.

Mớ, nhạc êm dịu, Ánh Hồng quay sang Thanh Bình vuốt ve gương mặt đẹp trai của anh.

– Anh biết không? Vẫn không ai làm cho em quên anh được, dù với ai thì trong trái tim em vẫn đặt anh ở vị trí cao nhất.

Ánh Hồng cúi xuống hôn lên trán Thanh Bình, cô chủ động cởi chiếc áo mình đang mặc và nằm lên người anh vuốt ve anh.

– Mộng Cẩm ơi! Anh sai rồi, anh quá ghen nên nghe lời mẹ chịu ly hôn cho em rời xa anh. Khi mất em rồi anh mới hiểu em rất quan trọng với anh, nhưng anh không chịu nổi nhiều người nhìn thấy thân thể em.

Thanh Bình lè nhè trong cơn say, anh hôn đắm đuối Ánh Hồng mà ngỡ là Mộng Cẩm. Ánh Hồng tức giận chỉ muốn vùng dậy tát vào mặt thanh Bình, song cô ghì lại bàn tay không ngót vuốt ve Thanh Bình, đánh thức lòng ham muốn trong anh.

□□ □□ □□ – Anh Bình!

Ánh Hồng chặn Thanh Bình lại cười gằn:

– Hôm nay anh không trốn em được đâu.

Thanh Bình khó chịu:

– Em muốn gì Ánh Hồng?

– Em muốn gì à? Muốn báo tin cho anh biết là em đã có mang, anh không chối trách nhiệm làm cha được đâu.

Như để buộc Thanh Bình, Ánh Hồng quay ra sau hét lên:

– Ba, mẹ! Xử giùm con đi!

Ông Gia Bảo cùng bà ánh Hoa bước xuống xe, ông túm ngay ngực áo Thanh Bình quát tướng lên:

– Thằng khốn kiếp! Đã một lần tao bỏ qua chuyện sở Khanh của mày, lấy con gái tao rồi bỏ. Bữa nay tao nhất định không để yên cho mày nữa.

Xoắn ngực áo Thanh Bình vào tay, ông vừa quát vừa dặc mạnh:

– Mày trả lời với tao làm sao về cái thai trong bụng nó đây?

Thanh Bình ngơ người ra, anh ú ớ không nói được lời nào. Đúng là anh có ăn nằm với Ánh Hồng, nhưng hôm đó là vì rượu.

Ánh Hồng khóc òa lên:

– Sao anh không trả lời đi hả? Thì nói là anh sẽ cưới em, một cái gật đầu của anh thôi, ba mẹ em sẽ lo thủ tục cưới xin hết.

Bà Ánh Hoa xen vào xía xói:

– Tao ân hận đã ra ân cho gia đình mày, mày phải bỏ ơn nghĩa đi cưới vợ, bỏ mặc con tao đau khổ. Cưới một con vợ lăng loàn, ly hôn chưa kịp ráo mực, mày quay lại với con gái tao, làm nó có bầu mà vẫn không muốn cưới, là sao vậy hả?

Đồ sở Khanh!

Bà lao vào đánh Thanh Bình, Thanh Bình cứ đứng yên chịu trận, ồn ào quá, bà Tâm Trinh đi ra. Trông thấy bạn, bà Ánh Hoa lu loa ồn ào:

– Tâm Trinh! Cậu dạy con cậu kiểu gì vậy? Bỏ con gái tôi đi lấy con vợ không ra gì, con gái tôi vẫn nặng tình nên tha thứ, chấp nhận quay lại. Bây giờ con gái tôi có bầu, cậu phải bảo con cậu cưới con tôi, nếu không là không yên đâu.

Bà Tâm Trinh ngớ ngàng nhìn tất cả, rồi nghiêm khắc nhìn Thanh Bình:

– Có đúng không Thanh Bình?

– Dạ đúng.

Thanh Bình thiếu não trả lời, anh đang chán tất cả, không tìm thấy Mộng Cầm, anh buông xuôi hết. Chỉ hai tiếng dạ đúng của Thanh Bình thôi là bà Tâm Trinh muốn nổi tam tành lên, bà chen vào đánh lên đầu Thanh Bình:

– Đồ khốn kiếp? Mày chẳng bao giờ đàng hoàng được. Bây giờ mày tính sao đây hả?

Bà ánh Hoa trở giọng ngọt ngào:

– Thì tính gì nữa, cậu bảo con trai cậu cưới con gái tôi. Những gì đã qua quên hết, tôi cũng không chấp nhất làm gì. Tại con gái tôi quá thương con cậu, mà vợ chồng tôi phải chịu lụy. Thanh Bình! Con đã ly hôn với vợ cũ của con rồi, bây giờ đi đăng ký kết hôn với Ánh Hồng đi. Tốn hao đám cưới, mẹ lo hết cho.

Thanh Bình đứng im, bà Tâm Trinh giận dữ bỏ đi vào nhà, bà ánh Hoa bước theo:

– Bạn bè với nhau, tôi không cố chấp, sao bà còn cố chấp. Thôi thì con đại, cái phải mang vậy.

Chỉ có Thanh Thanh, vừa nghe nói Thanh Bình cưới vợ, cô hét ầm lên:

– Anh có điên không vậy hả? Anh biết chị Mộng Cầm không có lỗi với anh mà, tất cả là do anh em nhà họ hại chúng ta. Nếu chị Mộng Cầm không bị làm nhục, thì người bị hại thành em gái của anh nè. Em không ngờ anh nhu nhược như vậy.

Thanh Bình ngược nhìn lên cao, trong lòng anh đang là bão táp:

– Em cứ mắng anh đi! Anh là loại người chẳng ra gì, yêu vợ mình mà không chịu nổi lời gièm siểm, yêu vợ mình mà đi quan hệ với người phụ nữ khác. Anh chẳng còn biết mình nên làm gì nữa.

Thanh Thanh bật khóc. Cô biết bây giờ có mắng anh trai cũng bằng thừa, đám cưới sắp cử hành, anh của cô đã lọt vào cái bẫy Ánh Hồng giăng ra. Cô ta thật ghê gớm, cứ làm như chín chuyên và quá yêu anh trai của cô vậy.

□□□□ □□ Mộng Cầm trở về nhà cũ sau một tháng đi xa. Cô hồi hộp mở hộp thư nhà mình, nhưng vẫn trống rỗng, không như cô từng hy vọng, cứ nôn nao muốn về nhà, Thanh Bình không hề đi tìm cô. Mộng Cầm đứng nhìn hộp thư mà lòng tan nát, chỉ duy có lá thư báo tin của tòa án, ly hôn xử vắng mặt. Có nghĩa cuộc hôn nhân của cô đã kết thúc.

Cầm lá thư, Mộng Cầm tức giận xé tan nát vỡ vụn. Thanh Bình ơi, tôi hận anh suốt đời.

– Cậu mới về à?

Minh Hằng thắng xe lại, cô đẩy xe vào mái hiên nhà Mộng Cầm:

– Cả tháng nay, cậu đi đâu vậy?

– Mình về Nha Trang thăm mộ ba mẹ mình.

– Hèn nào nhà cứ đóng cửa. Cậu hay gì chưa?

– Hay gì?

Minh Hằng thương hại nhìn bạn:

– Trông cậu ốm và hốc hác quá. Dù gì cậu cũng nên nghĩ đến mình, Cầm nhé. Dù bất cứ hoàn cảnh nào cậu cũng là cây tùng đứng giữa trời ghen Cầm.

Mộng Cầm ghen ngào:

– Dĩ nhiên rồi! Mình cứ hy vọng anh Bình tìm mình, nhưng chỉ có thư tòa án báo ly hôn ...

– Anh ta phải ly hôn rồi, vì sắp tới sẽ đám cưới với Ánh Hồng.

Mặt Mộng Cầm trắng bệch ra như mặt nạ sáp, toàn thân cô run lên cơ hồ ngã – Cậu nói cái gì Minh hằng?

– Mình nói Thanh Bình cưới Ánh Hồng. Cô ta có mang cha mẹ cô ta làm ầm ĩ, bắt Thanh Bình cưới.

Minh Hằng mai mĩa:

– Anh ta là tác giả cái bầu của Ánh Hồng làm sao không cưới, khi nhà họ quây tường chừng nhà cầu mười tầng cũng sập.

Mộng Cầm chơi với chụp tay nào người Minh Hằng, toàn thân cô ngã chúi vào Minh hằng, may là Minh Hằng trụ lại được. Cô hoảng sợ kêu lên:

– Cầm, cậu lâm sao vậy?

– Mình chết mất Minh Hằng ơi.

Minh Hằng dìu Mộng Cầm vào nhà, giọng của cô đay nghiến và tức giận.

– Con người tệ bạc đó, cậu nhớ làm gì cho đau khổ, hết mẹ anh ta rồi em gái nữa. Lẽ ra chuyện của em gái anh ta, cậu không nên xen vào.

Mộng Cầm nhắm mắt lại đau khổ. Cô đang mang cốt nhục của Thanh Bình, vậy mà anh cũng đang sắp cô con với Ánh Hồng, cái kẻ phá hoại tan nát hôn nhân của cô. Tại sao Thanh Bình có thể cư xử như vậy? Bằng vạn lần giết nhau.

Minh Hằng lo lắng xoa đầu gió cho Mộng Cầm:

– Cậu sao rồi Cầm? Cậu làm mình sợ quá trông cậu như người sắp chết vậy.

– Nếu mình chết có lẽ hay hơn, nhưng mình không có quyền chết, giết đi

con của mình.

– Cậu nói gì vậy?

– Mình có thai ba tháng rồi.

– Trời đất! Tính sao đây?

Mình Hằng kêu lên thảng thốt:

– Hay cậu đi tìm Thanh Bình?

Mộng Cầm lắc đầu:

– Để làm gì? Mình và anh ấy đã ly dị, hơn nửa Ánh Hồng như cậu nói đang có thai, gặp nhau có ích lợi gì đâu, còn lỗi ren hơn.

– Cậu nói cái thai ba tháng?

– Ừ.

– Lớn quá, đâu có bỏ được. Mộng Cầm, mình không biết khuyên cậu như thế nào, ai ngờ Thanh Bình lại quá tệ bạc như thế. Còn mẹ chồng cậu nữa, là con người chẳng ra gì cả. Bà ta làm ra mình danh giá, danh giá thì chẳng để con gái đi làm bậy có mang như vậy. Bà ta ăn ở ác nhân ác đức, sẽ bị quả báo cho mà xem.

Mộng Cầm xua tay:

– Cậu đừng nói nữa, cứ xem như tại số phận mình hẩm hiu đi. Mình sẽ về Nha Trang lại, nhưng xin cậu đừng nói cho ai biết ghen Minh Hằng.

Minh Hằng cầm giẻ nguyên rửa:

– Sau này anh ta có quỳ dưới chân cậu xin nhìn con và xin tha thứ, cậu đừng có cho nhìn hay tha thứ. Họ sẽ chẳng có tương lai tốt đẹp đâu.

Mộng Cầm ngậm ngùi:

– Thôi thì con mình, mình nuôi vậy. Nội ngày mai, mình về Nha Trang.

– Cậu cần gì điện thoại cho mình hay ghen, giúp được mình sẽ giúp.

– Cảm ơn cậu.

Đôi bạn ôm nhau và cùng khóc. Ngày mai này mỗi người mỗi ngã, cuộc đời là như thế, hợp và tan, tan và hợp.

Minh Hằng về đến nhà, Thanh Bình đang đợi cô. Nhìn thấy Thanh Bình là Minh Hằng nổi giận, cô quắc mắt.

– Anh tìm tôi làm gì?

Thanh Bình cúi sâu đầu héo hắt:

– Minh Hằng có gặp Mộng Cẩm không?

– Anh sắp cưới vợ, còn hỏi tôi về Mộng Cẩm làm gì?

– Tôi cũng chẳng biết, nhưng ...

– Nếu không biết, anh đi về đi. Tôi nói cho anh biết, ngày trước tôi quý anh bao nhiêu thì bây giờ tôi ghét anh bấy nhiêu. Anh có hỏi tôi bất cứ điều gì, tôi cũng không nói đâu.

Nói xong Minh Hằng đóng sầm cửa lại. Thanh Bình chẳng biết làm sao đành lên xe ra về. Anh biết mãi mãi Mộng Cẩm không bao giờ muốn gặp anh.

Hoàng Hôn An Bình

Chương 8

Ngồi một mình trong căn phòng vắng, Mộng Cẩm hướng ánh mắt buồn diệu vợi về hướng cửa sổ. Bây giờ là đêm và cơn mưa vẫn cứ dai dẳng, rơi những hạt buồn thánh thót.

Trong cái cảnh buồn u ám đó, tâm hồn Mộng Cẩm nhớ về dĩ vãng đau thương uất hận. Cô đã rời nhà chồng trong đau đớn ê chề của một người vợ bị chồng xem là hoen ố, ô nhục. Tình yêu của ngày nào vượt qua bao gian khó để có nhau vẫn không níu kéo được hạnh phúc vợ chồng. Anh đã quá nhu nhược để tình vợ chồng đứt đoạn, đã như thế anh còn chung sống với Ánh Hồng, kẻ đã phá tan nát hạnh phúc của cô và anh.

Đã ba năm, đứa con ngày nào hãy còn là giọt máu khi cô rời nhà chồng ra đi, bây giờ đã lớn biết đi, biết nói mà Mộng Cẩm vẫn không sao quên được

những điều đau lòng trong quá khứ. Yêu và hận.

Và nếu như không gặp một người đàn ông tử tế như bác sĩ Thành Phương, Mộng Cầm không hiểu cuộc đời mình ra sao?

Đã ba năm, mới đó mà đã ba năm, cô rời xa thành phố Sài Gòn để đến thành phố biển Nha Trang, nhận nơi này làm quê hương thứ hai của mình, xa rời tất cả người thân quen.

Đêm vẫn chìm trong u tịch, cô liêu, một cơn gió lùa qua cánh cửa mang theo nước mưa ẩm ướt. Mộng Cầm rung mình đưa tay đóng cửa sổ lại. Âm ... âm ...

ánh sáng chớp lòa và sau đó là tiếng sét ầm ỹ, bé Mạnh giật mình mở mắt kêu thét lên:

– Mẹ ơi? Mẹ đâu rồi.

Mộng Cầm vội vã đến bên giường con, ôm con vào lòng:

– Mẹ đây, không sao đâu.

Ôm con vào lòng, Mộng Cầm vừa vỗ về vừa cất tiếng ru con, như ru chính nỗi cô đơn của cô. Tiếng ru con náo ruột, Thành Phương đẩy cửa nhìn vào.

– Nó làm sao vậy, Mộng Cầm?

– Không ... Có lẽ tại tiếng sét, anh ạ.

Thành Phương bước hẳn vào:

– Em đưa nó cho anh dỗ cho.

– Nó ngủ lại rồi, không cần đâu. Anh bế nó, nó sẽ thức lại khóc.

Thành Phương cảm thấy buồn. Đã có hai năm vậy mà Mộng Cầm vẫn giữ khoảng cách với anh, trên thực tế về mặt pháp luật, trước mọi người, cô là vợ của anh, nhưng có ai biết chỉ là vợ tạm chồng hờ.

Con đã ngủ, Mộng Cầm đặt con nằm xuống giường thật khế, cô kéo mền đắp cho con, rồi ra hiệu cho Thành Phương cùng ra ngoài với mình.

Biết là cô có chuyện muốn nói với mình, Thành Phương ngồi xuống ghế xa lông ở phòng khách, lặng lẽ nhìn cô. Mộng Cầm ngược nhìn Thành Phương, giọng cô nhỏ và thấp:

– Em định là vài hôm nữa sẽ cùng con dọn ra ngoài. Em đã làm phiền anh nhiều quá rồi. Hơn nữa, bác gái cũng đã sang Canada.

Thành Phương lặng người, anh biết rồi sẽ có ngày này. Hơn một năm qua, anh đã quen có cô, bây giờ cô dọn đi sẽ có một mình anh cô đơn lạc lõng trong căn nhà này.

Thành Phương ngập ngừng:

– Hai năm qua, anh tôn trọng thỏa hiệp của chúng ta, là vợ chồng trước mọi người, nhưng thực tế, anh chưa đòi hỏi ở em điều gì kia mà.

Mộng Cẩm cúi đầu:

– Chính vì anh quá tử tế là em ái ngại. Năm nay anh cũng bốn mươi rồi, cần nghĩ đến cưới một người vợ, sinh con nối dõi cho anh nữa chứ. Em ở hoài bên anh sẽ bất tiện cho anh.

Thành Phương lắc đầu:

Anh chẳng có gì bất tiện cả. Vả lại, anh cũng bận công tác luôn, em và con dọn đi rồi thì ngôi nhà này sẽ trống vắng. Anh quen có tiếng cười của bé Mạnh rồi, đừng đi có được không Cẩm?

Thành Phương càng tha thiết bao nhiêu thì Mộng Cẩm càng thấy mình khó xử biết bao. Cô mang ơn anh nhiều quá, hai năm qua anh đã cứu mang cô, còn nói dối mẹ mình, bé Mạnh là con trai anh. Ân tình của anh biết kiếp nào mới đền trả được đây?

Vết thương lòng Thanh Bình cho cô quá lớn, cô không muốn nghĩ đến tình yêu. Hai năm qua cô mai danh ẩn tích, ngôi nhà viết tiểu thuyết, Thành Phương là người giúp cô bán bản thảo. Cô biết anh yêu cô, nhưng cô thì không thể nào đáp lại tình cảm của anh khi quá khứ đeo đẳng và mãi mãi là niềm đau.

Mộng Cẩm tư lự:

– Em nợ anh nhiều quá rồi, anh Phương, cho nên em muốn ra ngoài làm việc, chứ bám víu vào anh hoài, em thấy như em lợi dụng anh vậy, con em cũng đã lớn, không thể cứ nhờ cậy anh.

Thành Phương nài nỉ:

– Thì em thích làm việc cứ đi làm việc, nhưng anh xin em đừng dọn ra

ngoài.

Em dọn đi rồi, anh không biết anh có dám về nhà này khi không còn bóng dáng em và bé Mạnh.

Lần nào cũng vậy, nhưng lời nài nỉ của Thành Phương cứ làm cho Mộng Cầm khó xử, ở lại cô thấy áy náy vô cùng. Ai sẽ lo miếng ăn, chiếc áo cho anh và còn nữa, nếu bà Mai Thu trở về. Hai năm qua, bà hết lòng yêu thương lo lắng cho mẹ con cô, vì ngõ bé Mạnh là máu thịt của Thành Phương.

Không gian vẫn lắng yên, hai người ngồi đối mặt với hai dòng suy nghĩ, Mộng Cầm lại lên tiếng đánh tan không gian lặng yên.

– Anh Phương! Em nghĩ ...

– Mộng Cầm, anh van em ở lại.

– Em ...

– Hãy hứa với anh ở lại!

Mộng Cầm đành chịu lùi:

– Em nói như thế chứ chưa dọn đi đâu, nhưng cũng cần nói cho anh chuẩn bị tinh thần.

Thành Phương thở phào như trút đi gánh nặng, đứng lên:

– Thôi, khuya rồi, em vào với con đi.

Mộng Cầm gật đầu đi vào phòng với con. Cô biết đêm nay mình sẽ lại mất ngủ, và cách tốt nhất, ngồi vào bàn viết và viết, chỉ có viết mới làm cô quên quá khứ và cả hiện tại.

Thành Phương đi trên bãi biển như quên cả cái nóng như đổ lửa lên đời mình. Năm nay anh bước sang tuổi bốn mươi mấy, cũng đã lâu lắm rồi anh muốn quên Lam Thu để nghĩ về một người đang cưu mang, giúp đỡ. Cũng giữa biển xanh trập trùng này, anh đã cứu Mộng Cầm. Sóng lớn, bảng đề, cầm ra biển, vậy mà có một người cứ đi ra biển, mực nước và con sóng bạc đầu gần như muốn chìm cô xuống, cô vẫn không chịu quay vào. Cô ta muốn chết hay sao vậy.

Thế là Thành Phương mặc áo phao vào, lao ra biển kéo cô gái vào, mặt cô xanh tái, môi tím lịm, gió biển làm cho tóc cô rối tung. Cô còn cố vùng ra

đánh lại anh. Một cơn sóng lớn đánh vào, cô té ngã, Thành Phương phải ôm có lại lôi vào bờ một cách kiên quyết.

Nhưng rồi cô phòng còn sức đâu để chống lại anh, hai tay buông xuôi, cô ngất đi.

Là bác sĩ cấp cứu đặc khu biển, Thành Phương nhanh chóng làm hô hấp nhân tạo cứu cô gái lạ tỉnh lại. Trời quá khuya rồi, Thành Phương đưa cô về nhà mình, xem chừng cô quá yếu, thì ra cô đang mang thai. Thành Phương tự nhủ:

Lại một cô gái sống thử và trót mang thai, nên bị bỏ rơi. Thôi thì cứu người cứu cho trót. Không ngờ bà Thu Mai lại hiểu lầm, mắng Thành Phương một trận, cho là anh lấy người ta mang thai thì phải cưới, làm người phải có đạo đức.

Như thế đã hai năm, Mộng Cầm sống trong sự đùm bọc của anh, bây giờ cô lại muốn bế con đi, Thành Phương biết mình sẽ không chịu nổi, nếu ngày nào đó Mộng Cầm bế con ra đi. Làm sao để giữ cô ở lại, đó là một câu hỏi mà anh đang vắt óc để tìm đáp án.

Quá trưa, lúc này Thành Phương mới giật mình quay lại đi về nhà, người anh bỗng trở nên khó chịu. Mình đi dưới nắng cả giờ đồng hồ, rồi gió biển nữa, có lẽ suy nắng và muôn bệnh rồi.

Thành Phương cười, lắc đầu một mình. Là bác sĩ, anh chỉ biết chăm sóc cho người, nhưng lại quên bản thân mình. Cố nén cơn khó chịu, Thành Phương đi về nhà.

– A, ba về!

Bé Mạnh chạy ào la, nó ôm chân Thành Phương.

– Ba đi đâu lâu quá vậy?

– Ba phải đi làm mà. Con ăn cơm chưa?

– Dạ rồi, mẹ nấu món gà rán ngon lắm ba ơi.

Đang bên trong nhìn ra, một chút xao xuyến trong lòng Mộng Cầm, cả hai như là cha con vậy. Bé Mạnh luôn gọi Thành Phương là ba, vẫn anh xưng "ba" coi nó ngọt ngào. Tình thân ái đó bắt Mộng Cầm ít nhiều cũng phải suy nghĩ, cô có nên ra đi.

Chắc chắn bé Mạnh sẽ không chịu và đòi có Thành Phương, nó quen có

anh mất rồi. Thành Phương bước vào nhà, anh đặt bé Mạnh xuống:

– Ba phải thay quần áo tắm rửa nữa, con lại chơi với mẹ đi.

– Ba ơi! Sao trán ba nóng quá vậy, tay ba cũng nóng nữa?

Vừa nói, thằng bé vừa đưa tay lên trán Thành Phương thăm nhiệt độ:

– Bộ ba bệnh hả?

– Ủ, có lẽ ba đi ngoài nắng bị cảm nắng.

– Cảm nắng là sao ba?

– Là nắng nóng làm cho mình bệnh.

Nhưng tắm xong, đầu nhức như búa bổ, Thành Phương đành nằm xuống giường sau khi uống viên thuốc cảm. Đầu anh ong ong khó chịu, hơi thở nặng nề và nóng, Thành Phương thiếp đi.

Anh tỉnh dậy và mơ màng nghe như có ai gọi tên anh, gương mặt gần sát mặt anh lo lắng, một gương mặt thân quen từng làm khắc khoải và xao xuyến trái tim anh.

– Anh Phương! Anh tỉnh rồi phải không, anh nghe trong người như thế nào.

Thành Phương cựa mình, chiếc khăn lạnh đắp trên trán anh rơi xuống.

Mộng Cẩm vội ngăn lại:

– Anh đang suốt cao, hãy nằm yên, cần gì em làm cho.

– Nước.

Mộng Cẩm vội vàng rót nước, cô nâng đầu Thành Phương cao lên và bón cho anh từng muỗng nước.

– Anh nghe trong người như thế nào.

– Mệt, nhức đầu lắm.

– Em gọi cô y sĩ Tuyết đến tiêm thuốc cho anh nhen?

– Không cần, em lấy thuốc cho anh uống được rồi.

– Dạ.

Mộng Cẩm lấy thuốc, cô giúp Thành Phương uống thuốc, Anh uống xong nhìn ra ngoài. Màn trời qua vuông cửa kính tối đen, vậy là đang đêm, anh về nhà lúc đó chừng hai giờ trưa, anh đã ngủ lâu như thế sao?

– Máy giờ rồi vậy Cẩm?

– Dạ, hai giờ đêm. Em pha cho anh ly sữa uống, nếu không sẽ xót ruột.

Mộng Cẩm đi pha ly sữa nóng mang vào:

– Anh sốt cao làm em sợ. Em định lát nữa anh không bớt, em gọi điện thoại cho bệnh viện để họ đưa anh vào bệnh viện.

Thành phương lắc đầu:

– Anh tỉnh rồi, không sao đâu, uống liều thuốc này sẽ tỉnh.

Đưa ly không cho cô, anh bảo:

– Quá khuya rồi, em về phòng ngủ với con đi. Cám ơn em đã lo cho anh.

Chắc là từ chiều giờ vất vả lắm phải không. Anh ít bị bệnh, nhưng bệnh là nặng.

– Con ngủ với chị giúp việc rồi, em ở đây lo cho anh. Chiều giờ sốt cao anh cứ nói sáng, bây giờ anh tỉnh lại, em mừng lắm.

Vừa nói Mộng Cẩm vừa kéo mền đắp lên ngực Thành Phương:

– Anh ngủ đi!

– Mộng Cẩm, cám ơn em.

Thành Phương đưa bàn tay còn nóng hổi vì sốt nắm tay Mộng Cẩm. Mộng Cẩm để yên.

– Đừng cám ơn em, so với những gì anh giúp em còn hơn việc em lo cho anh đêm nay. Chưa có ai tốt như anh đã tốt với em. Ngủ đi anh!

– Em có hứa là đừng xa rời anh không?

Mộng Cẩm tránh ánh mắt tha thiết của Thành Phương.

– Em không xứng đáng với anh đâu. Một người đàn bà để hình ảnh mình phát tán trên mạng, làm trò cười dè bĩu cho bao nhiêu người, bị nhà chồng đuổi đi, được anh cứu mang giúp đỡ, em mang nặng ơn anh.

– Em rất xứng đáng, cuộc đời của anh nếu như không có em, còn ý nghĩa gì đâu. Lúc mới cứu em và mang em về nhà, anh chỉ nghĩ là giúp người, nhưng rồi ba năm qua sống chung một nhà, anh biết là anh yêu em và không thể nào sống thiếu em. Mộng Cẩm. Ánh mắt anh tha thiết quá, Mộng Cẩm không còn cứng rắn được nữa, cô ngả đầu lên ngực anh thổn thức, Thành Phương ngập ngừng rồi ôm lấy cô, hôn nhẹ lên trán.

– Ở lại với anh ghen. Hồi trưa, vì sợ em bỏ đi anh lo đến mất ăn mất ngủ, rồi lang thang ngoài biển mà vẫn không tìm ra giải pháp nào giữ em ở lại.

– Sao anh điên quá vậy, em quan trọng đến thế sao?

– Rất quan trọng. Bốn mươi tuổi, anh lại yêu như chàng trai hai mươi. Từ hôm mẹ anh đi Canada, anh cứ mất ăn mất ngủ vì sợ em bỏ đi.

– Điên quá!

Mộng Cẩm cảm động hôn lên ngực Thành Phương, anh sung sướng ghi chặt lấy cô.

– Điên vì yêu em, anh cam lòng mà.

Anh say đắm nhìn vào mắt cô, đôi mắt đang đầy lệ, rồi từ từ hôn nhẹ lên mắt cô.

– Cẩm ơi! Anh yêu em. Em và con là báu vật của đời anh.

Mộng Cẩm hạnh phúc khép mắt lại, hình ảnh quá khứ đau thương lùi sâu trong lãng quên. Hãy sống cho hiện tại và quên đi người ấy, người ấy không đáng để nhớ ...

Nhạc mở to hết công suất âm ỉ. Mới về đến cửa, Thanh Bình đã nhắm mắt anh đi nhanh và thẳng đến máy hát đĩa, tắt volume.

– Sao anh tắt máy nhạc của em?

Ánh Hồng tức giận sùng sộ lại, cô đi lại mở volume còn cố ý mở to ra hơn.

Thanh Bình tức giận quát:

– Cô không thấy điếc tai hay sao?

Ánh Hồng nhún vai:

– Nghe nhạc nhỏ không phê. Lại bị mẹ mắng hay bực mình ở đâu về nhà kiếm chuyện à?

– Cô có cô biết tôi đang gặp khó khăn trong công việc làm ăn không. Cô là vợ tôi nhưng chưa bao giờ cô quan tâm đến những việc làm tôi để chia sẻ.

Ánh Hồng cười nhạt:

– Anh lại muốn đem tôi ra để so sánh với cô vợ có cả ngàn người đàn ông nhìn thấy thân thể cô ta, có đúng không? Quý hóa quá, sao không đi tìm cô ta đi?

Thanh Bình gườm gườm:

– Tôi còn đủ tư cách để tìm Mộng Cầm hay sao, khi cô giăng bẫy ra để tôi chui vào.

– Ba ơi.

Bé ánh Dương chạy lạch bạch ra, nó ôm Thanh Bình:

– Ba cãi lộn hả.

Thanh Bình lắc đầu bế con lên đi vào trong. Ngày ấy, nếu Ánh Hồng không mang thai, anh đã không lấy cô. Mẹ anh phản đối và Thanh Thanh cũng phản đối, bên nhà Ánh Hồng thì làm dữ buộc cưới. Ba năm qua, một cuộc sống chẳng vui vẻ hạnh phúc gì, chỉ còn là bồn phiền và nghĩa vụ.

Kỳ lạ, bé ánh Dương lại giống Thanh Bình như cát mặt đê qua, cho nên dù không ưa Ánh Hồng, bà Tâm Trinh lại yêu quý bé Ánh Dương vô cùng. Năm điểm yếu đó, Ánh Hồng luôn làm mình làm mẩy, yêu sách Thanh Bình.

Còn lại một mình dưới nhà, Ánh Hồng càng mở nhạc to hơn, cô nhún nhảy lắc mình theo điệu nhạc rầm rì.

Thanh Thanh đến ngay lúc ấy. Cô muốn bỏ về cho xong, cô không hiểu tại sao, có một thời gian cô lại yêu quý Ánh Hồng, bây giờ càng lúc Ánh Hồng càng tỏ ra con người vô tư cách xấu xa.

– Sao không vào? Ghét tôi đến độ không muốn nhìn thấy mặt tôi à?

Ánh Hồng đi ra cửa nhìn Thanh Thanh khiêu khích trêu chọc. Thanh Thanh bước tránh qua đi lên lầu, cô khinh bỉ con người này đến không muốn nói chuyện. Thái độ xem thường của Thanh Thanh làm Ánh Hồng tức điên người.

Cô quát tướng lên:

– Vào nhà tôi, tôi hỏi mà không trả lời à?

– Tôi không trả lời, cô cũng hiểu tại sao mà.

Chưa bao giờ Thanh Thanh chịu gọi Ánh Hồng là chị, mà dùng tiếng "cô" xa lạ chứ không mày tao thân mật như ngày xưa. Nói xong, Thanh Thanh đi lên lầu tìm anh trai.

Giận điên người, Ánh Hồng mở nhạc, âm ỉ hơn. Thanh Thanh mặc kệ, cô đi thẳng lên lầu.

– Anh Hai!

Đang chơi với con, nghe tiếng em gái, Thanh Bình đi ra mở cửa. Thanh Thanh bực mình:

– Em ghét đến đây, sao anh lại khóa máy điện thoại vậy?

– À! Hồi sáng Ánh Hồng cứ gọi điện hoài, anh bực quá nên khóa máy. Có ngày nào cô ta không khủng bố điện thoại, nên nghe cô ta gọi là anh sợ rồi.

Thanh Thanh thở dài:

– Anh biết sợ rồi sao. Ngày ấy lẽ ra anh nên đi tìm chị Mộng Cầm mới phải, có đâu lại để sa vào cái bẫy không ra gì.

– Chuyện qua rồi, em nhắc làm gì. Tìm anh có chuyện gì không?

– Anh Phong nói với em, anh đi công tác ở Nha Trang, gặp chị Mộng Cầm ngoài ấy hình như bây giờ đã có chồng và có con.

Thanh Bình buông thông tay, tim anh đau nhói lên. Nếu Mộng Cầm lập gia đình khác, anh cũng nên mừng cho cô. Thanh Bình chậm chạp quay nào. Thanh Thanh đóng cánh cửa lại, bước theo anh trai.

Anh Phong nói với em, con trai chị ấy chắc là bốn tuổi gì đó, rất lanh lợi và ...gống anh.

Thanh Bình giật mình:

– Giống anh? Chắc là không đâu. Kết hôn năm rưỡi, cổ cứ lo công việc chưa muốn có con. Nếu có bầu, lúc ấy cổ phải đi tìm anh báo tin.

– Anh Phong cũ ng nghĩ như anh. Nhưng còn em, em hiểu tâm lý người phụ nữ, khi bị buộc ly hôn oan ức như vậy, lòng tự trọng đã bắt chị ấy im lặng rời xa anh, khi anh quá nhu nhược thụ động.

Thanh Bình an nã:

– Đúng là anh, quá nhu nhược, thụ động, không biết trân trọng hạnh phúc mình đang có, nên ông trời đã trừng phạt anh. Bây giờ anh chỉ biết sống vì con.

Thanh Thanh thương hại nhìn anh trai. Chính cô là nguyên nhân khiến hạnh phúc của anh trai mình tan vỡ. Ba năm kết hôn cuộc hôn nhân không hạnh phúc khiến anh của cô già đi. Cô nắm tay anh trai:

– Rồi anh cứ sống mãi như thế này sao?

– Em bảo anh làm sao đây?

– Mà cô ta càng ngày càng quá đáng đến mẹ cũng không chịu nổi, mẹ nói rất ân hận khi buộc anh bỏ vợ.

Thanh bình ngược mặt nhìn lên trần nhà, quá khứ là nỗi đau vô cùng trong anh. Ba năm qua, anh vẫn có ý tìm Mộng Cầm, không lý nào cô từ bỏ nghề phóng viên viết báo, vẫn không tìm được, hóa ra cô đang ở Nha Trang, và đã lập gia đình, cầu mong cô hạnh phúc, nhưng anh vẫn nghe nhói đau trong tim.

– Anh Hai. Anh có muốn đi gặp chị Mộng Cầm không?

– Để làm gì, khi cô ấy và anh mỗi người có một con đường để đi rồi.

– Em có bức ảnh anh Phong chụp lên thẳng bé con chị Mộng Cầm nè.

Thanh Thanh mở ví lấy ảnh. Trong thâm tâm cô vẫn muốn anh trai bỏ Ánh Hồng, đó là con người bản thủ, anh trai của cô đúng là điên, sa vào cái bẫy của cô ta.

Thanh Bình nhú mày cầm tấm ảnh, anh sững sờ. Thằng bé giống anh quá, bất giác anh quay nhìn con gái và đưa bức ảnh lại gần, cả hai giống kỳ lạ.

Bé Ánh Dương nhìn vào ảnh.

– Ai vậy ba?

– À, người quen của ... cô Út.

Thanh Thanh hỏi khẽ:

– Anh thấy nó giống anh không?

Như có ai bóp trái tim Thanh Bình đây có phải là con trai của la anh?

Thằng bé Mạnh vừa đi, vừa nhẩm đọc con số trên tấm bảng trước mặt nó.

– Số một rồi chín bảy hả mẹ?

Mộng Cầm mỉm cười:

– Phải rồi! Người ta đọc là một trăm chín bảy.

Bé Mạnh rất thông minh, chưa đầy bốn tuổi nó đã biết đọc hết những con số, có mặt chữ là nó chỉ biết vài từ. Vừa nắm tay Mộng Cầm, hai chân nó vừa nhảy nhót:

– Chiều nay ba phải trực, mai mới về hả mẹ?

– Ồ. Con thương ba lắm phải không?

– Dạ, ba phải làm việc cực khổ nuôi con.

– Mẹ cũng có cực khổ.

– Mẹ ngồi đánh máy hoài, có cực khổ gì đâu.

Mộng Cầm vỗ hờn dỗi:

– Vậy là con yêu ba hơn mẹ.

– Đâu có con yêu ba, yêu cả mẹ nữa. Con hát mẹ nghe nghe.

Ba yêu con vì con giống mẹ Mẹ yêu con vì con giống ba cả nhà mình yêu nhau ...

Mộng Cầm sung sướng vỗ tay:

– Con hát hay lắm!

Đang cười, Mộng Cầm giật mình vì một người đang đứng trước cô. Trông anh gầy và ốm đi nhiều, song Mộng Cầm vẫn nhận ra, cô cũng sờ:

– Thanh Bình. Thanh Bình rung động:

– Em vẫn còn nhớ anh. Đúng là thằng bé quá giống anh. Nếu nó và bé Ánh Dương đứng bên nhau, người ta sẽ bảo anh em sanh đôi, có điều bé Ánh Dương phải nhỏ hơn nó cả tuổi.

Bắt gặp cái nhìn của Thanh Bình, Mộng Cầm sợ hãi kéo con ra sau lưng, cô lôi nó đi.

– Chúng ta về nhà nhanh lên.

Thanh Bình hốt hoảng vội vượt lên.

– Nó là con anh, có đúng không?

Mộng Cầm bước, tránh qua, cô nhìn Thanh Bình tức giận:

– Anh hỏi gì lạ vậy? Sao con của tôi có thể là con anh cho được, làm ơn tránh ra cho tôi đi về nhà.

Thanh Bình tha thiết:

– Anh biết là anh sai khi để mẹ buộc ly hôn. Sau đó anh vẫn cố ý đi tìm em.

Mộng Cầm cay đắng:

– Tìm tôi mà ngay sau đó vài tháng anh đã vội lấy vợ, lấy một kẻ gây tan nát cuộc hôn nhân giữa tôi và anh, còn anh cô ta thì phá hoại đời em gái anh.

Thanh Bình đau khổ:

– Đó là cái sai của anh. Anh đau khổ vô cùng trong những ngày mất em, vậy rồi anh sa đà vào rượu, khi cô ấy có mang gia đình cô ấy buộc anh cưới.

Mộng Cầm lạnh nhạt:

– Anh đã có vợ và tôi thì đã có chồng, không nên gặp nhau.

– Khải Phong đưa ảnh chụp thằng bé này cho anh, anh không thể không đi tìm em, đó là nguyên nhân anh ra đây.

– Vậy bây giờ anh muốn gì?

– Anh, cũng không biết mình muốn gì, bởi vì anh hiểu mãi mãi và mãi mãi không bao giờ anh quên em.

– Xin anh đừng nói với tôi những lời này. Tôi là người phụ nữ đã có chồng, năm xưa vì bị gài bẫy mà tôi phải chịu nhục nhã. Hơn ba năm đi qua, tôi không muốn nhớ cái quá khứ nhục nhã ấy.

Gạt mạnh Thanh Bình ra, Mộng Cẩm lôi tay con đi như chạy. Gặp nhau làm gì, mãi mãi tôi không bao giờ muốn gặp lại anh. Không muốn khóc nhưng sao nước mắt tủi hờn cứ tuôn ràn rụa, tuôn không ngớt.

– Úi da! Mẹ ơi, đau con quá.

Bé Mạnh kêu lên, mặt nó nhăn lại, một chân của nó quy xuống, té chà lết trên vỉa hè, bắt buộc Mộng Cẩm phải đứng lại. Một đầu gối của con rướm máu, miệng thằng bé méo xệch.

Mộng Cẩm ôm con vào lòng:

– Mẹ xin lỗi, đau lắm phải không?

– Mẹ ơi! Sao mẹ sợ ông ấy dữ vậy?

Câu hỏi làm Mộng Cẩm sực tỉnh, cô hoảng hốt nhìn lại Thanh Bình đang đi đến, anh quỳ thụp xuống và thổi nhẹ lên vết thương rướm máu của bé Mạnh.

– Tại mẹ con sợ chứ chứ có làm gì đâu. Chú rất thương con nữa kìa.

Mộng Cẩm tức giận gạt mạnh Thanh Bình ra:

– Làm ơn đừng có cho tôi gặp lại anh. Tôi phải bỏ Sài Gòn đi, anh còn muốn làm khổ tôi cho đến bao giờ nữa hả?

Thanh Bình lắc đầu ngậm ngùi:

– Anh biết là trong quá khứ, anh làm khổ em, anh nhu nhược nghe lời mẹ để mất em, nhưng rồi anh có sung sướng hay hạnh phúc gì đâu.

– Đó là sự lựa chọn của anh. Còn tôi bây giờ đã có chồng, anh ấy là người

tốt, tôi đang sống hạnh phúc. Anh đi đi, đừng tìm tôi hay cho tôi nhìn thấy anh.

– Anh sẽ đi, nhưng điều duy nhất anh muốn biết, đứa bé này có phải là con của anh không?

Như con gà mẹ nhìn thấy con diều hâu hung dữ từ trên cao đáp xuống đàn con của mình, Mộng Cầm vội dang tay ôm con vào lòng. Mắt cô quắc lên.

– Không nó là con của tôi và chồng tôi.

– Không đúng! Anh đã đến bệnh viện và nhờ người ta lục hồ sơ kiểm tra giùm. Bé Mạnh sinh ngày 20 tháng 7, năm ... có nghĩa nó đã hơn ba tuổi rồi.

Tim Mộng Cầm giật bắn người. Lần này cô hung dữ đẩy Thanh Bình cho té ngã lăn, đứng dậy:

– Anh muốn gì ở tôi? Đừng có hòng tôi cho anh.

Cô kéo bé Mạnh chạy đi. Thằng bé không biết gì, cũng cố gắng chạy khắp khênh theo mẹ. Thanh Bình đứng nhìn theo, tim anh đau nhói, anh đã hiểu thằng bé là con của mình. Năm xưa cô thà bỏ đi, thà chịu ly hôn chứ không chịu nói thật đi anh là cô đã mang thai. Đã biết rồi, Thanh Bình còn đau đớn hơn nữa. Vợ và con của anh, bây giờ là con của người khác, anh đã bỏ hạnh phúc của mình.

Chiều tắt nắng, màu trời nhờ nhờ tối xa xa là ánh đèn đường sáng lóa. Thanh Bình vẫn đứng bất động trong nỗi đau tận cùng:

Hoàng Hôn An Bình

Chương 9

– A ba về!

Cửa nhà mở Thành Phương về từ lúc nào. Nghe tiếng bé Mạnh reo, anh bước ra mở cửa cổng, mỉm cười:

– Anh định đi tìm mẹ con em đây.

– Ba ơi! Có cái ông đó mẹ nói dữ lắm nên kéo con chạy, làm con té chảy máu đầu gối đau quá ba ơi.

Thành Phương giật mình nhìn xuống chân bé Mạnh:

– Chết! Vào đây ba rửa vết thương và xức thuốc cho!

Thành Phương bế nó lên, anh bắt đầu chú ý đến gương mặt xanh tái và đường như vừa khóc của vợ.

– Có chuyện gì vậy em?

Mộng Cầm lắc đầu:

– Không, không có gì.

Cô bỏ đi nhanh vào trong. Thành Phương nhìn bé Mạnh.

– Mẹ con khóc à?

– Dạ, mẹ xô ông ấy té bật ngựa nữa ba ơi! Mà ông đâu có dữ gì đâu, con thấy ông hiền khô hà.

Thành Phương nhíu mày. Đây là lần đầu tiên anh thấy Mộng Cầm trong trạng thái như thế, điều gì đã xảy ra cho cô?

Mộng Cầm đứng thật lâu trong phòng vệ sinh, cứ vốc nước rửa mặt rồi nhìn mình trong gương. Cô không thể nào giấu Thành Phương cái vẻ mặt thất thần và vừa khóc của cô, khóc đến đỏ chạch mắt.

– Mộng Cầm! Em không sao chứ?

Thành Phương gõ tay lên cửa, Mộng Cầm mới mở cửa đi ra.

– Sao anh nói bữa nay anh trực mà?

– À! Anh phải đổi ca, trực thế anh để ngày mai anh nghỉ.

Thành Phương nhìn chăm chú vào mặt Mộng Cầm:

– Có chuyện gì vậy em?

Mộng Cầm ôm choàng lấy Thành Phương thỏn thức:

– Anh hãy giữ bé Mạnh lại cho em nhen anh.

– Trông em căng thẳng quá.

Thành Phương dìu Mộng Cầm đi la phòng khách, bắt cô ngồi xuống ghế.

– Anh chưa bao giờ thấy em như thế này cả.

– Thanh Bình đã đến đây, anh đi điều tra về bé Mạnh.

Thành Phương lần nữa giật bắn cả người:

– Anh ta muốn bắt bé Mạnh à? Đừng có hòng! Trên pháp lý, nó là con của anh. Anh ta ra đây hỏi nào vậy?

– Chiều nay, em dẫn con đi dạo bất thành linh gặp. Anh ấy bảo đã xem hồ sơ sinh của bé Mạnh, nó sinh vào năm hai ngàn lẻ tư.

– Hai ngàn lẻ tư thì sao? Không là con của anh được à, anh ta muốn bắt thằng bé.

– Không phải! Anh ấy muốn em xác nhận bé Mạnh có phải là con của anh ấy.

Thành Phương nóng nảy:

– Rồi em nói sao?

– Em nói là con của em và anh.

Gánh nặng vẫn trĩu nặng trên vai Thành Phương anh đang ghen thì đúng hơn:

– Anh ta chẳng có tư cách gì để nhận bé Mạnh cả. Nếu yêu em anh ta không lấy vợ khác, hay nghe lời mẹ anh ta ruồng bỏ em, anh sẽ bảo vệ em và con tới cùng, em đừng sợ gì cả.

Mộng Cầm ngược nhìn Thành Phương khề gật đầu, nhưng trong lòng cô là sự ngậm ngùi. Hình ảnh Thanh Bình già cỗi ưu tư và đau khổ, tan nát trái tim cô. Anh không có hạnh phúc, với người như Ánh Hồng, anh không tìm thấy hạnh phúc, đó là điều tất nhiên.

Những gì ngày hôm nay là do ngày xưa anh quá nhu nhược yếu hèn. Nếu như không có Thành Phương cứu, cô có nằm sâu dưới biển lạnh, Thanh Bình cũng chẳng hay biết. Nhưng khi người ta còn hận tức là còn yêu, Mộng Cầm muốn xua tan ý nghĩ ấy. Không, cô yêu Thành Phương, anh là

điểm tựa cho cô nương tựa suốt đời. Mộng Cầm vòng tay ôm lấy Thành Phương, cô rúc sâu vào lòng anh. Anh là điểm tựa là hạnh phúc của cô.

□□□□ □□ Mộng Cầm thụt vào ngay khi vừa kéo tấm màn ra. Đã ba ngày, Thanh Bình vẫn đứng bên kia đường nhìn vào, khiến cô vô cùng khổ tâm. Tại sao anh không trở về thành phố với vợ con mình đi? Anh đã biết hối hận rồi chẳng?

Một sự hối hận muộn màng không níu kéo được gì hết, cô đã là vợ Thành Phương, Thành Phương là người chồng, người cha tốt, sống bên anh, Mộng Cầm cảm thấy như tìm đúng phương hướng để đi tới.

Vừa thụt lui vào, Mộng Cầm chạm phải người Thành Phương. Cô lúng túng:

– Chuyện gì vậy anh?

– Em đang bối rối phải không?

– Thành Phương! Em xin lỗi ...

– Sao lại xin lỗi anh? Anh biết em đâu có muốn, nhưng tại Thanh Bình. Em có muốn anh mời anh Bình vào nhà chúng ta không?

– Đừng anh, em xin anh. Chẳng phải em còn nhớ gì anh ấy, em và anh ấy mỗi người cô một con đường để đi rồi.

– Giả dụ như Thanh Bình ly hôn vợ, em có muốn trở lại không?

Mộng Cầm kêu lên sững sờ:

– Sao anh có thể hỏi em như vậy? Thành Phương, anh xem em là cái gì vậy?

Thành Phương mỉm cười hôn vào má Mộng Cầm:

– Em là vợ anh, sao anh để cho em trở lại được. Em và Thanh Bình như cái gương vỡ vậy, có dùng keo hàn gắn lại cũng có vết sẹo. Anh nói là nói như vậy, chứ nếu mất em và con, anh rất đau khổ.

– Vậy mà còn nói những lời lúc này, anh thật đáng ghét.

Mộng Cầm vùng vằng xô Thành Phương ra:

– Đừng có ôm em! Cho người ta án ớt cay, bây giờ đưa nước đường cho

uống hả?

Thành Phương phì cười:

– Bộ anh là loại người ác như vậy sao? Yêu em, lúc nào anh cũng muốn mang hạnh phúc cho em và con. Năm nay anh đã bốn mươi, mong gì hơn là một mái ấm. Chúng ta giống như nhau, khi một cuộc tình tan vỡ chẳng dễ để quên.

Mộng Cẩm vẫn còn giận:

– Nhưng em thì đã quên.

– Anh biết.

– Anh hãy đi gặp Thanh Bình và nói cho anh ấy đi về thành phố, biết là không thể nào quay về quá khứ, tội tình gì làm khổ mình như thế.

– Được, anh sẽ gặp. À! Bé Mạnh dậy rồi. Nó đang gọi em đây. Nhưng mà thôi, để anh vào với con.

Thành Phương hôn Mộng Cẩm cái nữa mới chịu đi vào phòng bé Mạnh, giọng anh đã dớt với nó:

– Con trai ba hư quá, thức dậy phải ra ngoài chứ, làm con trai phải mạnh lên nào. Nào, cha con mình tập thể dục nhen. Một, hai, ba, bốn ...

Đứng bên ngoài, Mộng Cẩm lại vén bức màn nhìn ra ngoài. Những giận hờn đối với Thanh Bình tan biến, anh cũng đau khổ chứ có sung sướng gì đâu. Nếu biết có ngày này, tại sao ngày xưa anh lại nhu nhược yếu mềm như thế chứ, Thanh Bình?

Bây giờ anh và em mỗi người có một cuộc sống tư riêng rồi, hãy đi về đi anh, dĩ vãng tiếc nuối làm gì, đó là nỗi đau, nỗi đau đến vô cùng anh ạ.

Ba năm qua, em từng để nước mắt mình rơi trong đêm vắng tịch liêu, em không muốn sống lại những ngày tăm tối đó ấy. Đi đi anh! Xin hãy cho em sự bình yên bên đứa con yêu và người chồng tốt mà ông trời ban cho em.

□□ □□ □□ Bé Mạnh là con mình, Thanh Bình đau đón nhìn vào tấm ảnh chụp:

Nó là máu thịt của anh, vậy mà bây giờ là con của kẻ khác.

Buổi chiều gặp mặt do chính Thành Phương chủ động, hai người đàn ông

ngồi đối diện nhau, giọng Chính Phương tự tin và đầy bản lĩnh:

– Nó là con anh, tôi không phủ nhận điều ấy, nhưng những gì xảy ra cho Mộng Cầm khi cô ấy rời khỏi nhà anh, anh biết chưa?

Không đợi Thanh Bình toả lời, Thành Phương tiếp:

– Dĩ nhiên là anh không biết. Cô ấy đã xuống biển lúc biển đang động, sóng biển suýt nhận chìm cô ấy và bào thai trong bụng. Nhờ có áo phao, tôi đã cứu sống cô ấy. Lúc đó anh đang ở đâu?

Thanh Bình đau khổ cúi đầu:

– Tôi cưới vợ. Trong một lần say rượu, tôi và cô ấy đã quan hệ và ... cô ấy có thai.

– Anh nhu nhược và sĩ diện, nghe lời bà mẹ và chịu không nổi lời đàm tiếu mà bỏ vợ, trong lúc cô ấy bị buộc thôi việc và đang mang thai. Anh đã làm gì được cho mẹ con Mộng Cầm?

Đầu Thanh Bình cúi sâu hơn nữa trong ăn năn:

– Tôi chỉ làm khô cô ấy.

– Anh có biết chúng tôi mang danh nghĩa vợ chồng, nhưng cho đến khi bé Mạnh ba tuổi, Mộng Cầm mới thực sự là vợ của tôi.

Thanh Bình ngạc nhiên nhìn Thành Phương. Thành Phương giật đầu.

– Anh tin hay không tin cũng được, bây giờ chúng tôi đã là vợ chồng và đang sống rất hạnh phúc. Anh hãy về Sài Gòn với vợ con của anh, đừng khuấy động cuộc sống của Mộng Cầm. Khi nào bé Mạnh lớn và hiểu biết, tôi sẽ nói cho nó biết anh là cha của nó.

Thanh Bình ngồi lặng yên, anh còn nói gì nữa, khi có một người đàn ông rộng lượng nuôi dưỡng giọt máu của mình. Anh ta như một cây tùng vươn lên tiếng giữa cuộc đời thường.

Thanh Bình quay về Sài Gòn với cõi lòng u uất đau đớn, mọi thứ chung quanh anh vô nghĩa, ngay đến đứa con gái anh từng rất mực thương yêu.

– Ba ơi ...

Bé ánh Dương phụng phịu sà vào lòng Thanh Bình:

– Ba chơi với con đi ba.

Thanh Bình đẩy nó ra:

– Ba đang hút thuốc, con đi chỗ khác chơi đi.

– Không có ai chơi với con, ba biểu mẹ sanh em bé cho con đi.

Thanh Bình lắc đầu, tâm hồn lại chìm vào ưu tư. Ngồi nhìn Thanh Bình này giờ, không dể được, Ánh Hồng châm biếm:

– Ba con đang nhớ người xưa, không còn đầu óc nào chơi với con đâu.

Thanh Bình bực mình đứng lên đi ra cửa. Vúi vúi gói dựa ghế xa lông bay vào người Thanh Bình, anh quay lại trừng mắt:

– Cái gì vậy?

– Tôi hỏi anh làm cái gì thì đúng hơn. Đừng làm kiêu mặt nặng khó dể dể như vậy, khó chịu lắm.

– Tôi có làm sao, đó là quyền của tôi. Cũng như cô nghe nhạc âm ỉ, xóm giềng khiêu nại, cô cũng đâu có bỏ.

– Tại vì ai mà tôi phải như thế? Ba năm nay, anh xem tôi như người lạ sống bên anh vậy, chưa bao giờ anh quan tâm, hỏi tôi muốn gì.

– Vậy cô đã làm tròn bổn phận của cô chưa?

– Anh không thương yêu tôi, tôi có muốn làm tròn bổn phận, làm vợ, làm mẹ cũng không được. Tôi đã thay đổi nhiều, không đi chơi, không đi vũ trường uống rượu ... Tại sao đã là vợ chồng mà anh chưa bao giờ cư xử thân ái với tôi?

– Cái này tôi nghĩ là cô không cần tôi nói vẫn hiểu. Có những cái bấy mà khi sa vào, người ta không rút chân ra được, nên đành sống bất đắc chí.

Ánh Hồng lịm người:

– Anh nói với tôi như vậy đó hả? Tôi cho anh biết, đừng có hòng tôi chịu ly hôn để anh có cơ hội tìm con vợ phôi bày thân thể cho cả trăm người nhìn.

Thanh Bình lạnh lùng:

– Mộng Cầm chẳng bao giờ thèm đợi tôi, cô ấy mang con của tôi cho người

khác, để con tôi gọi kẻ khác là ba. Cô ấy không cần tôi nữa, có ly hôn hay không, với tôi chẳng quan trọng.

Thanh Bình đi luôn ra cửa, anh muốn tìm nơi tĩnh lặng để ngồi đó chìm vào nỗi đau. Cho đến khi Thanh Bình lan xe lái đi, Ánh Hồng mới giật mình gào lên:

– Anh không được đi, ở lại đây nói chuyện với tôi cho rõ đã.

Thanh Bình đã đi mất, tức giận ánh Hồng lật đổ cả cái bàn.

– Khốn kiếp! Thanh Bình, anh là tên khốn kiếp.

Từ trên lầu đi xuống, bà Tâm Trinh lắc đầu chán ngán:

– Cho đến khi nào, cô mới chịu để cho cái nhà này yên hả?

Như dầu đổ vào lửa, Ánh Hồng rít lên:

– Tôi không bao giờ để cho cái nhà này yên ổn cả, tôi sẽ phá tan nát.

– Cô là đứa con vô giáo dục, một con vợ mất dạy, cho nên muốn con trai tôi yêu thương cô ... không bao giờ.

Hai mắt Ánh Hồng long lên:

– Mẹ đừng có chọc tức con. Con sẽ tìm đứa con hoang kia đánh cho nó một trận. Có đứa con kia thì hất hủi con tôi hả?

Bà Tâm Trinh nhú mày:

– Cô nói lại xem!

Ánh Hồng lại hét lên chói tai:

– Tôi nói là Thanh Bình đã gặp họ, cô ta có đứa con với anh ta, nên anh ta mới như kẻ chết rồi khi biết cô ta đã đa lấy chồng.

Ánh Hồng bật cười khanh khách, giễu cợt:

– Cũng do bà, nên bây giờ cháu nội của bà gọi con người khác bằng ba, anh ta mới nổi điên nên. Đáng kiếp! Ai làm cho tôi đau khổ, bất hạnh, họ sẽ trả giá đến mười.

Bà Tâm Trinh sững sờ. Họ ở đây mà Ánh Hồng vừa nói nhất định là Mộng

Cầm. Năm xưa, chính bà đã ép Thanh Bình phải ly hôn, để rồi nó ngã vào cô gái bán trời không văn tự này. cuộc hôn nhân của con trai không hạnh phúc, xào xáo quanh năm, cũng là lúc bà nghĩ suy đến những sai lầm của mình, những sai lầm không thể cứu vãn. Vậy là năm xưa, lục ra đi, Mộng Cầm đang có mang.

Mồ hôi bà Tâm Trinh rịn ra, bà mệt nhọc quay lên lầu, đóng cửa lại, đắm mình vào trong nỗi đau ray rứt và ân hận.

– Anh Duy Thanh, lâu quá mới gặp!

Ánh Hồng mang ly rượu đi sang bàn có Duy Thanh ngồi, cô kéo ghế ngồi và đưa tay ra:

– Mạnh giỏi?

Duy Thanh mỉm cười:

– Mạnh thì có mạnh, nhưng giỏi thì chẳng giỏi gì cả. Lúc này, anh Gia Hào sao rồi?

– Đang chán mới lại mò vào đây đi uống rượu và nhảy cho đừng chán nè. Vợ con gì chưa?

– Nghèo như anh, cái thân nuôi chưa nổi, cưới vợ cho chết đói hả?

Duy Thanh đùa:

– Biết như vậy nên ngày xưa anh đâu có đám cưới em.

– Vợ chồng chẳng là cái quái gì cả, mắc công gây lộn, đập đồ ... Anh Thanh, mình nhảy đi!

Ánh Hồng đứng lên đưa tay cho Duy Thanh nắm. Cô từng cho Duy Thanh thân thể mình và chẳng quan trọng anh có yêu cô, hay tiếc nuôi cuộc đời con gái, cả hai đến với nhau trong cái ý nghĩ, thích thì đến và không thích thì im lặng xa nhau.

Duy Thanh nắm tay Ánh Hồng kéo ra sàn nhảy. Anh thích thái độ phóng khoáng của cô, tối nay gặp lại, lòng anh lại nhuốm lên những xúc động.

Ánh Hồng tựa người vào Duy Thanh cùng đi trong điệu nhạc:

– Lát nữa có tiết mục nào vui không, anh Thanh?

– Chưa biết. Hay đi ra Vũng Tàu đi. Có đi được không? hay sợ chồng mắng?

Ánh Hồng vênh mặt:

– Em có tự do của em, mà anh ta cũng chẳng quan tâm đến em. Em đã sai lầm khi giăng bẫy và buộc anh ta cưới em. Cuộc sống đồng sàng di mộng đang làm em chán tới cổ.

– Sao không ly hôn?

– Cũng sẽ có ngày ấy thôi. Nhảy xong bản này, đi Vũng Tàu đi.

– Ừ.

Vậy là cả hai kéo nhau la Vũng Tàu để nhảy đầm, uống rượu cho đến bốn giờ sáng mệt lả người mới về khách sạn.

– Ánh Hồng! Em thức hay ngủ vậy?

Không mở mắt ra, Ánh Hồng nằm im trên giường:

– Chuyện gì?

Đang nằm song song với Ánh Hồng, Duy Thanh nghiêng người qua, một tay chống xuống nệm để nhô người lên cao ngắm người phụ nữ từng là của mình trong quá khứ, ngậm ngùi:

– Khi em đi lấy chồng, anh mới biết là anh yêu em.

Vẫn nhắm mắt, Ánh Hồng bật cười:

– Ca cái lương mong em động lòng hả?

– Không, anh nói thật. Anh cũng biết anh là người đầu tiên của em, nhưng lúc đó chúng mình cho sống vội và em lại chỉ yêu Thanh Bình.

– Khi chưa có cái mình có em tức giận điên cuồng, nghĩ ra trăm phương ngàn kế để có, nhưng ba năm làm vợ với em đúng là con số không. Em chỉ được anh ta lúc anh ta say rượu và tưởng em là Mộng Cầm.

Duy Thanh thẳng thốt:

– Như vậy đau đớn lắm!

– Cho nên bây giờ em không muốn làm vợ thảo mẹ hiền gì cả, cứ ăn chơi tót thời lên cái đã. Duy Thanh! Ôm em đi em muốn tìm lại cảm giác ngày xưa.

Mở mắt ra, Ánh Hồng lẫn người vào vòng tay Duy Thanh, cô ôm qua cổ anh, kéo anh vào sát cô, chủ động hôn anh.

Những chiếc áo rơi xuống sàn, hai con người trần tục của thời tiền sử, cho nhau những phút giây điên cuồng. Ánh Hồng thầm bảo mình, cô không có lỗi gì cả khi phản bội Thanh Bình. Chính anh đã đưa cô vào cái thế phản bội. Cũng như anh vậy, ngoại tình tư tưởng, lúc nào cũng tưởng nhớ Mộng Cầm. Cô trả miếng cho anh như vậy đó.

Thanh Bình ho húng hắng. Mấy tháng nay, anh cứ ho như thế và thỉnh thoảng có cả máu trong đờm và rồi là máu tươi. Căn bệnh ung thư phổi của anh từ giai đoạn hai chuyển sang giai đoạn ba, hậu quả của những ngày chìm vào khói thuốc và men rượu đi tìm lãng quên thực tại đau lòng. Vợ của mình là vợ người ta, con của mình là con người ta, còn đau đớn nào hơn. Chính anh đã nhu nhược không biết tranh đấu cho tình yêu và hạnh phúc của mình.

Lại máu! Chiếc khăn dùng để ngăn cơn ho đầy máu Thanh Bình ngồi dậy.

Anh không sợ chết, nhưng còn mẹ và đứa con gái đang cần anh. Thanh Bình run rẩy đi tìm thuốc uống.

– Con vẫn còn thức sao, Bình?

Bà Thâm Thanh đẩy cửa bước vào, sững sốt nhìn những mảnh khăn giấy đầy, máu trong cái sọt rác. Bà kêu lên sợ hãi.

Con bệnh như thế này bao lâu rồi Bình?

Thanh Bình cúi đầu không dám nhìn mẹ. Anh biết mẹ đang đau lòng.

– Không sao đâu mẹ.

– Còn không sao. Ho ra máu như vậy mà bảo không sao. Đi bệnh viện hay uống thuốc, gì chưa?

– Dạ rồi. Con vừa uống thuốc xong.

– Đừng để ho ra máu hoài như vậy, không tốt đâu, tuyệt đối không được uống rượu hay hút thuốc nữa.

Thanh Bình yên lặng. Bà Tâm Trinh nhìn sang phòng bên:

– Ánh Hồng vẫn chưa về à?

Như để trả lời bà Tâm Trinh, có tiếng xe đỗ lại trước nhà. Bà Tâm Trinh đi ra ban công nhìn ra đường. Ánh Hồng đang xuống xe, gã thanh niên ngồi trên chiếc mui trần vẫy tay chào Ánh Hồng rồi mới chịu lái xe đi.

Bà Tâm Trinh nghiến răng tức giận, quay vào chờ Ánh Hồng đi lên. Ánh Hồng khựng lại khi thấy cả hai còn thức. Tuy nhiên cô điềm tĩnh đi sang phòng con. Bà Tâm Trinh lớn giọng quát:

– Cô đứng lại đó!

Ánh Hồng nhún vai đứng lại:

– Gì nữa? Đã hai giờ rưỡi đêm rồi đấy!

– Cô biết đã hai giờ rưỡi đêm sao mới về nhà? Còn để đàn ông đưa về nhà, đúng là mất dạy, cha mẹ cô không biết dạy cô.

– Gì đây? Bây giờ chửi hả? Tôi quen bị bà chửi rồi, nên không thêm giận bà đâu ở nhà này nặng nề quá, tôi phải đi tìm thú vui bên ngoài chứ.

– Đàn bà hư! Đã đi đêm với trai bên ngoài về còn ỏng ỏng.

Ánh Hồng cười nhạt:

– Tôi hư là tại con bà. Con gái bà cũng có hơn gì tôi đâu. Cô ta may mắn hơn tôi là được chồng thương, còn tôi là do con trai bà đẩy tôi vào con đường đó.

Bà Tâm Trinh giận run, gơ cao tay định tát vào mặt Ánh Hồng, Thanh Bình vội kéo bà lại:

– Mẹ về phòng đi. Mẹ nói với cô ấy làm gì rồi thêm tức. Cứ xem như không hề có cô vậy.

Bà Tâm Trinh giận dữ:

– Mẹ không xem được.

Con giận làm bà bật khóc:

– Mẹ đã sai khi buộc con ly hôn, để ngày nay con ra nông nổi này. Thanh

Bình? Con phải trị bệnh, nếu không con sẽ chết, rồi ai sẽ lo cho bé Ánh Dương?

Ánh Hồng bỏ đi luôn về phòng mình, cô không muốn quan tâm đến Thanh Bình nữa, vì trước sau gì chắc chắn cô và anh cũng sẽ ly hôn. Cô cũng quá chán không khí nặng nề lặng lẽ của cái nhà này. Cô chưa bỏ đi bởi vì còn một chút lương tâm của người mẹ. Bé Ánh Dương rất mến Thanh Bình, nó sẽ không chịu theo cô về nhà ông bà ngoại ở. Đó là nguyên nhân Ánh Hồng chưa ly hôn, nấn ná lại căn nhà này.

Qua rồi cái thời để Ánh Hồng nhận ra tình yêu đẹp đẽ, thơ mộng lãng mạn, mà bây giờ thực tế là sống cho mình, cho những ham muốn nhục dục đời thường. Tái hợp với Duy Thanh thật vui và thoải mái. Uống rượu, nhảy nhót và sau đó là kéo nhau vào khách sạn, cho nhau những giây phút mặn nồng cuồng nhiệt. Gia đình để làm gì? Nó đâu cho cô sự vui vẻ mà là bức mình, phiền muộn.

Ngày mai, cô sẽ cùng Duy Thanh bay ra Hạ Long, rồi đi Sa pa, tiếc là cô còn ít tiền, mà Duy Thanh cũng vậy. Một ý nghĩ lóe qua đầu Ánh Hồng. Cô nhớ những món nữ trang cưới của Mộng Cầm, ngày ra đi bỏ lại. Cô ta đúng là điên, bỏ đi rồi phải tập vào người đàn ông khác.

Đứng dậy, Ánh Hồng rón rén đi qua phòng Thanh Bình. Cô mở ngăn kéo ra và nhìn thấy chiếc hộp nữ trang Thanh Bình cất cẩn thận dưới cùng. Ánh Hồng vội lấy ra, cất vào người và trở về phòng mình. Cô sẽ bán nó lấy tiền, đi chơi cùng Duy Thanh.

Thanh Bình lục tung ngăn tủ, ngăn tủ trên rồi ngăn tủ dưới lục tung cả căn phòng, vậy mà chiếc hộp nữ trang cưới của Mộng Cầm không cánh mà bay. Chỉ cô Ánh Hồng lấy thôi. Nhưng sáng nay, cô đã đi từ sáng sớm. Thanh Bình ngồi thừ ra, lòng đau đớn. Ba năm qua, anh cất kỹ những món nữ trang đó như là báu vật, bây giờ biết mình sẽ không sống bao lâu nữa, anh định lấy đi tìm Mộng Cầm, đưa cho cô thì nó không còn nữa, Lòng Thanh Bình đau như muối xát và cũng vô cùng tức giận. Nếu có Ánh Hồng ở đây, anh sẽ tóm lấy đánh cho một trận rồi ra sao thì ra. Anh làm gì được đây? Chỉ có nước là chờ Ánh Hồng về nhà và hỏi cô ta.

Con ho lại đến. Ngực Thanh Bình đau không thể tả. Lại một ngụm máu nữa tuôn ra. Thanh Bình mở to mắt nhìn chiếc khăn giấy đầy máu. Anh sẽ chết khi mới ba mươi sáu ư? Cái tuổi đẹp và thành công nhất của một đời người. Anh không sợ chết, điều anh đau lòng là không được ôm đứa con trai của mình, không được nó gọi anh là ba, không được nghe Mộng Cầm nói lời tha thứ ...

Anh khao khát có được điều đó biết bao nhiêu nhưng chỉ là khao khát và

mơ ước.

– Anh Hai!

Thanh Thanh đi thẳng vào nhà. Nhà của anh cô giống như nhà hoang, vắng lặng khi thiếu bàn tay chăm chút của phụ nữ. Bà Tâm Trinh dẫn bé ánh Dương về nhà riêng của bà, để không phải đối mặt với Ánh Hồng.

Cô lặng người khi thấy anh trai và những chiếc khăn giấy đầy máu. Chưa bao giờ trông Thanh Bình ghê sợ như vậy. Mặt xanh tái như không có máu, má hóp, đôi mắt trũng sâu, đầu không còn sợi tóc sau những lần hóa trị. Đau lòng, Thanh Thanh sụp xuống bên anh trai khóc òa.

– Sao ra nông nỗi này, hả anh?

Tiếng khóc đánh thức Thanh Bình. Anh mở mắt ra:

– Em mới đến đó à?

– Anh bệnh nặng như thế này sao anh?

– Bác sĩ nói anh không sống được bao lâu nữa.

Thanh Thanh ôm choàng anh trai lắc đầu:

– Không ... Anh không thể nào chết được.

– Anh là người nhu nhược, không đáng sống trên cõi đời này. Anh không chịu được những lời gièm siểm của người đời ruồng bỏ vợ con, rồi sa đà lấy Ánh Hồng, để rồi bắt đắch chí mựợn rựợu và thuốc lá tìm lẫng quên.

Thanh Thanh nức nở:

– Tất cả là tại em mà ra.

– Không phải tại em mà là anh, con người nhu nhược yếu hèn. Sáng nay, anh định tìm những món nữ trang cưới của Mộng Cầm, mang đi trả cho cô ấy, để nhìn thấy cô ấy và con trước lúc đi xa, vậy mà Ánh Hồng. – Cô ta làm sao?

– Những hộp nữ trang đã không cánh mà bay.

– Có ta đã lấy, có phải như vậy không, anh Hai?

– Chắc là như vậy. Cả đời anh có lỗi với Mộng Cầm.

– Anh cũng trả giá rồi. Hơn nữa bây giờ chị ấy đang sống hạnh phúc.

Đó chính là điều anh mong muốn. Nếu như cuộc đời cô ấy long đong, anh có tội lớn. Thanh Thanh à! Nếu như anh Hai có chết, em hãy thay anh phụng dưỡng mẹ, nha em. Nuôi dạy giùm anh bé ánh Dương.

Lời Thanh Bình giống như lời dặn dò của kẻ đi xa. Thanh Thanh khóc nức lên:

– Anh đừng dặn dò em như vậy, em sợ lắm!

– Em phải nhìn vào sự thật là phổi của anh đã nát và di căn tất cả nội tạng trong cơ thể của anh. Anh sẽ không còn sống bao lâu nữa.

– Anh đừng nói nữa, em đau lòng lắm anh ơi!

– Hãy hứa với anh đi Thanh!

– Không, anh là con trai, anh phải phụng dưỡng mẹ, đó là trách nhiệm của anh.

Anh đành có lỗi với em và mẹ vậy.

Thanh Bình đau khổ khép mắt lại. Những dòng lệ đón đau tràn ra trên đôi gò má xanh xao. Hai anh em cùng khóc, cùng nhận ra mình quá bất lực trước cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

Nhưng trong đầu Thanh Thanh lại lóe lên ý nghĩ. Cô cần đi tìm Mộng Cầm, để giúp anh trai khát vọng nhìn con, và được nghe Mộng Cầm nói lời tha thứ.

Nếu cần, cô sẽ quỳ dưới chân Mộng Cầm ...

Chuồng cửa reo. Mộng Cầm bật dậy đi ra mở cửa. Cô giật mình khi nhìn thấy Thanh Thanh.

– Thanh Thanh!

Thanh Thanh mỉm cười:

– Mở cửa cho em vào với.

Mộng Cầm kéo chốt cửa:

– Em đi một mình à? Tìm chị chắc là có chuyện, phải không?

– Dạ

Thanh Thanh bước theo Mộng Cầm vào nhà. Nhận xét đầu tiên của cô là mọi thứ trong nhà gọn gàng, sạch sẽ và ngăn nắp.

– Em ngồi đi! Chị lấy nước uống. Em ra đến Nha Trang khi nào vậy?

– Vừa ra đến là em đi tìm chị ngay. Bé Mạnh đâu chị?

– Bé đi nhà thờ rồi.

– Chị vẫn viết báo à?.

Bao ở địa phương và tin cho Đài truyền hình. Rảnh một chút thì viết tiểu thuyết.

– Chị giỏi quá! Đa đoan công việc mà nhà cửa vẫn ngăn nắp. Chẳng bù với Ánh Hồng, bê tha bừa bãi, bây giờ lại ngoại tình và ăn cắp nữa. Mẹ em rất hối hận vì ngày ấy đã buộc anh Hai em bỏ chị.

– Chuyện qua rồi, em nhắc làm gì. Bây giờ chị đang sống rất hạnh phúc, nên không có gì để phải tiếc nuối.

– Em biết, nhưng điều làm cho em đau lòng là anh Hai em không còn sống được bao lâu nữa. Anh ấy bị ung thư phổi sang thời kỳ cuối, tế bào ung thư di căn khắp lục phủ ngũ tạng rồi.

Mộng Cầm sửng sốt:

– Tại sao lại như thế?

– Đó là hậu quả của cuộc hôn nhân tan vỡ và cuộc hôn nhân thứ hai không hạnh phúc. Anh Hai em cứ chìm ngập trong khói thuốc và rượu. Anh ấy đang đếm từng ngày cho sự tồn tại của mình.

Thanh Thanh tha thiết:

– Chị Mộng Cầm! Chị hãy gặp anh Hai em lần cuối cùng, em xin chị.

Mộng Cầm lắc đầu:

– Em nên biết là bây giờ chị đã có chồng và sắp có đứa con thứ hai.

– Em biết. Nhưng anh Hai em sẽ chết không nhắm mắt được. Chẳng lẽ với người sắp ra đi, một lần gặp mặt cuối cùng nữa cũng không được sao chị?

Mộng Cầm bói rói:

– Chuyện này chị không tự quyết định được đâu. Cần bàn lại với anh Phương.

– Em tin là anh Phương đã rộng lượng xem con người khác là con mình, thì cũng không hẹp hòi gì mà không cho chị gặp anh Bình lần cuối. Anh Bình rất mong được gặp bé Mạnh.

– Em để chị suy nghĩ.

Biết có ép Mộng Cầm cũng không được. Cô đã là vợ người khác thì muốn gặp anh trai của cô, cũng phải có sự đồng ý của người đó.

Thanh Thanh ngậm ngùi đứng lên:

– Chị hãy suy nghĩ và gọi điện thoại cho em. Em chờ tin chị.

Mộng Cầm gạt đầu tiễn Thanh Thanh ra về. Cô vừa quay vào thì điện thoại reo. Điện thoại của bệnh viện.

– Chị Mộng Cầm ơi! Bá c sĩ Thành Phương bị tai nạn giao thông nặng, vừa được đưa vào bệnh viện. Chị đến ngay.

Hồn phi phách tán, Mộng Cầm cuống cuống vớ chiếc áo ngoài mặc vào. Cô vừa mặc vừa khóa cửa nhà và lao ra đường.

Hoàng Hôn An Bình

Chương Kết

– Anh Phương!

Mộng Cầm gục mặt trên vai chồng khóc khe khẽ. Thành Phương đã tỉnh lại sau hai ngày mê man do chấn thương trên đầu, và điều kinh hoàng cho hai người là Thành Phương không còn nhìn thấy nữa, giác mạc của anh đã hỏng, mắt chỉ thấy lại khi có người nào đó hiên giác mạc. Một điều thật

hiếm, vì ngân hàng mắt vẫn không có người cho giác mạc.

Tiếng khóc đánh thức Thành Phương. Anh đưa tay quờ quạng tìm tóc Mộng Cầm vuốt nhẹ:

– Em đừng quá đau lòng. Anh còn sống là may lắm rồi!

– Chính em mới khuyên anh đừng tuyệt vọng, phải không anh? Thành Phương! Dù anh có như thế nào, em vẫn là người vợ chung thủy của anh.

Thành Phương cảm động vuốt nhẹ vai vợ:

– Cảm ơn em đã cho anh nguồn động viên lớn lao để sống.

Mộng Cầm ôm lấy anh, như muốn cho anh sức mạnh và lòng tự tin để sống.

Cô hôn lên mắt anh:

– Hãy kiên cường lên, anh nhé!

– Anh sẽ kiên cường.

Giọng nói yếu ớt dù anh hứa sẽ kiên cường, nhưng đối với một người mất đi ánh sáng để nhìn thấy cuộc đời, và những người thân của mình, thật đau khổ.

Cuộc sống đời thường đảo lộn, đi đứng khó khăn, những bữa ăn, Mộng Cầm phải bón cho anh. Thành Phương giật lại:

– Em đừng lo cho anh mà hãy để anh tự làm. Sau này mù rồi, anh đâu có còn đi làm ra tiền mà cả đến anh, em phải nuôi. Em phải lăn lộn ngoài xã hội kiếm tiền, anh ở nhà cũng phải tự lo.

Mộng Cầm nghẹn ngào:

– Nhưng em vẫn muốn lo cho anh.

– Mộng Cầm này!

– Dạ

– Bào thai của em được mấy tháng rồi, hả em?

– Dạ, hơn hai tháng. Anh Phương! Anh muốn em sinh con trai hay con gái?

– Em sẽ vất vả, hay là. đi bỏ đi, Mộng Cầm.

Mộng Cầm kêu lên đau đớn:

– Sao anh có thể bảo em đi làm cái điều nhấn tâm như thế hả anh?

– Bởi vì sẽ rất vất vả cho em.

– Mẹ nói sẽ về giúp chúng ta. Anh mà nói nữa, em sẽ giận. Ngày trước, dù căm giận Thanh Bình, em cũng không làm cái việc giết con mình, sao bây giờ anh bắt em làm cái việc ác độc đó.

Mộng Cầm khóc òa lên:

– Anh vẫn không tin em yêu anh sao, anh Phương?

– Không, anh tin em. Nhưng anh luôn muốn em sung sướng và hạnh phúc.

– Em chỉ hạnh phúc khi được làm vợ và làm mẹ Mộng Cầm nhủi đầu vào cổ chồng:

– Đừng bảo em như thế nữa, nha anh.

Thành Phương nghe mắt mũi mình cay nồng. Anh thấy thương vợ mình quá đi thôi. Anh ôm ghì lấy cô trong cảm xúc.

"Thanh Thanh! Xin lỗi nha, tôi không thể giúp cho cô hay cho anh Thanh Bình được Anh Phương bị tai nạn giao thông mù mắt, giác mạc bị hỏng, là vợ, tôi không thể bỏ mặc chồng mình. Hơn nữa, anh ấy còn là người ơn của tôi.

Xin lỗi" Thanh Bình nghe rõ từng lời một của Mộng Cầm qua điện thoại mở loa ngoài, Mộng Cầm gọi về cho Thanh Thanh. Anh đau xót hiểu là cho đến nguyện vọng cuối cùng của mình cũng không thực hiện được. Anh sẽ chết mà không gặp mặt con trai mình và nghe được lời tha thứ của cô.

Từng giọt máu đỏ cứ không ngớt theo cơn ho đến xé buồng phổi đánh gục ngã Thanh Bình trong đau thương và tuyệt vọng. Thanh Thanh đau lòng khóc nức nở:

– Anh phải cố sống, anh Hai ơi ...

Tiếng động trước nhà Ánh Hồng đang xách va li định rời nhà. Thanh Bình

sắp chết, nhưng trái tim vẫn dành cho Mộng Cầm chứ không hề dành cho cô, cô còn ở lại đây làm gì? Ra đi là cách tốt nhất.

Thanh Thanh bước xuống nhà, cô giận dữ nhìn Ánh Hồng.

– Chị có phải là con người nữa không? Anh Hai tôi bệnh nặng như vậy, chị vẫn đi chơi, không ngó ngàng gì đến.

Ánh Hồng lạnh lùng:

– Anh trai của cô mở miệng ra là gọi Mộng Cầm, tôi không muốn nghe. Đi mà gọi cô ta về lo cho.

Thanh Thanh khinh bỉ:

– Hạng người như chị rồi sẽ bị trời quả báo.

– Cô cứ nguyên rửa, chẳng ai chết vì lời nguyên rửa cả. Tôi còn trẻ, tôi không muốn chết trẻ trong cái nhà này, và nhất là hy sinh cho một kẻ không hề yêu mình.

Ánh Hồng nhìn lại căn phòng khác, cô đã lấy đi những thứ có giá trị, cười nhạt:

– Còn bé Ánh Dương, nếu không nuôi, cô nói mẹ cô trả lại cho tôi. Thôi, tôi đi đây.

Ánh Hồng xách va li lên, đi ra cửa, cô vừa mua căn nhà và để tránh rắc rối, cô để Duy Thanh đứng tên. Căn nhà đó sẽ là căn nhà hạnh phúc của cô và Duy Thanh. Vĩnh biệt những ngày làm vợ đồng sàng dị mộng.

Điện thoại reo. Trong cơn mê chập chờn còn một chút ý thức, Thanh Bình gọi cho Mộng Cầm:

– Anh biết anh sẽ chết mà không được gặp mặt con trai mình, cũng không nghe được lời nói sau cùng của em:

Tha thứ cho anh. Anh sắp chết rồi, sự sống của anh đang tính từng ngày.

Tiếng nói nhỏ dần yếu ớt, song Thành Phương vẫn nghe rõ. Sáng nay, Mộng Cầm bận đi giao bài cho tòa soạn báo, Thành Phương bắt điện thoại nghe, trong lòng bàng hoàng. Thanh Bình sắp chết. Cái tin cứ làm cho Thành Phương chết lặng cả người.

– Anh Phương!

Mộng Cẩm về tới, cô đỡ lấy ống nghe từ trong tay chồng:

– Ai gọi điện thoại cho anh vậy?

– Thanh Bình. Anh ấy không còn sống bao lâu nữa, sao em không hề nói cho anh biết, hả Cẩm?

– Em và Thanh Bình bây giờ là hai ngã rẽ, anh ấy muốn gặp bé Mạnh và em.

Nhưng chuyện tai nạn của anh khiến em nghĩ, thôi thì hãy cứ xem như người lạ.

– Em có biết khi chết đi là hết không? Người sắp ra đi cần được vui vẻ về thế giới bên kia. Mau soạn quần áo và đưa con về thành phố đi em.

– Rồi ai lo cho anh? Em không đi đâu.

– Có cô Quý y tá. Cô ấy sẽ lo cho anh soạn đồ đi đi em!

– Anh Phương. Mộng Cẩm ngã vào lòng Thành Phương.

– Thành Phương! Cám ơn anh đã chu toàn cho em nghĩa lẫn tình.

– Em đi rồi lại về mà. Đang có thai, em nhớ cẩn thận và giữ gìn sức khỏe.

– Dạ, em biết mà ...

Vậy là Mộng Cẩm dắt con về thành phố. Có gần bốn năm cô đi xa thành phố nơi gọi cho cô quá nhiều điều đau lòng.

Thanh Bình đã quá yếu, anh nắm tay Thanh Thanh:

– Em làm theo điều anh nhờ chưa, Thanh Thanh?

Thanh Thanh nức nở:

– Dạ rồi.

– Cám ơn em.

Thanh Bình mỉm cười sung sướng. Anh đang bình thản đón nhận cái chết đến với mình. Điều làm anh sung sướng là được hiến giác mạc của mình cho Thành Phương. Thành Phương sẽ sáng mắt và nhìn thấy ánh sáng của

bầu trời.

Cái ơn nghĩa ấy sẽ được Thành Phương trả bằng cách nuôi dạy bé Mạnh nên người.

Chuông cửa reo, mắt Thanh Bình sáng lên. Sao anh có ý nghĩ đó là Mộng Cầm, cô dắt con về gặp anh lần cuối cùng. Mắt Thanh Bình sáng long lanh.

Bà Tâm Trinh đang khóc, lòng người mẹ đau như cắt. Chính bà đã hại con mình, bây giờ mới lâm vào cảnh tre gà khóc măng non.

Chuông cửa lại reo lần nữa. Thanh Thanh đứng lên đi ra mở cổng. Cô như không tin vào mắt mình. Mộng Cầm! Mở nhanh cánh cửa, Thanh Thanh ôm choàng lấy Mộng Cầm, khóc òa lên:

– Anh Bình đã kiệt sức rồi, chị ơi ...

Toàn thân Mộng Cầm lạnh ngắt:

– Anh Bình đã ...

– Anh Bình đang đợi chị.

Mộng Cầm tưởng như mình đang bay. Cô đi nhanh vào. Trong căn phòng sáng ánh đèn và trên chiếc giường nhỏ là Thanh Bình. Anh như muốn ngồi dậy để nhìn cô cho rõ, nhưng không đủ sức, đôi mắt cứ sáng lên lạ thường, rồi đôi dòng nước mắt chảy dài hai bên khóe.

– Mộng Cầm ...

– Anh. Bình ...

Mộng Cầm sững sờ nhìn Thanh Bình. Nếu anh không gọi cô, cô sẽ không nhận ra anh. Cả đầu trọc bóng và hai hố mắt như hai vòm cổng đen thẳm. Cô bước lại và sụp xuống bên giường:

– Tại sao ra nông nỗi này, hả anh?

– Anh vui lắm em đã đến. Đừng khóc ... Mộng Cầm.. Mộng Cầm làm sao không khóc. Cô khóc nức nở, còn thằng Mạnh, nó sợ hãi kêu lên:

– Mẹ ơi! Lại với con, con sợ lắm ...

Tiếng bé Mạnh làm mọi người sực tỉnh, hướng ánh mắt về nó. Thanh Bình vui mừng:

– Bé Mạnh ... con ...

Bà Tâm Trinh khóc lớn lên đi lại gần nói:

– Lại với nội đi con!

– Không ...

Nó chạy đến ôm Mộng Cầm chặt cứng:

– Mẹ ơi! Mình về nhà mình đi mẹ. Về nhà với ba đi, ở đây con sợ lắm.

Trời ơi! Nó là máu thịt của những người ở đây mà lại đòi đi, lại sợ hãi.

Những lời trẻ con nhưng lại làm tan nát lòng người lớn. Bà Tâm Trinh khóc lớn hơn:

– Đây mới chính là ba con và bà đây là bà nội của con.

Thằng bé vẫn lắc đầu ngầy ngậy:

– Không phải. Nói dối!

Mộng Cầm không thể giải thích. Cô ôm con dỗ dành:

– Đây là ba Bình và bà đây mới là bà nội của con.

Thằng Mạnh cãi lại:

– Không phải, bà nội con ở Canada.

– Con nói nữa, mẹ sẽ giận con. Bé Mạnh của mẹ ngoan nào! Chào bà nội và lại gần ba đi con.

Miễn cưỡng, thằng bé chào bà Tâm Trinh, nhưng vẫn không dám lai gần Thanh Bình. Thanh Bình vừa mừng vừa đau xót. Dù sao trước giây phút đi xa, nhìn thấy con và Mộng Cầm về thăm, cũng quá đủ hạnh phúc để anh ra đi nhẹ nhàng.

Thanh Bình đưa bàn tay gầy guộc chỉ còn xương với da yếu ớt tìm bàn tay Mộng Cầm:

– Em đừng khóc, cũng đừng quá đau lòng, Cầm nhé! Tất cả là tại anh. Anh quá xem thường sức khỏe của bản thân mình nên giờ đây mới đau đớn như

thế này. Đó lắm sự trừng phạt cho một lối sống sa đọa hư hèn. Anh không đáng để cho em tiếc thương hay rơi giọt nước mắt.

Mộng Cầm nắm lấy bàn tay Thanh Bình áp lên má mình, nức nở:

– Anh hãy nằm nghỉ, đừng nói nhiều sẽ mệt.

– Không, anh cần phải nói, bởi vì anh sẽ không còn cơ hội để nói nữa. Hãy nghe anh nói, đừng ngăn anh. Anh đã báo với cơ quan y tế và viện khoa học, anh hiến giác mạc cho Thành Phương. Em nghe không? Xe đến rồi đó. Họ sẽ làm thủ tục khi anh nhắm mắt. Em mau gọi điện thoại báo tin cho Thành Phương.

Mộng Cầm khẽ nấc lên, những hờn oán giận ghét ngày nào tan biến, còn lại là lòng thương yêu vô bờ. Đẩy bé Mạnh đến, cô nắm tay con đặt vào tay Thanh Bình:

– Bé Mạnh! Hãy gọi ba đi con.

Như linh cảm và như có sợi dây của tình phụ tử thiêng liêng ràng buộc, bé Mạnh để yên tay mình trong tay Thanh Bình, nước mắt của nó cũng tuôn ràn rụa.

– Ba ơi ...

Tiếng ba ơi sao sung sướng quá đi thôi, như liều thuốc nhiệm mau tiếp sức cho Thanh Bình ở giây phút cuối cùng của một đời người.

Anh siết tay nó:

– Con trai của tôi ...

Đêm vào khuya, hai mắt Thanh Bình vẫn mở, căn phòng anh nằm sáng choang ánh đèn. Bên cạnh anh là Mộng Cầm. Có lẽ cô rất mệt vì đoạn đường xe và vì đứa bé trong bụng cô nữa. Nhưng Mộng Cầm hiểu, cô không có quyền ngủ, Thanh Bình có thể ra đi bất cứ lúc nào. Cô nhúng khăn ẩm lau mặt cho anh. Anh vẫn mở mắt ra nhìn cô tha thiết. Thuở nào yêu nhau, ngày ấy thật ngọt ngào và đầy nụ cười. Anh anh nhớ lần đầu tiên anh đi tuông vào cô, cô tát tai anh, cái tát để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng anh và rồi tình yêu đến.

Nắm bàn tay cô, giọng anh thật khẽ như gió thoảng:

Đường vai em phẳng phất, nét tay mơ màng Em thấy không bốn phía là trắng vàng Bên em, anh cứ bàng hoàng tỉnh mơ ... " Hết còn ghim lòng nổi,

Mộng Cầm gục mặt trên bàn tay anh nức nở:

– Thanh Bình! Em đã tha thứ cho anh lâu lắm rồi, từ ngày anh tìm ra Nha Trang, em biết anh đang đau khổ. Nhưng còn em mang nặng ân nghĩa của Thành Phương, đành đi bước nữa. Anh Thành Phương là người tốt.

– Anh biết. Hy vọng khi anh mất, giác mạc của anh sẽ giúp Thành Phương sáng mắt, anh ấy sẽ là chỗ dựa cho em và con suốt đời.

Đêm khuya, chỉ có tiếng Thanh Bình thì thầm gọi nhớ, tiếng nói tan loãng, rồi yếu dần. Bàn tay anh nằm trong bàn tay Mộng Cầm cũng lạnh dần, đôi ngực không nhấp nhô nữa, dù thật khế.

Thanh Bình đã ra đi, linh hồn bay cao, cao vút. Những nhân viên y tế và bác sĩ làm ngay nhiệm vụ lấy giác mạc. Mộng Cầm cứ ngồi tê đięng, cô không tin anh đã chết. Không thể nào ...

Mộng Cầm gào lên, thanh âm tắt nghẹn trong đau thương. Thế là xong, một kiếp người. Người ra đi thanh thản, người ở lại ngậm ngùi đau đớn. Cái chết của Thanh Bình ít nhiều cũng gây một nỗi ray rứt khó chịu đối với Ánh Hồng. Cho đến lúc chết, anh cũng không cần cô hay nghĩ về cô.

Dù sao thì cô cũng cần trở về, vì cô là vợ hợp pháp của anh. Chiếc quan tài to đặt giữa nhà, bức di ảnh của Thanh Bình sừng sững như trách móc Ánh Hồng. Cô cũng là nguyên nhân để cuộc đời anh trở thành ngắn ngủi.

Điều làm cho Ánh Hồng xốn xang là bé Mạnh và Ánh Dương giống nhau như anh em sinh đôi, để cho lòng Ánh Hồng thêm cay đắng. Cố gắng cho xong đám tang, Thanh Thanh nghiêm giọng:

– Cậu đi đi! Đi uống với cuộc đời của cậu. Còn bé ánh Dương, hãy để lại đây nó sẽ sống với tôi và mẹ tôi.

Ánh Hồng nhún vai:

– Tôi muốn bán căn nhà này, vì nó là tài sản của anh Bình và tôi, ít nhiều ba tôi cũng đã trót một phần tiền vào đây.

Thanh Thanh tức giận:

– Cậu đúng không phải là con người. Anh Bình chết tro chưa kịp lạnh, cậu đã muốn bán nhà.

– Để nhà này ai ở. Tôi thì dứt khoát không ở, mẹ hay cậu cũng đâu có ở, vậy để làm gì?

– Nhưng đây cũng là do anh Bình tạo ra, cậu không thể chờ một, hai năm nữa hay sao?

– Tôi không muốn chờ. Là vợ hợp pháp tôi sẽ bán.

– Nếu như vậy cậu làm rồi. Nhà này, anh Bình đứng tên, cậu chỉ hưởng một phần nếu bán, số còn lại là của bé Ánh Dương, nhưng chỉ được bán khi bé Ánh Dương đủ mười tám tuổi. Dĩ chúc anh Bình để lại như vậy, có văn phòng luật sư chứng nhận.

Ánh Hồng hăm hăm:

– Khốn kiếp! Tôi nguyên rửa anh của cậu, anh ta chết, linh hồn rơi xuống địa ngục.

Thanh Thanh châm biếm:

– Chết rồi, linh hồn rơi xuống địa ngục là chuyện bình thường, nhưng cậu là người sống, linh hồn cậu cũng có khác gì sa vào địa ngục tối tăm. Cậu tưởng là anh Duy Thanh yêu cậu thật lòng? Cậu làm rồi!

– Chuyện của tôi, không khiến cậu xen vào.

Ánh Hồng giận dữ bỏ đi. Cô đang cạn kiệt tiền bạc, không làm ra tiền mà chỉ tiêu xài quá quắt thì núi cũng lở. Cha mẹ của cô cũng bắt đầu quay lưng lại với cô. Tất cả đều là lũ khốn kiếp. Ánh Hồng vừa đi vừa nguyên rửa họ. Quá mệt mỏi, Ánh Hồng chỉ mong được về nhà mình và đánh một giấc không cần suy nghĩ gì nữa hết.

Nhà khóa cửa, Duy Thanh lại đi đâu nữa rồi. Bực mình, Ánh Hồng dùng chìa khóa riêng mở cửa vào nhà. Cô nhíu mày vì chiếc Dylan của Duy Thanh nằm trong phòng khách, có cả đôi giày cao gót bên cạnh. Vậy là anh ta lừa lúc cô vắng nhà, rước gái về đây. Có tức điên người lên không? Ánh Hồng đi nhanh vào bên trong, đẩy cánh cửa phòng ngủ, cô muốn bật ngửa ra. Trên giường là Duy Thanh và một cô gái, cả hai không mảnh vải che thân, đang ôm nhau ngủ.

Điên tiết, Ánh Hồng chụp ly nước trên bàn hất mạnh vào cả hai, quát:

– Đồ xấu xa? Có dậy đi không?

Duy Thanh và cô gái giật mình thức giấc. Chẳng những không sợ, Duy Thanh còn nhăn nhó:

– Gì vậy Ánh Hồng. Về nhà là ồn ào.

Chụp cái gối, Ánh Hồng quật mạnh vào người cô gái, quát thô tục:

– Con đi? Mày lợi dụng lúc tao vắng nhà, vào nhà tao hả? Tao đánh mày tụt xác ra.

Nhào người vào Duy Thanh, cô gái dùng anh làm bia cho mình.

– Cứu em ... anh Thanh ơi.

Duy Thanh lấy quần áo đưa cho cô gái:

– Mặc vào đi!

Xong, anh ta quay sang Ánh Hồng, cười lạt:

– Cô ghen à? Sao bây giờ có kiểu ghen lạt hậu vậy? Mấy lúc cô về với chồng tôi có ghen không?

– Anh biết là anh Bình bệnh mà.

– Ok? Giữa chúng ta từng thỏa thuận, thích thì ở, không thích thì chia tay, không âm ỉ gây gổ, những gì của cô trong nhà này, cô lấy đi đi rồi về nhà chồng cô, mỗi ngày đốt nhang cho anh ta. Đừng có quên chồng cô mới mất sáng nay mới đưa đi hỏa táng.

– Tôi không đi. Nhà này là tiền của tôi.

– Đúng là tiền của cô, nhưng tôi đứng tên. Cô muốn độc quyền tôi nên lấy lòng tôi có đúng không? Bây giờ đã đến lúc tôi cần lấy vợ sinh con nối dõi tông đường, nên tôi muốn chấm dứt với cô.

Ánh Hồng nổi xung thiên nào vào đánh Duy Thanh.

– Anh là thằng khốn nạn, thằng sở Khanh. Tôi không cho phép anh là tôi tôi đang mang thai.

– Tôi bảo cô uống thuốc ngừa, cô không chịu, bây giờ lại đổ vạ à? Tôi lặp lại kịch bản của anh cô và cô với Thanh Thanh, đi bỏ cái thai đi!

Duy Thanh thô bạo xô Ánh Hồng ra, anh ta lôi sên Ánh Hồng ra cửa:

– Đi đi! Còn âm ỉ, chớ trách tôi.

Như để dẫn mắt, anh ta nắm tay lại, dang những nắm đấm nện mạnh vào mặt vào người Ánh Hồng. Đau quá, Ánh Hồng hét lên thất thanh, vừa hét vừa chửi mắng tục tũ.

– Có cầm mồm lại không? Thanh Bình không dám dạy cô, tôi sẽ thay hẳn dạy cô.

Trận đòn phủ đầu, Ánh Hồng nằm oằn oại trên nền gạch, cô nghiêng rãng nguyên rủa. Ngồi dậy được, tao sẽ giết mày, đồ khốn kiếp!

* * *

Mộng Cầm hồi hộp sau khi bác sĩ tháo vạc băng mắt Thành Phương ra.

– Anh Phương! Anh có nhìn thấy được gì không?

Hai mắt Thành Phương hấp háy, căn phòng với ánh sáng vừa phải dịu mát, những vật trước mắt Thành phương còn mờ rồi rõ dần. Thành Phương sung sướng kêu lên:

– Anh đã thấy ... Anh thấy rồi, Cầm ơi ...

Mộng Cầm vui quá ôm choàng Thành Phương:

– Anh thấy lại rồi, em mừng quá.

Những giọt nước mắt vui mừng rơi ràn lưa ra, đoàn bác sĩ cũng vui lây. Họ đã thành công khi ghép giác mạc của người chết cho người sống. Thành Phương đã thấy lại. Đưa tay ra, đoàn bác sĩ bắt tay chúc mừng Thành Phương:

– Thành Phương! Chúc mừng anh đã sáng mắt!

Thành Phương xúc động:

– Cám ơn rất nhiều, không có các anh và không có người hiến giác mạc, tôi vẫn còn mù.

Những bàn tay siết chặt bàn tay, có cả báo chí và đài truyền hình chụp ảnh họ, mừng cho cuộc ghép giác mạc thành công.

Tất cả ra về. Còn lại hai người, Thành Phương âu yếm ôm Mộng Cầm:

– Anh vui quá vì được trông thấy em. Không có gì đau khổ bằng người mù, không thấy được ánh sáng mà xung quanh mình toàn là bóng tối mênh

mông.

Mộng Cẩm ngả bảu lòng chồng mình thổn thức.

– Em cũng mừng lắm.

Thành Phương vụt hỏi:

– Còn bé Mạnh đâu em? Anh muốn nhìn nó.

– Anh sẽ không trách em, khi em để nó ở lại với bà nội nó vài ngày?

– Không! Làm sao anh trách em được khi Thanh Bình cho anh ánh sáng. Nó là con của anh mà, cháu về hợp phả là lẽ bình thường.

– Anh Phương? Tấm lòng của anh bao giờ cũng quảng đại, em rất hạnh phúc khi làm vợ anh.

Thành Phương xoa nhẹ tay lên bụng Mộng Cẩm:

– Vậy thì hãy sinh cho anh một nàng công chúa nghen.

– Và sau này là một hoàng tử nữa chứ, hả anh?

– Ừ!

Vòng tay Thành Phương ôm qua người vợ, bây giờ không còn thon thả nữa, bởi có một mầm sống trong cô, đó là tình yêu của anh và cô.

Trong hạnh phúc của họ có lẫn chút ngậm ngùi xót xa, bởi một người ra đi.

Anh đã đi rất xa, nhưng chắc chắn mãi tồn tại trong trái tim Mộng Cẩm và cả Thành Phương.

Đốt nén nhang trước vong linh người đã khuất, Thành Phương vái lạy ba lạy Xong, anh bảo bé Mạnh:

– Con lạy ba đi!

– Ba ời? Người này cũng là ba con hả? Hôm đó con sợ lắm, mẹ bảo con đừng sợ, người này cũng rất yêu thương con.

Thành Phương gật đầu:

– Đúng, rất yêu thương con không kém gì ba. Chính ba con đã cho ba ánh

sáng, còn cho ba một người vợ dịu hiền, một đứa con thông minh đĩnh ngộ. Lạy đi con!

Bé Mạnh chấp hai tay lên ngực và cúi lạy vong linh người đã khuất. Nó lâm râm nói:

– Ba Bình! Con không sợ ba nữa. Ba Bình đã cho ba Phương ánh sáng, vậy ba là người tốt. Con thấy ảnh ba Bình rất đẹp, không xấu chút nào. Tại ba bệnh, Ba Bình à! Con rất thích em bé Ánh Dương, nó rất giống con. Ba Bình vừa lòng chưa?

Thành Phương vỗ nhẹ lên đầu bé Mạnh:

– Ba Bình của con nhất định là vừa lòng, bên kia thế giới chắc chắn sẽ rất vui.

– Ba Phương! Ba biết không? Lúc sắp chết, ba Bình rất tỉnh. Ba nắm tay con nói vậy nè:

"Ba cũng có gia đình, có một người vợ và đứa con trai, nhưng vì ba Bình nhu nhược yếu hèn, nên đã đánh mất. Cả đời ba Bình ăn năn, và muốn nghe người vợ cũ nói lời tha thứ." – Người vợ cũ ấy đã tha thứ cho ba Bình của con ...

Đứng bên cạnh hai cha con, Mộng Cầm thật lặng lẽ. Trái tim cô hoài niệm về quá khứ đầu đời, về ngày đầu tiên gặp Thanh Bình, duyên nợ đã khiến xui cho cô gặp anh, yêu anh và làm vợ anh. Cuộc đời làm vợ đó đầy sóng gió và ngăn ngui.

Chính Phương nhìn sang, anh vòng tay qua người Mộng Cầm và cả bé Mạnh, ngược mắt nhìn đi ảnh Thanh Bình. Thanh Bình! Anh hãy ngủ yên, tôi sẽ cố gắng để mang lại hạnh phúc cho Mộng Cầm và nuôi dạy tốt bé Mạnh.

Chiều xuống dần, ba người ra về. Thăng Mạnh phụng phịu:

– Ba ơi. Con mỏi chân quá.

– Ba cõng con nghen?

– Dạ. Hoan hô ba!

Gió chiều nhẹ thổi dịu mát lòng người, một hoàng hôn an bình đến, Mộng Cầm bùi ngùi nhìn lại phía sau. Ngủ yên đi Thanh Bình, buổi chiều đang rất đẹp, anh ạ

Thanh Thanh vừa từ trong nhà bước ra:

– Cướp. cướp. Tiếng người phụ nữ la cướp cướp vang dội làm cô hoảng sợ đứng lù ra sau.

Khải Phong cũng vội vàng bước lên, dùng thân mình che chắn cho vợ. Tên cướp đang chạy tới ... Thanh Thanh sững sờ kêu lên:

– Gia Hào ...

Tên cướp là Gia Hào, anh ta giật cái ví của người phụ nữ, đang chạy đi, tuôn cả vào người đi trên phố. Cùng một lúc anh ta nhận ra Thanh Thanh nên bước chân chậm lại. Nhanh như cắt, Khải Phong phóng tới chụp cổ Gia Hào, không khó khăn mấy khi quật ngã tên cướp té xuống.

Gia Hào ngoan cố khư khư ôm cái ví vừa cướp được lồm cồm bò dậy, nhưng một rừng người đã bao quanh anh ta, bắt giữ lại, Gia Hào bị trói thúc hai tay ra sau, chiếc ví được trả cho người phụ nữ.

Một ai đó nhận ra Gia Hào - cầu thủ đá banh trước đây mà. Đá banh mà nghiện hút rồi bây giờ đi ăn cướp? Người phụ nữ vừa nhận ví xông lại tát mạnh vào mặt Gia Hào.

– Đồ ăn cướp!

– Phải đó, đánh nữa đi, thứ ăn cướp nghiện xì ke ma túy, đánh chết đi cho rồi.

Thanh Thanh không giám nhìn cái cảnh Gia Hào bị đánh. Một thần tượng bóng đá đã làm say mê và thổn thức hàng triệu con tim, bây giờ như thế này sao? Trông anh nhếch nhác bẩn thỉu và già đi, tại sao biến thành kẻ thân tàn ma dại. Tất cả cũng vì lối sống sa đọa. Hình ảnh anh ta đối với Thanh Thanh bây giờ đã vỡ vụn.

Khải Phong ôm qua người vợ, anh hiểu cú sốc trong cô, nên ôm chặt cô vào mình. Vòng tay ấy cho Thanh Thanh hiểu, anh đang chia sẻ với cô. Cô ngược nhìn anh bằng tất cả lòng biết ơn. Không cần có lời nói nào, nhưng cả hai cùng hiểu, quá khứ đã đi qua, ngày mai tới an bình và hạnh phúc ...

HẾT

Nguồn: May4phuong
Người đăng: Thanh Vân
Thời gian: 23/09/2008 12:16:49 SA